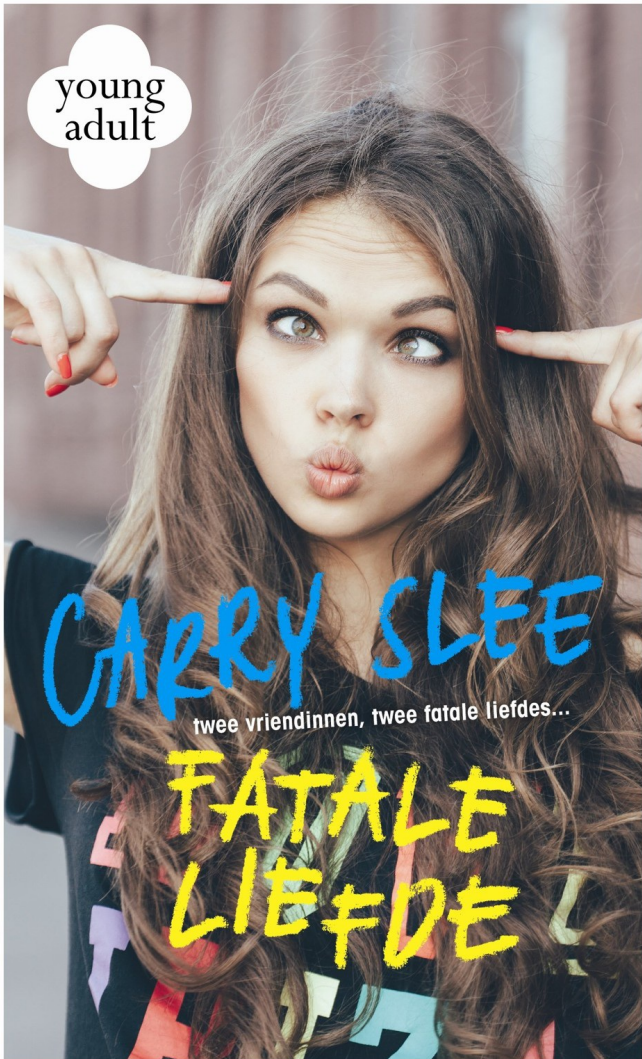

A young woman with long, wavy brown hair is the central figure. She is making a playful, pouting face and pointing her index fingers towards her temples. She is wearing a black t-shirt with colorful, abstract patterns. The background is a soft, out-of-focus brown.

young
adult

CARRY SLEE

twee vriendinnen, twee fatale liefdes...

FATALE
LIEFDE

CARRY SLEE

*fatale
liefde*

Eerder verscheen van Carry Slee in de 16+-reeks: Bangkok boy

www.carryslee.nl

Tekst © 2010 Carry Slee 2010 Carry Slee en fmb uitgevers,
Amsterdam Omslagbeeld Getty Images Omslagontwerp
twelph.com Opmaak binnenwerk Peter de Lange

ISBN 978 90 499 2421 8 NUR 285/305

Carry Slee is een imprint van FMB uitgevers, onderdeel van
Foreign Media Group

Met een glimlach op zijn gezicht staat hij op de steiger van de immense villa. Hij staart over de Loosdrechtse Plassen.

'Als je verstandig bent,' zegt zijn neef als ze naar binnen lopen, 'dan zorg je dat je in de drie maanden dat je hier zit fatsoenlijke woonruimte vindt. Je kunt toch niet eeuwig op dat aftandse kamertje van je blijven zitten? Af en toe vlieg ik een weekend over en dan moet je weg zijn, dat is duidelijk. Maar dat sms ik je wel. De sleutels liggen hier op tafel. Ook van de garage. Maar de Porsche blijft staan, dat snap je. Trouwens, als jij bij zo'n uitzendbureautje in mijn Porsche voor komt rijden, denken ze dat je hem hebt gejat. En van de boot blijf je ook af. Je hebt geen vaarbrevet. Nog vragen?'

'Nee, ik red me wel,' antwoordt hij. 'Succes daar in de States.'

'Thanks. Het zal hard werken worden. In drie maanden moet mijn bedrijf zijn opgestart.'

De bel gaat. 'Daar zul je mijn chauffeur hebben.' Zijn neef rijdt de koffers naar buiten en stapt in de auto.

Hij gaat voor het raam staan en zwaait hem uit. Daarna loopt hij de wenteltrap op en gaat de slaapkamer in. De grote inloopkast zit niet op slot. Hij haalt een paar kledingstukken tevoorschijn en houdt ze een voor een voor. Een halfuur later verlaat hij in een leren Armani-jasje en DKNY-broek met

bijpassende Prada-sneakers het huis.

1

'Ik heb een afspraak met notaris Rozen,' zegt Amber tegen de vrouw achter de receptie van het notariskantoor.

'Mag ik je naam?'

'Amber Overgaww.'

De receptioniste kijkt op haar beeldscherm. 'Aha, ik zie het. De notaris is nog even in gesprek.' Ze gaat Amber en Liz voor naar de wachtkamer. 'Nemen jullie maar even plaats.'

Als de deur wordt dichtgetrokken schiet Liz in de lach. 'Wat een deftige boel hier. Ik ben nog nooit bij een notaris geweest.'

'Ik ook niet.' Amber gaat naast Liz zitten.

'Ik ben benieuwd wat we zo te horen krijgen,' zegt Liz. 'Je tante Fien zal je vast geen geld hebben nagelaten.'

'Nee,' zegt Amber. 'Ze leefde hartstikke sober. Ze liep altijd in tweedehandskleren. Maar iets zal ik wel erven, anders zaten

we hier niet.'

'Het lelijke schilderij met die paarden,' zegt Liz lachend. 'Dat boven de bank hing.'

'Wat erg! Dan durf ik het nooit meer weg te doen.' Amber grinnikt van de stress.

'Gewoon ophangen, boven de tafel is nog plek. Wat kan ons het schelen. Het is superlief van je tante.' Liz mocht Ambers tante wel. Tante Fien kwam regelmatig bij hen eten.

Ze nam altijd wijn mee. Tante Fien hield wel van een glaasje. Hoe meer ze dronk, hoe vrolijker ze werd.

'Weten je ouders dat je een afspraak hebt?'

Ja, ik heb ze gebeld. Mijn moeder vond het natuurlijk vervelend dat ze niet mee kon. Ik heb gezegd dat jij meeging en toen was het goed. Dat ze niet bij de begrafenis waren vond ik wel heftig. Maar tante Fien had nooit gewild dat ze daarvoor zouden terugkomen. Ze hebben zo lang naar hun sabbatical uitgekeken.'

'Weet je wat je erft?' roept Liz ineens. 'Die opgezette vos!'

'Gadver, die hoeft ik niet, hoor.'

De deur gaat open. Een andere vrouw komt hen halen. Ze lopen achter haar aan. Hun voeten zakken weg in het tapijt. Het is doodstil in de gang. Liz durft Amber niet aan te kijken, bang dat ze in lachen uitbarst. De vrouw houdt een zware houten deur voor hen open. Achter een grote tafel zit de notaris. Hij loopt naar hen toe en geeft hun een hand. 'Neem plaats. Thee of koffie? Iets fris kan ook.'

'Nee, dank u,' zegt Amber meteen.

Liz moet lachen. Amber is zeker bang dat ze van de stress haar kopje laat vallen.

'Koffie graag,' zegt Liz.

'Eh... dan wil ik ook wel koffie,' zegt Amber.

'Heb je een legitimatie bij je?' vraagt de notaris als de koffie voor hen staat.

'Ja, een momentje.' Amber pakt haar tas en haalt haar rijbewijs eruit.

'Mooi zo,' zegt de notaris als hij in Ambers rijbewijs heeft gekeken. 'Dan zal ik maar ter zake komen. Allereerst gecondoleerd met het verlies van uw...' '... tante,' vult Amber aan.

'Haar testament is in ons kantoor opgemaakt. U bent haar enige nicht, heb ik begrepen. Klopt dat?'

Ja.'

'Uw tante had geen kinderen. Waarschijnlijk had u een goede relatie met mevrouw Overgauw, want ze heeft u iets nagelaten. Waar heb ik het testament? Ja, hier ligt het.' Hij legt het voor zich. 'Zoals gebruikelijk zal ik het testament in zijn geheel voorlezen.'

Amber en Liz knikken.

De notaris leest alle gegevens van Ambers tante voor, en de datum waarop het testament is opgesteld. Dan hoort ze hem ineens zeggen: 'Ik, Josefiën Anna Overgauw, laat een bedrag na aan mijn nicht Amber Overgauw van dertigduizend euro belastingvrij met de wens dat ze het zal besteden als startkapitaal voor haar toekomstige bedrijf.'

'Wat?' Ambers mond valt open. 'Krijg ik dertigduizend euro?'

De notaris knikt. 'Een aanzienlijk bedrag, mag ik wel zeggen. Gefeliciteerd.'

Liz weet ook niet wat ze hoort. Ze knijpt in Ambers hand. Dit jaar studeren ze af aan de modeacademie. Ze waren van plan

een banklening aan te vragen om een eigen bedrijfje te beginnen.

'Ik merk wel dat u dit helemaal niet had verwacht,' zegt de notaris. 'Laat het maar even rustig tot u doordringen.'

'Nee, dit had ik zeker niet verwacht. Het lijkt wel een droom,' zegt Amber, die helemaal in de war is. 'Wat een bedrag. Ik wist niet dat mijn tante zoveel geld had.'

'Je weet nooit wat iemand bezit,' zegt de notaris.

'Maar tante Fien ging niet eens op vakantie. Ze kocht nooit iets voor zichzelf.'

'Ze had voor zichzelf een goed doel gevonden om voor te sparen. Fijn toch? Vindt u het goed als ik verder lees?'

Liz en Amber horen niets van de rest van het referaat. Het duizelt hen. Dertigduizend euro!

Als de notaris klaar is, zegt hij: 'Nu moet ik u nog iets vragen. Ik neem aan dat u deze vraag positief zult beantwoorden, maar ik ben verplicht hem te stellen. Accepteert u de gift?'

'Ja eh... graag natuurlijk,' zegt Amber.

'Ik had ook niet anders verwacht. Dan mag u hier tekenen.'

De notaris legt een pen en een papier voor haar neus en Amber zet haar handtekening.

'In orde. Dan heb ik alleen nog uw bankrekeningnummer nodig.'

Van de zenuwen weet Amber haar nummer niet meer. Ze vist haar bankpasje uit haar portemonnee en leest het nummer hardop voor.

'Wat mij betreft zijn we klaar,' zegt de notaris als hij het heeft genoteerd. 'Ik wens je veel succes met je bedrijf.'

Buiten valt Liz Amber om de hals. 'Dit is niet normaal! We kunnen ons bedrijf beginnen! Onze droom komt uit. Of wil je het geld aan iets anders besteden?'

'Natuurlijk niet, gek!' zegt Amber. 'We gaan meteen op zoek naar een pandje. Wat lief van tante Fien, hè? Weet je dat ik het niet kan geloven?'

'Dat komt vanzelf,' zegt Liz grijnzend. 'Als al die poen op je rekening staat.'

'Even mijn ouders bellen,' zegt Amber. 'Als het lukt tenminste, want ze zitten in de Himalaya.'

Liz belt intussen Djawad. 'Hoi liefje, je gelooft het niet, maar Amber heeft net dertigduizend euries geërfd.'

'Van tante Fien?'

Ja. Nu kunnen we een pandje zoeken voor ons bedrijf.'

'Mazzelaar,' zegt Djawad. 'Geef mij ook maar zo'n tante.'

Amber is klaar met bellen en zit al op haar fiets. 'Tijd voor champagne!' roept ze.

'Schatje, ik moet hangen, we gaan zuipen,' zegt Liz en ze hangt op.

'Dertigduizend!' roept Amber en met haar armen omhoog fietst ze de straat uit.

'Twee witte wijn?' vraagt Willem, die achter de bar in hun stamcafé staat.

'Nee, champagne!' zegt Amber. 'Een hele fles, we hebben iets te vieren.'

'Amber is in één klap rijk!' zegt Liz.

Willem kijkt Amber aan. 'De bank gekraakt?'

Ja, de bank in deze straat. Niet verder vertellen, hoor.'

Willem haalt lachend een fles champagne van achter de toog. Een minuut later ploft de kurk tegen het plafond.

Joepie!' schreeuwen ze.

'Meiden, geniet ervan.' Willem schenkt twee glazen in.

'Tante Fien, lieve schat, daar ga je.' Liz en Amber proosten.

'We noemen onze toko Tante Fien,' zegt Liz.

'Goed idee!' roept Amber blij. Ze drinkt haar glas in één teug leeg. 'Weet je dat ik het nu pas begin te beseffen,' zegt ze.

'Hoe reageerden je ouders eigenlijk?'

'Ze konden het eerst niet geloven. Maar daarna waren ze superblij voor me.' Ze schenkt een tweede glas voor hen in.

'Tets te vieren?' vraagt een jongen, die het café binnenkomt.

Liz ziet dat Amber kleurt. Ze vindt hem duidelijk leuk, maar is te verlegen om iets te zeggen. Ja, we hebben zeker wat te vieren,' zegt Liz gauw. 'Ook een glaasje?'

Amber kijkt haar dankbaar aan.

De jongen knikt en gaat bij hen aan tafel zitten.

'Willem!' roept Liz. 'Heb je nog een champagneglas voor ons?'

Willem haalt een glas en schenkt het vol.

'Cheers,' zegt de jongen, en hij houdt zijn glas op. 'Is een van jullie jarig of zo?'

'Zoiets,' lacht Amber. 'Ik heb net een erfenis van mijn tante gekregen.'

'Zo, jij boft.'

'Het komt supergoed uit,' zegt Amber. 'Liz en ik willen een bedrijfje beginnen. Een eigen kledinglijn.'

'En dat kan allemaal van dat bedrag?'

Amber knikt. 'Anders hadden we naar de bank moeten.'

'Je mag jezelf gelukkig prijzen,' zegt de jongen. 'Ik ben ook begonnen met een schuld aan de bank. Superstressvol. Hoge rente, verplichte aflossingen. Ook als er even niks binnenkomt moet je aflossen. Gelukkig blijft dat jullie bespaard. Je weet niet wat een geluk je hebt.'

Liz houdt zich een beetje afzijdig. Ze kijkt naar Amber. Amber praat honderduit met de jongen. Ze vindt hem echt leuk. En zo te zien heeft hij ook belangstelling voor haar. Liz hoopt al zo lang dat Amber een vriendje krijgt. Ze heeft haar al een paar keer proberen te koppelen aan vrienden van Djawad, maar tot nog toe zonder succes.

De jongen raakt even Ambers hand aan en ze wordt knalrood. Ja, dit wordt een lovestory, denkt Liz. Ze staat op. 'Hoi darling, ik ga naar huis. Ik moet mijn ontwerp afmaken.' Ze geeft Amber een knipoog.

'Oké,' zegt Amber.

Zie je wel, ze heeft het goed gezien. Amber vindt hem echt leuk, anders zou ze wel proberen haar over te halen om te blijven.

'Die fles moet wel leeg, hè?' zegt Liz.

'Daar zorgen wij wel voor,' zegt de jongen lachend. Hij slaat een arm om Amber heen.

Die komt vast niet thuis vannacht, denkt Liz. 'Bye!' Ze draait zich om en loopt het café uit. Buiten belt ze Djawad. 'Vind je het niet super?'

'Het is geweldig!' zegt Djawad. 'Zijn jullie al klaar met vieren?'

'Nee, Amber heeft net een leuke jongen ontmoet. Ik heb ze maar alleen gelaten. Ik hoop zo dat het wat wordt.'

Jij maakt je veel te druk. Amber vindt heus wel iemand.'

'Ze heeft anders al maanden niemand. Ik wil niet dat ze alleen in de flat achterblijft.'

'Alleen? Jij woont er toch ook.'

'Ik bedoel... Je weet heus wel wat ik bedoel. Als wij gaan samenwonen.'

'Voorlopig is dat nog niet aan de orde,' zegt Djawad.

'Wat zijn we weer romantisch. Toedeloeloe.' Liz hangt nijdig op.

Djawad belt meteen terug. 'Zo bedoelde ik het niet, schat.

Ik ben een beetje gestrest. Joe komt hier net binnen met al zijn spullen. Hij is van zijn kamer getrapt.'

'Nee hè, alweer? Waarom nu weer?'

'Hetzelfde gelazer. Te veel herrie. Je kent Joe. Ik wou straks langskomen. Komt het uit?'

'Gezellig, maar kom niet te vroeg, ik moet aan mijn ontwerp werken.'

'Zelf moet ik ook nog studeren. Tot later.'

2

Liz fietst naar huis. Wat een mazzel dat Amber zoveel geld van haar tante heeft geërfd. Ze moeten maar gauw een pandje zoeken en een goed plan maken. Hun vrienden van de modeacademie zullen wel jaloers zijn.

Voor de flat zet ze haar fiets in het rek. Bij de laatste deur gaat ze naar binnen en even later loopt ze de galerij op. De buurvrouw hangt over de balustrade heen. Ze schreeuwt tegen haar dochter, die kwaad wegloopt. 'Pubers!' verzucht ze met een rood hoofd tegen Liz.

'Komt allemaal goed,' zegt Liz lachend. 'Kijk maar naar mij.'

Ze maakt de deur open en gaat naar binnen. Ze heeft nu mooi even de tijd om aan haar babyjurkje te werken. Ze moeten een kledinglijn voor kinderen ontwerpen. De halve klas ontwerpt iets voor kleuters. Zij wilde wat anders. Terwijl ze het jurkje begint te smokken, denkt ze aan Joe. Niet te

geloven dat hij weer van zijn kamer is gezet. Wat is het toch een idioot. Hij boft wel met Djawad, die hem zolang op de boot laat wonen. Zelf zou ze dat ook doen. Je laat je beste vriend toch niet op straat staan? Joe en Djawad kennen elkaar al jaren. Hoewel ze allebei heel verschillend zijn, kunnen ze het goed met elkaar vinden. Djawad is best wel serieus, Joe feest alleen maar. Volgens Djawad gaat Joe bijna niet meer naar college.

Hè, de draad breekt. Balen! Ze is druk bezig de draad te herstellen als de bel gaat. Het is Djawad. Ze geeft hem een kus. 'Ik moet nog even werken.'

'Geeft niks, darling.' Hij gaat op haar bed zitten met haar laptop op schoot.

Ze ziet dat Djawad een site aanklikt voor woonruimte. Zou hij dan toch met haar willen samenwonen?

'Wat zoek je?' vraagt ze zo neutraal mogelijk.

'Woonruimte voor Joe. Je denkt toch niet dat hij dat zelf doet? Hij vindt het wel best zo.'

Dus niet voor ons, denkt Liz. Meestal is ze teleurgesteld als Djawad zegt dat hij er nog niet aan toe is om samen te wonen. Maar vandaag kan het haar even niet schelen. Ze laat haar

goede humeur niet verpesten.

Djawad gaat achter haar staan. Hij kust haar in haar nek en pakt haar borsten. Hij speelt met haar tepels. Ze voelt zijn stijve. Eigenlijk moet ze haar ontwerp afmaken. Djawad buigt zich over haar heen. Zijn verrukkelijke geur windt haar op. Een seconde later liggen ze op bed. Hun kleren vliegen door de kamer. Liz neemt Djawads stijve pik in haar hand.

'We gaan een meisje maken voor mijn kledinglijn,' grapt ze. Ze voelt Djawads pik verslappen in haar hand.

'Sorry,' zegt hij.

Liz schrikt. Dit is nog nooit gebeurd. Ze wrijft over Djawads pik en geeft er kusjes op, maar er gebeurt niks.

'Laat maar.' Djawad gaat op de rand van het bed zitten. 'Het ligt niet aan jou.' 'Dus je houdt er zomaar mee op,' zegt Liz beledigd.

'Liz, het gaat niet meer. Nu niet. Maak je geen zorgen. Het komt goed. Zoiets kan toch weleens gebeuren?'

'O ja? Dat jij een slappe krijgt als je met me vrijt?' Ze voelt zich onzeker. Samenwonen wil hij ook al niet, en nu dit. Wat moet ze hier nou van denken? Zou hij op haar zijn

uitgekeken? Hij gedraagt zich de laatste tijd wel vaker vreemd. Hij is soms zo afwezig. Of beeldt ze zich dat in? 'Hoe komt het? Dacht je ergens aan?' vraagt ze.

Djawad staart zwijgend naar de grond.

'Zeg eens wat. Heb je soms een ander?'

'Liz, please...'

'Ben je niet meer verliefd op me?'

Doordat Djawad niks zegt wordt ze nog onzekerder. 'Je durft het niet te zeggen, hè?'

'Liz, hou op.'

'Als je je mond niet opendoet, ga je maar weg. Hier heb ik dus geen zin in.' Ze raapt zijn onderbroek op en gooit die naar hem toe. Nu moet hij wel wat zeggen. Maar hij kleedt zich aan.

'Ophoepelen.' Liz zet de deur open. Ze hoopt dat hij zich bedenkt en iets zegt, maar hij gaat gewoon. Ja hoor, hij loopt naar de deur.

'Zak!' roept ze en ze slaat de deur achter hem dicht.

Djawad baalt. Waarom heeft hij zijn mond niet opengedaan? Hij kent Liz toch. Ze reageert altijd zo fel. Hij had moeten zeggen dat het niet aan haar ligt, maar aan hem. Zal hij teruggaan om het uit te leggen? Nee, Liz zal nog wel te opgefokt zijn. Hij stapt op zijn fiets en rijdt weg. Hij

is bijna bij zijn boot als zijn mobieltje gaat. Zijn moeder.

Ja, mam.'

'Ik heb niet zo'n fijn bericht, jongen. Je vader kreeg net te horen dat je oma ziek is. De dokters weten nog niet wat ze heeft.'

'Wat naar! Hoe is het met pap?'

'Hij maakt zich zorgen. Ik laat het weten zodra er nieuws is.'

Djawad hangt op en fietst peinzend verder. Hij heeft goede herinneringen aan zijn oma. In Iran woonde ze naast hen. Als zijn ouders werkten, waren ze bij haar. Hun oma was dol op hem en zijn broer. Ze nam hen vaak mee naar de markt en dan mochten ze iets uitzoeken. Maar sinds zijn zevende, toen ze moesten vluchten, heeft hij haar niet meer gezien. Zijn oma mocht niet weten dat ze het land gingen verlaten. Dan brachten ze haar in gevaar. Djawad en Youssef wisten het zelf niet eens. Hun vader zei dat ze voor een paar dagen

weggingen. Ze mochten niet te veel meenemen, alleen een paar kleren en één knuffel. Dat vond Djawad wel vreemd. Als ze op vakantie gingen, hadden ze altijd van alles bij zich. Ze merkten wel dat hun ouders gespannen waren. Pas toen ze dagen door de bergen liepen, heeft hun vader verteld dat ze het land uit gingen en nooit meer terug zouden komen. Djawad voelt een steek in zijn hart als hij aan dat moment denkt. Zijn familie, zijn vrienden, zijn speelgoed. Alles was hij kwijt. Pas na acht jaar durfde zijn vader contact op te nemen met zijn moeder. Ze wist niet eens dat ze nog leefden en kon alleen maar huilen. En toen kreeg Djawads vader te horen dat zijn vader intussen was overleden. Het was zo'n klap voor hem. En nu is zijn moeder ziek. Djawad hoopt niet dat het ernstig is.

Hij moet remmen voor een loslopende hond die vlak voor zijn wiel oversteekt. Even verderop, voorbij een bruggetje, passeert hij een paar daklozen die onder een stuk karton liggen te slapen.

Als hij bij de boot is, bedenkt hij opeens dat Joe bij hem logeert. Djawad zucht. Hij heeft nu helemaal geen zin om te socializen.

Hij zet zijn fiets aan de ketting en stapt op de verweerde loopplank. Hij had mazzel dat hij deze boot kon huren. Maar lang houdt het wrak het niet meer. Bovendien is het

piepklein. In elk geval te klein voor Joe en hem samen. Maar ook in een paleis zou hij het niet met Joe uithouden. Joe is een ADHD'er in het kwadraat. Maar als vriend is hij wel oké. Hij heeft soms een grote mond, maar uiteindelijk neemt hij het altijd voor Djawad op. En andersom ook. En ze kunnen ook heel goed samen stappen.

Als hij binnenkomt ziet hij het meteen. Joe ligt verdomme in zijn bed met een meisje.

Joe schrikt op. 'Eh... onverwacht bezoek.' Hij houdt meteen op met vrijen. 'Je zou niet thuiskomen.' Joe gaat rechtop zitten.

'De plannen zijn gewijzigd. Mijn bed uit!'

'Dit is Joyce,' zegt Joe.

'Je mag er wel bij,' zegt ze lachend. Alsof ze zo aantrekkelijk is. Joe moet wel heel wanhopig zijn geweest om zo iemand mee te nemen.

'Ik ga nog wat studeren,' zegt Djawad.

'Oké, kom je, schoonheid?' Joe neemt Joyce mee naar zijn matras in het rommelhok.

Djawad gaat aan zijn bureau zitten en slaat een studieboek open. Maar hij kan zich niet concentreren. Die geluiden. Kan het wat zachter? Jezus, wat gaat die meid tekeer. Djawad denkt aan Liz. Zijn Liz. Tijdens een concert heeft hij haar ontmoet. Joe zag haar het eerst. 'Moet je zien wat een lekker ding,' zei hij. Djawad was meteen verkocht. Liefde op het eerste gezicht, dat was het. Maar voor hij de kans kreeg, begon Joe haar te versieren. Dat is zo'n charmeur, daar kan hij niet tegen op. Ze gingen met zijn drieën iets drinken.

'Ze is voor mij,' zei Djawad toen ze even naar de wc was.

'Hoezo?' vroeg Joe.

'Ik moet haar hebben, Joe,' zei hij. 'Honderd procent zeker.'

'Dus dan heb ik me de hele tijd voor jou zitten uitsloven.'

'Ja, je bent zielig,' zei Djawad.

Toen Liz weer aan kwam lopen stond Joe op en gaf hem een vriendschappelijke klap op zijn schouder. 'Succes, gozer!' zei hij en hij vertrok.

Als Djawad 's morgens wakker wordt, kijkt hij meteen op zijn mobieltje. Geen bericht van Liz. Dat is niks voor haar. Liz kan heel kwaad zijn, maar meestal is het ook zo weer over. Dit is

helemaal fout. Hij zit rechtop in zijn bed. Als ik het maar niet voorgoed heb verpest, denkt hij. Hij gaat het haar vertellen, vanochtend nog.

In het rommelhok hoort hij geritsel. Voetstappen. Ze komen zijn kant op. Het is Joyce. Half naakt komt ze naar hem toe en gaat naast hem op bed zitten. Ze schuift naar hem toe en legt een hand op zijn been.

'Ik wil je,' fluistert ze.

In het hok hoort hij Joe snurken.

'Ik wil jou, dat wist ik meteen,' zegt ze zachtjes.

'Ik dacht dat je Joe's vriendin was?' zegt Djawad. 'Het spijt me, maar ik heb geen interesse.'

Maar Joyce trekt zich niets aan van zijn woorden en legt brutaal haar hand op zijn pik.

'Hoepel op, ik dacht dat ik wel duidelijk was,' zegt Djawad boos.

Joyce buigt haar gezicht naar zijn pik. 'Dit ook niet?' Hij voelt haar tong.

Dit is toch niet te geloven? Wat denkt die meid wel? Hij duikt

toch niet het bed in met het meisje van zijn beste vriend? Hij duwt haar van het bed. 'Wegwezen.'

Maar Joyce verroert zich niet.

Je zit mijn vriend te belazeren. Je gaat eruit. Aankleden en wegwezen.' Djawad geeft haar een zet het hok in. Joe snurkt gewoon door.

Tergend langzaam kleedt ze zich aan. 'Hier krijg je spijt van,' zegt ze voor ze even later de loopplank op stapt. Ze slaat de deur met een klap dicht.

Joe schrikt wakker. Hij kijkt slaperig naast zich. 'Waar is Joyce?'

'Weg.'

Joe kijkt Djawad meteen klaarwakker aan. 'Nee hè, jij hebt het met haar gedaan.'

'Helemaal niet!'

'Klootzak!' Joe springt op en grijpt hem vast. 'Sinds wanneer jatten we elkaars chickies?'

'Ze viel me lastig,' zegt Djawad. 'Vraag het haar, als je me niet gelooft. Ze kwam op mijn bed zitten.'

'En dat wilde jij niet? Moet ik dat geloven? Man, opzouten met die smoesjes.'

'Maak je niet zo druk om die meid. Je kunt echt wel wat beters krijgen.'

Joe doet de deur open. Een eindje verderop staat Joyce een sigaretje te roken. 'Hoi schat,' zegt ze tegen Joe.

'Heeft hij je eruit gezet?' vraagt Joe.

'Zegt hij dat? Die viespeuk wou me grijpen toen ik naar de wc ging.'

'Zie je wel, klootzak. Dit had je niet moeten flikken,' zegt Joe.

Liz kijkt verbaasd als ze de volgende ochtend in de keuken komt. 'Ik dacht minstens dat jij de hele ochtend zou blijven maffen,' zegt ze tegen Amber.

'Ik hield het niet meer uit in bed,' zegt Amber iets te vrolijk. Ze vult de waterkoker.

'Er is geen koffie meer,' zegt Liz. 'Je ziet er echt superverliefd uit. Vertel eens wat over hem.'

'Hij is zo lief,' verzucht Amber.

'Hoe zoent hij?'

'Heerlijk.'

'En hoe oud is hij eigenlijk?' Liz begint kastdeuren open te trekken, op zoek naar iets eetbaars.

'Er is niks in huis,' zegt Amber. 'Hij is zevenentwintig.'

Liz vindt een koekje en stopt het in haar mond.

'Zevenentwintig en dan heeft hij nog niemand?' zegt ze met volle mond.

'Hij heeft iemand gehad,' zegt Amber. 'Maar ze heeft hem bedrogen met zijn beste vriend. Een halfjaar geleden. Daarna heeft hij geen vriendin meer gehad. Hij vertrouwde niemand meer.'

'Wat doet hij voor werk?'

'Hij werkt bij de tv. Enne... het schijnt nogal goed te gaan, want hij heeft een Porsche. '

'Een Porsche? Heb jij in een Porsche gezeten?'

Amber knikt stralend.

'Zo hé, goeie catch dus.' Liz trekt nog een kastje open en haalt

twee blikken tevoorschijn. 'Hoezo hebben we niks in huis? Er is nog soep en appelmoes.'

'Op de vroege morgen zeker,' griezelt Amber. 'Ik heb trouwens geen honger. We hebben vannacht nog een satétje gescoord.'

'Ik ben zo blij voor je, Amber. Heeft hij soms nog een leuk, rijk vriendje?'

'Hoezo? Je hebt Djawad toch?'

'Niet meer, geloof ik. We vreeën gisteravond en toen kreeg Djawad een slappe. En hij weigerde te zeggen hoe het kwam. Ik heb hem eruit gezet.'

'Nou nou.'

'Wat denk jij nou? Ik hoef geen vent die na twee jaar viagra nodig heeft.'

'Als je je best had gedaan, was het misschien wel goed gekomen.'

Ja, ik ga een RSI-hand oplopen door een vrijpartij, nou goed?'

Je hoeft heus niet bang te zijn dat hij niet meer verliefd is,' zegt Amber. 'Vaak is het psychisch.'

'Of drugs,' zegt Liz ineens geschrokken. 'Dat moet hij niet wagen. Dat wil ik niet. Misschien wil hij daarom wel niet samenwonen, omdat hij gebruikt. Zo meteen heb ik twee jaar verkering met een jongen die coke snuift.'

Liz gaat achter haar laptop zitten en googelt de woorden 'seks' en 'coke'. 'O, van coke raak je alleen maar meer opgewonden. Dat klopt dus niet. Gelukkig. Hier staat het. "Het kan iedere man overkomen dat zijn penis spontaan faalt." Mijn god. Ik heb er weer een hele toestand van gemaakt. Wat ben ik toch lastig.'

'Het komt heus wel goed tussen jullie,' zegt Amber.

De bel gaat. Al pratend loopt Liz naar de hal en opent de deur. Ze kijkt recht in het gezicht van Djawad, die haar met een domme grijns aankijkt. In zijn hand houdt hij een zak met broodjes en een fles jus d'orange. 'Ontbijtservice.'

Liz vliegt hem om de hals. 'Je bent een schat.'

'Ik heb je vannacht zo gemist,' zegt Djawad.

'Ik jou ook, sukkel.' Ze kussen. Niemand kan zo lekker zoenen als Djawad, denkt Liz.

Ze lopen naar de keuken. Amber zwaait naar Djawad en gaat

naar haar kamer.

'Nog gefeliciteerd met je erfenis, Amber!' roept Djawad haar na.

'Super, hè!' roept Amber terug en ze doet de deur van haar kamer dicht.

Djawad pakt Liz vast en kust haar weer. 'Het was stom van me gisteravond,' zegt hij. 'Ik ben er wel voor gestraft. In plaats van lekker bij jou te slapen kon ik de halve nacht luisteren naar Joe, die bezig was met een of andere troela.'

'Ik was ook veel te erg,' zegt Liz lachend. 'Soms ben ik echt wel een bitch.' 'Jij bent geen bitch. Ik snap het heus wel. Kom, tijd voor een lekker ontbijtje.' Djawad haalt twee broodjes uit de zak en schenkt jus d'orange voor hen in.

Amber komt dansend de keuken weer in. 'Hij heeft me gems't. Ik ben zo blij.'

'Heb ik iets gemist?' vraagt Djawad.

'Ja, iets heel belangrijks,' zegt Amber. 'Liz, vertel jij het maar. Ik moet naar school. Om elf uur moet ik mijn plan bespreken. Bye!' En ze stormt de keuken uit.

'Ik vertelde je toch gisteren dat Amber een leuke jongen had ontmoet?' zegt Liz terwijl ze een hap van haar broodje neemt. 'Nou, het ziet ernaar uit dat het liefde op het eerste gezicht is.' Over de Porsche vertelt ze maar niks. Ze heeft geen zin om te horen dat Amber verkering heeft met een patser.

Als ze zijn uitgegeten, trekt Djawad Liz mee naar haar kamer. 'We moeten het inhalen van gisteravond,' fluistert hij in haar oor.

Op dat moment gaat zijn mobieltje. Djawad kijkt Liz aan. 'Laten gaan?'

'Wie is het?'

Joe. Die kan wel even wachten.'

Maar even later gaat zijn mobieltje weer.

'Neem maar op,' zegt Liz met een zucht.

Djawad zet de mobieltje op de luidspreker. 'Joe?'

Jezus, man, waar zit je? Ik zit er helemaal doorheen. Ik heb net de zak gekregen. Alles gaat fucking mis. Ik heb je nodig.'

'Ik ben bij Liz.'

'Vraag maar of hij hierheen komt,' zegt Liz zachtjes. Joe is vaak een stoorzender, maar nu lijkt er echt iets aan de hand te zijn.

Djawad zucht geërgerd.

'Kom op, het is je vriend,' dringt Liz op zachte toon aan.

'Kom maar hierheen,' zegt Djawad dan en hij hangt op.

'Braaf.' Liz geeft hem een kus.

Nog geen tien minuten later gaat de bel. Joe komt sjokkend de trap op. 'Ik zit in de shit, jongens.' Hij ploft op Liz' bed neer. 'Mijn baas zei dat ik kon oprotten. Ik was misschien een halfuurtje te laat, de eikel.'

'Wel elke dag een halfuurtje,' wijst Djawad zijn vriend terecht.

'Mijn leven is één grote zooi.' Joe grijpt naar zijn hoofd.

'Gisteren werd ik mijn kamer uit getrapt, ook om niks. Wat heeft iedereen toch tegen me?'

'Nou, om niks...' zegt Djawad.

'Die huisbazin kan nergens tegen. Dan moet ze geen kamers verhuren. Ze moet in een bejaardentehuis gaan zitten. En nu ben ik ook nog mijn baantje kwijt.'

'Met de liefde gaat het wel goed, toch?' probeert Liz hem op te beuren.

'Helemaal niet,' zegt Joe. 'Juist klote.'

Je hebt altijd een meisje als ik je zie.'

Maar als ik ze voor de tweede keer terugbel, willen ze niet meer.' Joe kijkt somber voor zich uit.

'Ik zal koffie voor je zetten, daar kikker je een beetje van op,' zegt Liz. Ze pakt de waterkoker. 'Shit! Dat is waar ook, de koffie is op.'

'Geeft niet. Weet je waar ik van opknap? Een jointje roken. Ik heb megawiet gekocht. Kneiterduur. Gisteren wist ik nog niet dat ik failliet zou gaan.'

'Wil jij blowen, Liz?' vraagt Djawad.

'Oké,' zegt Liz. 'Maar ik neem maar één hijs, want ik moet vanmiddag nog studeren.'

Liz' mobieltje gaat. 'Ha Amber, jij ruikt zeker dat wij een jointje gaan roken?'

'Niks jointje, je moet naar school. Je moet je plan laten zien.'

'Wat? Vandaag al? Ik dacht morgen.'

'Nee, vandaag. Opschieten,' zegt Amber.

Liz hangt op en begint haastig haar spullen bij elkaar te graaien. 'Jongens, gaan jullie maar lekker blowen, ik moet weg.'

Joe geeft de joint aan Djawad door. 'Jezus, wat een gaaf spul.' Na een paar hijsjes is Djawad al behoorlijk stoned.

'Ik neem nooit meer een job,' lacht Joe.

'Zo is het,' zegt Djawad. 'Aan onze kop geen job.'

'Weet je wat ik ben?' zegt Joe. 'Ik ben een grote loser. Hahaha...' Hij neemt nog een hijs. 'Man, ik ben zo'n megaloser. Dat wil je niet weten.'

Djawad laat Joe maar kletsen. 'Goed spul,' zegt hij alleen maar en hij neemt nog een hijs. Vandaag wordt het toch niks meer. Maar dat geeft niet, hij heeft hard gewerkt de laatste maand. Hij heeft al zijn tentamens gehaald.

'De wekker,' zegt Joe na hun tweede jointje.

'De wekker? Ik zie nergens een wekker.'

'Hoor dan, man.'

'O, de bel,' zegt Djawad. 'Er wil iemand naar binnen.' Hij slaat zich door de rook heen naar het raam. 'Liz' ouders,' zegt hij.

'Dan krijgen ze ook een jointje, het is mijn feestje,' zegt Joe.

'Kom erin, jongens!' roept Djawad naar beneden. Hij sluit het raam en loopt naar de deur om open te doen.

Door een waas ziet hij Liz' moeder staan.

'Het staat hier blauw!' roept ze verschrikt uit.

'Dat ruikt Djawad al niet meer, mevrouw,' zegt Joe. 'Hij zit altijd met zijn kop in de wiet.'

Liz' vader staat als een zoutpilaar bij de tafel. 'Is Liz er niet?'

'Nee,' zegt Djawad, 'Waar is ze ook alweer?'

'Naar het bos,' lacht Joe. 'Ze zoekt de boze wolf. Maar die is niet in het bos. De boze wolf zit hier. Djawad is de grote boze wolf.'

Liz' moeder kijkt haar man aan.

'Ik denk dat we maar weer gaan,' zegt Liz' vader.

'Nee, ga zitten,' zegt Joe. 'We hebben een feestje. Djawad is zijn baantje kwijt. Dat komt omdat hij altijd in zijn nest ligt te rotzooien met wijven.'

Djawad lacht alsof dat het leukste is wat hij sinds tijden heeft gehoord.

'Djawad wil niet meer werken,' gaat Joe verder. 'Ik ook niet. Djawad en ik zijn twee grote losers.'

Djawad ligt nu lachend op de grond.

'Ja, je kunt er maar beter om lachen, hè, megaloser van me.' Joe slaat hem op zijn schouder. 'Krijg nou wat?' zegt hij ineens en hij kijkt om zich heen. 'De vogeltjes zijn gevlogen. Jij hebt supertoffe schoonouders, Djawad. Wat een relaxte gasten zijn dat. Ik had Liz nooit aan jou moeten geven. Dan zat ik helemaal goed. Jij nog een hijs?'

In Utrecht stapt hij de trein uit. Aan de achterkant van het station steekt hij een brede weg over. Hij loopt een paar straten door en dan slaat hij rechts af. Uit sommige ramen hangen moeders die hun kinderen in de gaten houden. Hij knikt tegen een man die op een klapstoel voor zijn huis een biertje drinkt.

Voor het huis op de hoek blijft hij staan. Hij haalt een sleutel

uit zijn zak en maakt de deur open. Hij loopt de vervelozе houten trap op. Onderaan op de zoldertrap ligt een stapeltje post. Hij raapt het op en loopt verder. Hij komt op een overloop. Naast een berging doet hij een spaanplaten deur open en stapt de kleine bedompte ruimte in. Hij gaat op het bed zitten en bekijkt de post. AANMANING, staat er in grote letters op een van de enveloppen. In een hoek naast de kookplaat ligt een stapeltje dvd's. Hij zoekt er een paar uit en stopt ze in een plastic tasje van de C1000. Hij kijkt nog een keer rond en gaat dan naar beneden. Op de eerste verdieping klopt hij aan. Een vrouw doet open. 'Ben je daar eindelijk?'

Hij haalt twee briefjes van honderd uit zijn zak. 'Sorry dat het wat later is.'

'Noem je dat wat later? Bijna twee weken, jongen. Hier blijven we niet mee aan de gang. Volgende keer heb ik de huur stipt op tijd.'

Liz rijdt fluitend naar huis. Wat een mazzel dat Amber haar had gebeld. Het is gelukkig allemaal goed gegaan, ook al stond ze stijf van de stress. Haar leraar vond haar plan zeer origineel. En hij was ook te spreken over de onderbouwing ervan. Maar het moet ook goed zijn, anders kunnen Amber en zij beter geen bedrijf beginnen. Ze werd meteen gefeliciteerd toen ze op school kwam. Amber had iedereen al over de erfenis verteld. De meeste studenten wisten al dat Liz

en Amber voor zichzelf wilden beginnen, maar nu wordt het ineens menens. Ze kunnen al op zoek gaan naar een pandje. Ze willen hippe kleding voor meiden van hun leeftijd ontwerpen en verkopen. Liz weet zeker dat ze goede compagnons worden. Ze heeft Amber op de academie leren kennen. De eerste weken was Amber haar niet eens opgevallen. Pas toen ze samen in een project zaten klikte het ineens. Amber zocht ook een kamer, net als zij. Ze werden gek van het reizen. Telkens als ze vrij hadden gingen ze op huizenjacht. Op een dag liepen ze over de Ten Katemarkt. Ze vertelden een marktkoopman dat ze woonruimte zochten.

'Hierboven gaat een jongen voor een aantal jaren naar het buitenland,' zei hij. Ze zijn er meteen achteraan gegaan. Bingo! Hij zou vier jaar wegblijven. Precies lang genoeg. 'Durf je het wel aan?' vroeg Liz nog. Ze weet zelf ook wel dat ze niet makkelijk is.

'Ik kan je wel hebben,' zei Amber lachend. Vanaf de eerste dag ging het meteen goed. Helaas is de jongen na anderhalf jaar teruggezet naar zijn oude baan in Amsterdam. 'Kom een poosje thuis wonen,' zeiden haar ouders toen.

Help! dacht Liz. Dat nooit. En toen zagen ze gelukkig een advertentie op Marktplaats, voor een flat in Amsterdam-Noord. De eigenares ging samenwonen en durfde haar flat niet weg te doen. Als ze terug wil, moeten ze er binnen een

maand uit. Maar daar is Liz niet meer bang voor. Ze zitten er nu al ruim een jaar.

Als Liz aan komt rijden, staat het raam helemaal open. Alsof het zo warm is. Maar ineens weet ze het weer: de jongens hebben zitten blowen.

'Stonk het zo erg?' lacht ze als ze binnenkomt.

'Niet te weinig,' zegt Amber. 'Ik trof hier Djawad en Joe aan. Ze waren allebei kneiterstoned.'

'Zeker geen woord mee te wisselen.'

'Nee, en je ouders zijn ook nog langs geweest.'

'Mijn ouders?'

'Ja, dat zei Djawad.'

'Geintje.'

'Nee, echt waar. Ze kwamen spontaan langs.'

'Ze kwamen ons zeker feliciteren. Toen ik ze belde over de erfenis waren ze zo blij voor ons. Mijn vader vond het al een vervelend idee dat we veel geld wilden lenen van de bank. Je weet: hij heeft zelf zijn hele leven op safe gespeeld. Al jaren

dezelfde baan. Maar wel lief dat ze langskwamen. Dan zijn ze voor niks geweest. Djawad heeft vast niet opengedaan.' 'Jawel, want hij had het erover dat Joe ze zulke relaxte mensen vond.'

Shit! Liz belt meteen naar Djawad. 'Hoi, zijn mijn ouders langs geweest?'

Ja, Liz, maar ik weet er niet zoveel meer van, hoor. We waren allebei stoned. Ik had nooit open moeten doen. Maar ik had niks door. Een halfuur geleden drong het ineens tot me door. Joe heeft allerlei onzin over mij lopen uitkramen. Vind je dat ik ze moet opbellen?'

'Nee, alsjeblieft niet.' Liz krijgt van de stress de slappe lach. 'Ze zullen me zo wel bellen, dan leg ik het wel uit.'

'Mijn ouders hebben nog steeds niet gebeld,' zegt Liz als Amber 's avonds thuiskomt.

'Misschien is er helemaal niks aan de hand,' zegt Amber. 'Waarom bel je ze niet zelf? Dan weet je het.'

'Nu nog? Het is halftwaalf. Mijn ouders liggen allang in bed.'

'Dan bel je morgen.' 'Ik weet al wat ik doe.' 'Wat dan?'

'Ik ga morgen naar ze toe.'

'Fanatiek,' lacht Amber. 'Maar nergens over beginnen, hoor. Eerst even vissen of ze wel echt zijn langs geweest. Misschien hadden de jongens een crazy trip.'

'Ik hoop maar dat je gelijk hebt,' zegt Liz, maar ze vreest het ergste.

Liz stapt de bus uit en steekt de straat over. Haar ouderlijk huis staat aan de rand van het dorp. Haar moeder weet niet dat ze komt, maar Liz verwacht dat ze wel thuis is. Ze is benieuwd of haar vader er is. Sinds hij een hartinfarct heeft gehad werkt hij nog maar een paar dagen. Ze hoopt niet dat hij zich is rot geschrokken gisteren. Het ging juist zo goed met hem. Over een poosje mag hij weer fulltime aan de slag. Haar vader maakt zich ook veel te druk om alles. Zo zit hij in elkaar. Vroeger botsten ze heel erg. Vooral toen Liz in de puberteit zat. Ze mocht haar haar niet verven. Daar vond haar vader haar te jong voor. Ze ging ertegen in, en hoe! Ze smeerde de gekste kleuren in haar haar. Soms vond ze het zelf niet eens mooi. Nu gaat het veel beter tussen Liz en haar vader, helemaal sinds zijn hartinfarct. Liz was zo bang hem te verliezen.

Voor de honderdste keer probeert ze zich voor te stellen hoe haar ouders gisteren zijn ontvangen door Joe en Djawad. Haar pa is fel tegen drugs. Tot nu toe ging het best goed tussen Djawad en haar ouders. Ze hoopt niet dat hij het in één

keer heeft verknald.

Ze kijkt naar de slagerswinkel. De zoon van de slager was haar eerste vriendje. Liz was stapelgek op hem. Ze kijkt naar het huis erboven, waar hij nu woont met zijn vrouw. Daar had ik ook kunnen wonen, denkt ze. Stel je voor, ik was gillend gek geworden en hij erbij. Hij staat net achter het raam en Liz zwaait vrolijk naar hem.

Verderop is haar oude schooltje. In de bosjes erachter zoenden ze stiekem. Nog een paar straten. Als ze aan komt lopen ziet ze haar vader in de tuin werken. Zijn nieuwste hobby. Tuinieren. Dat had ze nou nooit van hem gedacht. Hij heeft er echt lol in. Vroeger zag hij de tuin niet eens, hij was alleen met zijn werk bezig. Nu kent hij elk plantje.

Liz vindt het best eng om naar hem toe te gaan. 'Hoi, pap.'

Hij draait zich om. 'Liz. Is alles goed met je?' Ze ziet zijn bezorgde gezicht. Zou dat vanwege gisteren zijn?

Ze geeft hem een zoen. 'Fijn hè, pap, dat Amber en ik ons bedrijfje kunnen beginnen.'

'Ja, dat is zeker fijn,' zegt haar vader stroef en hij gaat door met schoffelen.

Wat moet ze nou? Ze voelt zich ongemakkelijk. Ze loopt door de tuin. 'We gaan al kijken naar een pandje. Maar we starten pas na ons examen, hoor.'

'Dat lijkt me wel verstandig.'

Liz kijkt naar de tuindeur. Haar moeder moet haar allang hebben gehoord. Meestal komt ze dan meteen naar buiten. 'Is mam er niet?'

'Eh... ja, maar ze voelt zich niet zo goed.'

Shit! Dat is geen goed teken, denkt Liz.

'Kom, we gaan naar binnen.' Haar vader gaat haar voor.

'Els, Liz is er!' roept hij naar boven als ze in de keuken komen.

Even later komt Liz' moeder de trap af. Liz geeft haar een kus.

'Ik zet even koffie voor ons,' zegt haar moeder.

Liz gaat met haar vader in de kamer zitten. De spanning is om te snijden.

'Amber had nooit gedacht dat ze zoveel zou erven,' zegt ze.

Haar moeder komt binnen met de koffie. Ja, het is een heel bedrag.' Ze wisselt een blik met haar man. 'We zullen het je maar vertellen, Liz, want ik neem aan dat jij het niet weet. We hadden dit zelf ook nooit gedacht.'

'Djawad is aan de drugs,' zegt haar vader. 'We kwamen je gisteren opzoeken. We hebben je expres niet van tevoren gebeld. Het moest een verrassing zijn. We wilden Amber feliciteren met haar erfenis. Vooral omdat haar eigen ouders zo ver weg zijn. En jou natuurlijk ook. Nou, een verrassing was het. Het was verschrikkelijk. Djawad zat daar met een vriend, op jouw kamer. Ik wil het niet over de details hebben, maar hij was volkomen ontoerekeningsvatbaar.'

'We wisten niet wat we zagen, Liz. Wil je geloven dat ik er ziek van ben?' gaat Liz' moeder verder. 'Je leest die dingen in de krant, maar de vriend van je dochter is wel even iets anders.'

'Ik snap dat jullie zijn geschrokken,' zegt Liz. 'Maar Djawad en Joe hadden alleen maar een jointje gerookt. Hij doet het bijna nooit. Geloof me. Maar Joe was...'

'Je weet het?' roept mam uit.

'Het is niet zo erg als jullie denken.'

'Liz, wat wij daar in het huis van onze dochter hebben gezien

was vreselijk,' zegt haar vader. 'Ik mocht Djawad altijd wel, dat weet je, maar nu moet ik je voor hem waarschuwen. Die jongen is fout gezelschap.'

'Gebruik jij ook?' vraagt haar moeder angstig.

'Nee, mam, maak je geen zorgen. Djawad gebruikt ook niet. Alleen een jointje, dat doet bijna iedereen weieens. Als hij nou aan de coke was...'

'Dus jij vindt dit normaal,' zegt haar vader. 'Kind, pas op. Je hebt zoveel talent. Nu krijgen jullie de kans van je leven. Tante Fien heeft niet voor niks haar vermogen aan Amber nagelaten. Dat laat je toch niet verpesten door een jongen?'

'Eén jointje, pap.' 'Daar begint het mee, Liz. Ik hoop dat je verstandig bent en naar ons luistert.'

'Je bent nog jong,' zegt haar moeder. 'Er zijn nog zoveel leuke jongens.'

'Ik hou van Djawad, mam. Hij is geen drugsverslaafde. Natuurlijk schrik je als je zo binnenkomt, maar het is niet zo erg als jullie denken. Ik zie hem nooit roken.'

'Nee, dat doet hij natuurlijk niet als jij er bent,' zegt haar vader. 'Maar wij hebben het met onze eigen ogen gezien.'

'En geroken,' voegt haar moeder eraan toe.

'Inderdaad,' zegt haar vader. 'Zodra jij niet in de buurt bent, vergrijpt je vriend zich aan de drugs. Maar ja, wij komen er wel weer overheen. Je weet het nu.'

'Djawad vindt het ook heel erg dat jullie hem zo hebben gezien. Hij wilde eigenlijk mee vandaag, maar ik wilde liever alleen.'

'Heel fijn,' zegt haar vader. 'Nogmaals, Liz, wees verstandig. Het wordt alleen maar erger.'

Djawad, eikel, denkt Liz, waarom heb je opengedaan?

'Hoe ging je opdracht?' vraagt haar moeder.

Liz vertelt over haar kledinglijn. Ze ziet hoe trots ze zijn.

Je hebt talent, Liz. En Amber ook, en nu kunnen jullie je plannen nog uitvoeren ook,' zegt haar moeder.

Ja, Amber en ik hebben het er al zo lang over en nu gaat het er echt van komen,' zegt Liz.

'Alleen maar fijn,' zegt haar vader. 'Jonge mensen moeten een ambitie hebben. Het gaat jullie lukken. Amber ken ik niet goed genoeg, maar jij bent een sterke meid. Laat het je niet

afnemen, Liz.'

Ze weet wat hij bedoelt, maar ze gaat er niet meer op in. Het heeft geen zin. Ze kent haar vader. Er moet tijd overheen gaan.

'Blijf je eten?' vraagt haar moeder.

'Ik moet vanavond nog iets afmaken,' zegt ze gauw.

'Ik zal vast wat lekkers voor je bij elkaar scharrelen.' Haar moeder gaat naar de keuken. Liz loopt achter haar aan.

Super! denkt ze als ze twee pakken koffie in een plastic tas ziet verdwijnen. Liz krijgt ook nog een stuk kaas en wat boter en eieren. En tomaten en sla uit de tuin.

Liz ziet met hoeveel zorg haar moeder de tas vult. Het maakt haar verdrietig. Vroeger kon ze nooit met haar problemen bij haar moeder terecht. Haar moeder praatte er gauw overheen. Of nog erger, ze haalde haar schouders op en zei dat het wel meeviel. Je maakt het te groot, kind, dat komt door je leeftijd,' zei ze dan altijd. Liz aarzelt even. Zal ze toch mee-eten vanavond? Nee, dat trekt ze niet. Dan begint haar vader de hele tijd over Djawad. Als hij echt vervelende dingen over hem zegt wordt ze misschien nog kwaad. Daar schiet ze helemaal niks mee op.

Als ze een uurtje later in de trein zit, krijgt ze een sms'je van Djawad.

Heb je het overleefd?

Ja, sukkel.

Hoe reageerden ze?

Mijn vader vroeg waar je die wiet had gekocht. Hij had nog nooit zulke sterke geroken. En mam vond het wel een beetje schraal van je dat je haar geen hijs hebt aangeboden.

'Nee!' gilt Liz vanuit de badkamer. 'Ik heb weer vergeten de pil te slikken.'

'Sukkel,' zegt Amber. 'Dat gaat lekker zo. Vorige maand heb je ook al de morning-afterpil moeten slikken. Hoe kan het nou dat je je pil weer bent vergeten? Leg je strip dan ook naast je tandenborstel, zoals ik.'

'Het is superstom van me,' geeft Liz toe. Gadverdamme. De vorige keer was ze kotsmisselijk van de morning-afterpil. Ze ziet ertegen op hem weer te slikken en belt Djawad. 'Hoi, het is weer zover,' zegt ze zodra hij opneemt.

'Je pil vergeten?' Zeg het dan, denkt Djawad. Vertel haar dan

dat het geen kwaad kan. Je wilt haar toch niet weer voor niks die rommel laten innemen? Vorige keer was ze doodziek. Hij voelde zich zo schuldig. Maar toen wist hij het niet. Ze had de morning-afterpil geslikt zonder het hem te vertellen. Dit mag nooit meer gebeuren, dacht hij. Ze moet het weten. Maar hij kan het haar toch niet door de telefoon vertellen? 'Volgens mij moet je niet weer die morning-afterpil innemen,' zegt hij alleen maar.

Ja hallo, en dan?'

Je bent heus niet meteen zwanger.'

'Wat nou?'

'Ik bedoel, het zou wel heel toevallig zijn.'

Ja,' zegt Liz. 'Dat is zo. Maar dan ben jij medeverantwoordelijk. Niet kwaad worden als ik ineens wel zwanger ben.'

'Nee eh... natuurlijk niet,' zegt Djawad.

'Ik ga een kindje van ons samen niet weghalen,' gaat Liz verder. 'Zoiets liefs. Zul je zien dat het daarna nooit meer lukt. Dan vergeef ik het mezelf nooit meer.'

Djawad voelt zijn keel samenknijpen. 'En dat kindje kan er toch ook niks aan doen dat het niet gepland is. Nee, ik pleeg nooit abortus. Mee eens?' vraagt Liz.

Djawad zwijgt.

'Hallo, zeg dan wat?' dringt Liz aan.

Ja, weet hij met moeite uit te brengen.

Als hij ophangt geeft hij een trap tegen zijn bed. 'Shit!'

Amber laat een briefje voor Liz achter.

Mijn prins neemt me vanavond mee uit. x

Haar vingers trillen als ze schrijft. Het is ook zo spannend. Zou het dan echt waar zijn? Zou ze na al die jaren zoeken de man van haar dromen hebben gevonden? Soms werd ze er wanhopig van. Al haar vriendinnen hebben iemand en haar lukte het maar niet. Ze viel telkens voor de verkeerde types. Veel te dominante personen, die haar overheersten. Ze baalde er zo van. Ze heeft de laatste tijd echt haar best gedaan om sterker te worden. Wat dat betreft kan ze veel van Liz leren. Maar zo direct als zij zal ze nooit worden.

Toen ze met Leon was, voelde het meteen anders. Hij is superlief voor haar. Hij bracht haar de eerste keer keurig thuis. Hij had makkelijk iets kunnen proberen in zijn auto, het was toch pikdonker. Maar dat deed hij niet. Dat vond ze zo fijn.

Hij belde haar vanmiddag om te vragen of ze mee uit wilde. Hij klonk helemaal niet dwingend. Dat is veel beter voor haar.

Ze loopt naar het raam om te kijken of hij er al aankomt. Help! Ze moet heel nodig plassen. Ze moet altijd plassen van

de zenuwen. Als ze van de wc komt, hoort ze een piepje. Ze heeft een sms'je van Leon. Als hij maar niet afzegt. Ze houdt haar adem in als ze het bericht opent.

Ik sta voor de deur! xxx

Amber pakt gauw haar tas en loopt de galerij van de flat op. Ze gluurt stiekem over de balustrade. Leon staat naast zijn Porsche te wachten. Hij is gekleed in een goed zittend pak. Amber kijkt even naar haar eigen kleding. Ze heeft gewoon een T-shirt van H&M aan en een spijkerbroek.

Een paar jongens uit de buurt staan om Leons auto heen. Ze mogen even naar het dashboard kijken. Amber loopt naar hem toe. Ze kan niet geloven dat hij haar vriend is.

'Zo is het genoeg, jongens,' hoort ze hem zeggen. Hij pakt iets uit zijn auto. Een rode roos!

'Wat lief!' Amber pakt de roos aan en kust Leon. De jongens fluiten. Ze voelt dat ze rood wordt. Ze heeft nog nooit een roos van iemand gekregen. Leon houdt het portier voor haar open. Ze voelt zich net een prinses als ze zich op de crèmeleren stoel laat glijden. Geen van haar vriendinnen heeft een vriend met een Porsche.

'Dag!' Leon zwaait naar de jongens. 'De volgende keer mogen

jullie weleens mee voor een ritje.'

Jij kan niet meer stuk bij ze,' zegt Amber lachend.

Leon geeft haar een knipoog. 'Schattig, toch? Sorry dat ik niet casual gekleed ben, maar ik kom net van een directievergadering.'

Je ziet er mooi uit,' zegt Amber verlegen.

'Hugo Boss, hè?' lacht hij. 'Als je het goed vindt, gaan we naar Durgerdam. Daar is een eetcafé. Niks bijzonders, maar wel rustig. Ik wil namelijk alleen met jou zijn. In de stad kom ik altijd wel een bekende tegen. Die celebrity's hebben altijd zoveel aandacht nodig. Voor je het weet ben ik de hele avond aan het socializen, en dat is niet de bedoeling.'

'Prima!' Amber vindt alles best. 'Je kent zeker veel BN'ers door je werk.'

'Nogal,' zegt Leon. 'Ik moet wel aardig tegen ze zijn, want ik heb ze nodig voor mijn projecten. Maar we gaan nu niet over mijn werk praten.' Terwijl hij met één hand stuurt, slaat hij zijn andere arm om Amber heen. 'Even naar het IJ kijken? We zijn er vlakbij.' Hij rijdt de weg af en parkeert de auto op een idyllisch plekje. Dan keert hij zich naar Amber toe en kust haar heel teder. Amber heeft het gevoel dat ze in een of

andere romantische film speelt.

'Zullen we een stukje langs het water lopen?' vraagt hij. Als Amber knikt stapt hij uit en houdt het portier voor haar open. Ze denkt aan de jongens die ze kent. Die doen dat niet. Djawad doet zoiets niet eens, en die is best galant.

Terwijl ze langs het water lopen pakt hij haar hand. Ze blijven staan kijken naar twee eenden die aan de oever een nest bouwen.

'Weet je wat ik zo geweldig vind?' zegt hij. 'Jij zit op de modeacademie. Je hebt dus ook een creatieve geest, net als ik. Anders zou je wel wiskunde of zoiets studeren. Wie weet kunnen we in de toekomst samenwerken.' Hij geeft haar een kus in haar hals. 'Zullen we weer? Het wordt tijd voor een biertje.' Hij legt een hand op haar arm. 'Ik heb zo het gevoel dat jij de vrouw bent die ik zoek.'

Amber bloost. Gelukkiger dan nu kan ze zich niet voelen.

Ze lopen terug naar de auto en stappen in.

Jij bedenkt programma's, maar wat moet ik me erbij voorstellen?' vraagt Amber. 'Ben je zo iemand als Reinout Oerlemans?'

'Zo zou je het kunnen zien,' zegt hij. 'Ik heb een spel bedacht dat ik aan Amerika wil verkopen. De onderhandelingen zijn al in een vergevorderd stadium.' Hij parkeert de auto voor een eetcafé.

'Wat voor soort spel?'

'Top secret.' Hij neemt haar gezicht tussen zijn handen. 'Voor jullie bedrijfje is het ook goed als ik connecties heb in L.A. Wie weet worden wij een team en dan gaat jullie kleding daar ook verkocht worden.'

Om halftien 's avonds zit Djawad achter zijn bureau. Hij heeft morgen een tentamen. Hij gaat niet naar bed voordat hij de hele syllabus in zijn hoofd heeft gestampt. Nog een mazzel dat Joe er niet is, anders kwam hij niet aan studeren toe. Joe heeft weer iets nieuws bedacht. Om geld te verdienen maakt hij muziek op straat. Gisteren heeft hij tachtig euro gevangen.

Djawad zucht. Het is in geen dagen meer zo stil op de boot geweest.

Hij stampt het ene hoofdstuk na het andere in zijn hoofd. Na een paar uur vallen zijn ogen bijna dicht. Hij staat op om koffie te zetten en gaat daarna verder met studeren. Om twee uur 's nachts is hij klaar. Hij valt net in slaap als hij voetstappen op de loopplank hoort. Als Joe maar niet tegen hem begint te

ouwehoeren. Hij draait zich op zijn zij. Zo te horen is Joe niet alleen. Djawad dommelt net weer in als hij gitaarmuziek hoort. Die gast is gek! Wie gaat er nou midden in de nacht gitaar spelen? Niet zo opgefokt doen, zegt hij tegen zichzelf, anders lukt het helemaal niet meer om in slaap te vallen. Hij draait zich op zijn andere zij en legt het kussen op zijn hoofd. Hij valt bijna in slaap als ineens een grote tong zijn gezicht likt. Van schrik vliegt hij overeind. Hij hoort gehijg en knipt het licht aan. Jezus, een hond. Hoe komt die hier op de boot? Hij wil hem weggagen. Terwijl hij Joe's hok in stuift, springt de hond tegen hem op. Joe zit gitaar te spelen. Tegenover hem zitten een jongen en een meisje.

'Wat een sound, hè? We hebben de hele avond met zijn drieën muziek gemaakt,' zegt Joe als hij Djawad ziet.

'Die hond...' zegt Djawad en hij probeert het beest dat wild in zijn tenen bijt van zich af te duwen.

'Die is van hen,' zegt Joe. 'Ze zijn op doorreis. Vannacht blijven ze hier. Kom erbij zitten. Chili, man...'

'Ik heb morgen tentamen, weet je nog?'

'Ah man, je moet genieten.'

Djawad duwt de hond weg. 'Hou de deur van je hok dicht,'

zegt hij tegen Joe. Hij loopt terug naar zijn bed, maar de hond glipt met hem mee. 'Daar blijven jij.' Hij duwt hem telkens Joe's hok in, maar het beest is veel te snel. Pas na drie keer lukt het hem. Maar hij ligt nog niet in bed of hij hoort de deur van het hok opengaan. Nog geen seconde later springt de hond op zijn bed. Als hij hem eraf probeert te duwen, zet het beest zijn tanden in zijn kussen en schudt het grommend heen en weer. Eindelijk heeft Djawad zijn halsband te pakken. Hij sleurt de hond naar de buitendeur en doet die open. 'Ga hier maar liggen.' Gauw doet hij de deur dicht. Zo, die is weg. Maar nog geen minuut later begint het beest te blaffen. Zo'n blaf die nooit meer ophoudt. Hier wordt hij dus echt gestoord van.

'Verdomme!' roept hij. 'Laat dat beest zijn kop houden!' Maar Joe en zijn vrienden gaan gewoon verder met gitaar spelen. Ze hebben zeker gebruikt, denkt hij. Nu gaat die meid nog zingen ook. Zo hoog dat de hond keihard begint te janken. Dit moeten ze straten verderop nog horen. Hij heeft geen zin in gezeik met de burens en laat het beest weer binnen.

Maar de hond blijft janken. Dit is toch niet normaal! Hij had beter bij Liz kunnen blijven. Om halfvier is hij zo opgefokt dat hij zijn dekbed pakt en buiten op het bankje op het dek gaat liggen. Het is gelukkig niet koud. Hij rolt zich helemaal op in zijn dekbed en valt in slaap.

's Morgens wordt hij wakker van de krantenjongen. Hij staat op en gaat naar binnen. Het meisje en de jongen liggen in zijn bed. De hond ligt op het voeteneind. Zodra die hem hoort, springt hij van het bed en begint weer aan zijn tenen te kluiven. Djawad heeft zin om Joe zijn bed uit te sleuren. Maar dan fokt hij zichzelf zo op dat hij zijn tentamen wel kan vergeten. Als hij onder de douche vandaan komt, springt het beest alweer tegen hem op. Hij heeft een sms'je van Liz.

Lekker geslapen? Succes.

Djawad zet koffie als de jongen zijn bed uitkomt.

'Mmm... koffie.' Hij schenkt voor zichzelf een kopje in. 'Tof dat wij hier een paar dagen mogen blijven,' zegt de jongen terwijl de hond tegen de tafel staat en het kleed ervan af probeert te trekken. 'We hebben geen geld voor een hotelletje, en in een hostel mogen geen honden.'

Djawad kijkt hem aan. Hier mogen ook geen honden, wil hij zeggen. Maar de jongen lijkt hem wel oké, dus hij houdt zijn mond. 'Nog koffie?' vraagt hij en hij duwt de kop van de hond weg.

'Nee, ik ga nog even maffen. Het is laat geworden.'

Ja, dat hoeft je mij niet te vertellen, denkt Djawad. Als de

jongen weer in bed is, schrijft Djawad een briefje aan Joe.

Ze moeten opgerot zijn als ik thuiskom. Eikel.

Hij ziet het meisje in zijn bed liggen. Hij kan hen toch niet op straat zetten? Ze kunnen nergens anders heen. Terwijl de hond aan zijn broekspijp hangt, verscheurt hij het briefje.

Wonder boven wonder heb ik een voldoende voor mijn tentamen, denkt Djawad. Hij heeft de antwoorden gecheckt. De meeste vragen heeft hij goed. En dat voor zijn slechtste vak. Mazzel voor Joe, anders was hij nog niet van hem af geweest. Na het laatste college drinkt hij nog een biertje met zijn jaargenoten en dan gaat hij naar Liz. Als hij aan komt rijden staat de deur open. Hij loopt door naar boven. 'Hi!' Hij steekt zijn hoofd om de deur.

'Hoe kom jij binnen?' vraagt Liz lachend.

'De deur stond open.' Hij kust haar.

'Jij ook koffie?'

'Ja, lekker!'

'Er is iets met je,' zegt Liz. 'Ik zie het aan je. Heb je je tentamen verpest?'

'Nee, het ging goed.'

'Dan is er iets anders.'

Djawad gaat voor het raam staan. 'Ik zit met Joe. Het is een toffe gozer, maar ik word echt helemaal gestoord van hem. Weet je waar ik vannacht heb geslapen? Buiten, op het dek. Midden in de nacht kwam hij met een jongen en een meisje met een hond aanzetten. Die hond heeft me de halve nacht wakker gehouden. Ik had tentamen, Liz. Ze blijven een paar nachten logeren, met dat beest erbij.'

'Dan kom je zolang hier.' Liz knijpt hem in zijn zachtjes in zijn bil. 'Knus toch?'

'Graag, als Amber het goed vindt.'

'Natuurlijk vindt Amber dat goed.'

'Wat vind ik goed?' vraagt Amber, die net binnenkomt.

'Djawad wil hier een paar dagen logeren.'

'Gezellig,' zegt Amber.

'Amber vindt nu alles goed,' zegt Liz plagend. 'Ze is helemaal in love.'

'Zo, dus het wordt echt wat,' zegt Djawad lachend.

'Hij heeft een Porsche,' zegt Liz ineens.

'Hoe komt hij daaraan?' vraagt Djawad. 'Toch geen maffiosi, hè?'

'Hij maakt programma's voor de tv,' legt Amber uit.

'Word je daar zo rijk van?' Djawad gaat op de bank zitten.
'Een vent met geld vind ik altijd verdacht.'

'Djawad, hou op,' zegt Liz. 'Amber is verliefd. Verpest het nou niet. Je hoeft heus niet jaloers te zijn op die Porsche. Ik vind jouw rammelkast ook supersexy.'

'Ik ben niet jaloers, ik ben alleen... Ik bedoel, ze moet oppassen...'

'Ophouden.' Liz duwt Djawad plagerig achterover en begint hem te kietelen.

'Hou op!' roept Djawad.

'Weet je nog hoe sexy het was toen wij samen door jouw fiets zakten?'

'Genade...'

'Was het sexy of niet?'

Hij loopt het trapje af en staat midden in de wijnkelder. Terwijl hij langs de rekken loopt, zoekt hij tussen de kostbare wijnen. Als hij rondkijkt valt zijn oog op een collectie flessen champagne. Er verschijnt een glimlach op zijn gezicht. Hij leest de etiketten. Een kwartier later gaat hij naar boven met een fles pomerol uit 1999 en een Moët & Chandon. Hij zet ze in de klimaatkast. Daarna doet hij de vriezer open. Tussen de ingevroren biefstuk en kipsaté liggen verschillende kant-en-klaarmaaltijden. Hij houdt ze een voor een in zijn hand. Goedkeurend bekijkt hij de verpakte moussaka. Als zijn mobieltje gaat stopt hij de moussaka terug.

'Met Leon.'

Je spreekt met Vera Niessen van het uitzendbureau. Ik heb werk voor je gevonden bij Trand Sc Co. Helaas niet op de afdeling sales, maar in het magazijn.'

'Ik ben niet gek.' Hij wil het gesprek beëindigen.

'Ik raad je aan het aanbod aan te nemen. Van daaruit kun je misschien doorstromen naar sales.'

Hij vloekt binnensmonds.

'In jouw omstandigheden zou ik het maar aannemen,' zegt ze.
'Zoveel te kiezen heb je niet met jouw verleden.'

'Oké dan maar.'

'Mooi zo, dan verwachten ze je morgenochtend om acht uur
op Houtmankade 3 bij de afdeling Personeelszaken.'

Liz vond het heerlijk dat Djawad bij haar logeerde. Het ging heel goed, alsof ze al jaren samenwoonden. En ze hebben vaak gevreeën! Hun record hebben ze definitief verbroken. Amber zal wel blij zijn dat Djawad weer weg is. Hun flat is ook zo gehorig. Natuurlijk houden ze er rekening mee, maar toch...

Liz merkt wel dat het haar oplucht dat Amber nu Leon heeft. Anders had ze zich schuldig gevoeld als ze weer eens met Djawad lag te vrijen. Volgens haar vond Djawad het stiekem ook fijn. Wilde hij maar samenwonen, dan zouden ze altijd bij elkaar zijn. Het zou nog goed uitkomen ook, want dan kon Joe op de boot blijven. Maar ze begint nergens over. Ze gaat Djawad niet verstikken. Ze moet gewoon nog wat geduld hebben. Het is alsof hij haar gedachten kan lezen, want hij belt net.

'Hoi, darling,' zegt Liz.

'Hoi, liefje. Ik heb zin om straks lekker te lunchen bij Spanjer en van Twist.'

'Ik ben blut.'

'Ik trakteer, omdat ik bij jou heb gelogeed. Doen? Of moet

je aan je project werken?'

'Nee, zo'n aanbod sla ik niet af! Maar echt blij is ze niet als ze ophangt. Het is wel lief van hem om te trakteren, maar straks gaat hij weer terug naar zijn boot. Ze trekt haar nieuwe jurkje aan, dan krijgt ze vanzelf zin.

'Het staat erop!' roept Amber vanuit haar kamer.

'Kijken!' Liz rent Ambers kamer in en kijkt over Ambers schouder naar het scherm. 'Ja hoor, dertigduizend euro.' Liz geeft Amber een kus.

'Geen gezicht toch,' zegt Amber grinnikend. 'We gaan meteen kijken voor een pandje.'

'Ik moet weg,' zegt Liz. 'Djawad trakteert me op een lunch. Kijk jij maar vast, ik hoor het vanmiddag wel.'

Als Liz bij Spanjer en van Twist aankomt, ziet ze tot haar verbazing Djawads fiets al staan. Hij is er dus al. Dat is niks voor hem. Meestal komt hij op het laatste nipperkje aangecrost. Ze loopt naar binnen en ziet hem met een stralend gezicht zitten. Is hij zo blij dat hij weer naar zijn boot kan? Het steekt haar wel een beetje. Ze kust hem. Niet aanstellen, zegt ze tegen zichzelf. Mag die jongen? Maar ze begint toch weer te twijfelen. 'Vind je het fijn dat het om is, ik

bedoel... dat je weer naar je boot kunt?' vraagt ze.

'Heel fijn,' zegt Djawad.

'O,' zegt Liz. Eigen schuld, dan had ze het niet moeten vragen. 'Ik vond het wel heel gezellig.'

'Hoezo?' zegt Djawad. 'Met Amber is het toch ook gezellig?'

'Snap je het dan niet? Het is toch heel anders, of je met Joe of met mij bent? Of maakt dat jou soms niet uit?'

'Het maakt me heel veel uit,' zegt Djawad.

Ja hoor, jij bent zeker liever met Joe, denkt Liz nijdig. 'Over een jaar wil je nog niet samenwonen.' 'Waarom zegt ze dat nou? Ze zou haar mond houden.

'Over een jaar?' zegt Djawad.

'Vind je dat soms nog te snel?'

'Nee, te laat!' Djawad schuift een doosje naar haar toe.

Liz maakt het open. 'Wat lief! Een ring!' Ze haalt hem eruit en bekijkt hem.

'Lieve Liz, we hebben het zo fijn gehad. Wil je met me

samenwonen?'

'Meen je dat?'

Ja.' Djawad schuift de ring aan haar vinger. 'Kijk eens, ik heb er ook een. Dezelfde.'

Liz kan wel huilen van geluk.

'Blij?'

 Hij pakt haar hand.

Nu pas ziet ze dat er twee glazen champagne op tafel staan.

'Op ons.' Djawad buigt zich over de tafel heen en kust haar.

Liz kijkt Djawad na. Ze kan het amper geloven: Djawad wil eindelijk met haar samenwonen! Nu weet ze tenminste dat hij voor haar kiest. Hij wil al heel snel woonruimte zoeken. Ze kunnen niet met zijn drieën op de flat wonen. En op Djawads boot gaat het al helemaal niet. Ook niet als Joe weg is. Het is echt piepklein. Djawad zwaait nog voordat hij de hoek om gaat.

Ze wil de voordeursleutel uit haar zak halen, maar bedenkt zich. Ze gaat Amber en zichzelf trakteren. Dit moet ze vieren. Ze loopt de straat uit en gaat naar de ijsboer op het plein. Wel een raar idee dat ze straks niet meer bij Amber woont. Maar

daar wil ze nu niet aan denken.

'Ha, Liz,' zegt de baas als ze binnenkomt. 'Sorbetijs?'

Liz aarzelt en kijkt naar het heerlijke roomijs. Nee, vandaag geen sorbetijs. 'Twee hoorns met drie bollen en slagroom.' Ze wijst de smaken aan.

'Heb je wat te vieren?'

Ja,' zegt ze stralend. 'Ik ga samenwonen.'

'Alsjeblieft, een hele stap.'

Ja. We moeten nog woonruimte vinden hoor, dus ik ben er nog wel even.'

'Meenemen?'

Ze knikt.

'Groeten aan Amber,' zegt hij als ze met de twee hoorntjes de winkel uit loopt. Door de smaken weet hij dat het voor Amber is.

Met de hoorntjes in haar hand komt ze thuis. Ze laat meteen haar ring aan Amber zien.

'Wat? Heeft Djawad je ten huwelijk gevraagd?'

'Zoiets. Hij wil samenwonen!'

'Super voor je, Liz. Gefeliciteerd.' Amber geeft haar een zoen.

Ze zitten samen op Ambers bed en likken van hun ijsje.

'Ik ga je missen,' zegt Amber opeens. 'Ik bedoel... We hebben het altijd zo top.'

Liz kijkt naar Amber. Ja, ze hebben altijd veel lol samen gehad. Soms komen ze dronken thuis, of stoned. Dat doet ze vast niet meer als ze samenwoont.

'Het voelt ineens zo echt,' zegt Liz. 'Raar, hè? Alsof ik al dertig ben. Zo gesetteld. Zo meteen krijgen we ruzie over de huishoudpot. Djawad kan veel beter met geld omgaan dan ik. Of over wie de plee moet schoonmaken.' Liz begint er ineens aan te twijfelen of samenwonen wel zo'n goed idee is.

Amber slaat een arm om haar heen. 'Nou, liefje, je wilde het zo graag.'

Liz knikt. 'Ik snap het ook niet. Ik denk dat ik gewoon wilde dat hij me vroeg. Wat ben ik toch erg, eigenlijk. Nu hij me

heeft gevraagd, wil ik het niet meer.'

'Nou en? Dat mag toch? Je zegt gewoon tegen Djawad dat je er nog over na moet denken. Hij wilde het toch eerst ook niet? Djawad is zo'n schat, die snapt dat wel.'

'Heb je nog pandjes bekeken?' vraagt Liz.

'Nee, Leon belde. Ik heb een uur met hem aan de telefoon gehangen. Zo'n schat. Hij gaat een keer voor me koken en vroeg of ik moussaka lust.'

'Zo!' zegt Liz.

'Leon houdt van koken,' zegt Amber. 'Het is zijn hobby.'

'Heb jij even mazzel.' Liz stopt het laatste stukje van het hoorntje in haar mond. 'Als je dan samenwoont eet je altijd lekker. Dat ga ik niet meemaken. Als Djawad kookt, komt het of van de afhaaltoko of uit het kant-en-klaarschap van meneer Heijn.'

Als Djawad uit de collegezaal komt luistert hij zijn voice-mail af. Zijn moeder heeft ingesproken. Ze heeft beloofd terug te bellen. Het gaat vast over zijn oma. Hij springt op de fiets en rijdt naar het huis van zijn ouders. Hij ziet het meteen als zijn moeder opendoet: het is mis. Hij kust haar en loopt door naar de serre. Zijn vader ziet er verdrietig uit.

'We hebben de uitslag van oma's onderzoek gekregen,' zegt zijn moeder als hij zit. 'Oma heeft alvleesklierkanker. Er is niks meer aan te doen.'

De ogen van zijn vader worden vochtig. 'Mijn moeder heeft nog maar een paar maanden te leven.'

Djawad schrikt. Zijn vader kan nu niet eens afscheid van zijn eigen moeder nemen. Stel je voor dat het hem zou gebeuren, dat hij geen afscheid van zijn ouders zou kunnen nemen als ze ernstig ziek waren en doodgingen. Djawad voelt ineens een ongekende woede in zich opborrelen. Hij haat Iran. Hij haat het rotregime, waardoor ze hebben moeten vluchten. Hij legt zijn hand op zijn vaders schouder.

'Ik wist dat dit moment ooit zou komen.' Zijn vader legt zijn hoofd in zijn handen. 'Ik had nooit weg mogen gaan zonder afscheid van haar te nemen.'

'Ga jezelf nou niks verwijten,' zegt Djawads moeder. 'Dan hadden ze ons opgepakt. En wat denk je dat ze met de rest van je familie hadden gedaan?'

'Je had geen keus, pap,' voegt Djawad eraan toe. 'We hebben het er zo vaak over gehad.'

'Had ik haar nog maar even kunnen zien.'

'Het moest, pa. Jou treft geen blaam.'

'Je vader is sinds het bericht niet meer uit zijn stoel gekomen,' zegt Djawads moeder zachtjes.

'Weet je wat wij doen, pa?' zegt Djawad. 'We pakken de fiets en we rijden naar het Amsterdamse Bos. En dan gaan we een aantal kilometerijtjes hardlopen.'

'Fijn, jongen,' zegt zijn moeder. 'Dat zal je vader goed doen.'

Djawad loopt de loopplank op en kijkt naar zijn boot. Het duurt echt niet lang meer of het wrak zinkt. Hij had allang op de helling gemoeten. Er zitten scheuren in het casco. Dat was al zo toen hij er kwam wonen. 'Voor zolang als het duurt,' zei de vrouw die de boot van de hand deed. Hij woont hier nu al drie jaar en het ding ligt er nog. Als Joe mazzel heeft, blijft de boot nog even drijven.

Na het hardlopen heeft hij met zijn vader wat gedronken en toen heeft hij hem verteld dat hij en Liz gaan samenwonen.

'Als je studie er maar niet onder lijdt,' zei zijn vader. Zelfs nu, nadat hij net heeft gehoord dat zijn moeder doodgaat, maakt hij zich druk om Djawads studie. Ook al gaat zijn studie goed, zijn vader is nooit tevreden. Wat wil zijn vader nou? Hij doet wat hij kan. Yousef, zijn broer, is altijd de studiebol van hen tweeën geweest. Hij was ook cum laude geslaagd voor het vwo. En nu loopt hij stage bij een consultantsbureau in Hilversum. Ze hebben hem al gevraagd te blijven zodra hij is afgestudeerd. Maar zelfs daar kijkt zijn vader niet van op. Djawad kan zijn studie net aan, daar mag zijn vader al heel blij mee zijn. Maar dat is hij niet. Zijn vader heeft ook zoveel moeten opgeven - zijn familie, het huis, hun spullen - en nu mag Djawad dat zeker goedmaken. Dat kan hij nooit. Hij hoopt dat zijn moeder wat enthousiaster reageert als ze van zijn samenwoonplannen hoort.

In elk geval is Liz heel gelukkig en dat maakt alles goed. Hij ziet weer haar stralende gezicht voor zich toen hij het haar vroeg. Toen had hij het haar moeten vertellen. Het is toch al zo'n blamage dat hij al die tijd zijn mond heeft gehouden. Al die stress om die rotpil.

Hij denkt aan wat ze laatst zei: 'Ik ga ons kind niet weghalen.' Ons kind. Er zal nooit een kind uit hen geboren worden.

Djawad doet de deur open. Het stinkt naar wiet. Joe heeft zeker weer eens zitten blowen. Hij zet het raam in de stuurhut open. Eigenlijk moet hij nog studeren, maar dat stelt hij nog even uit. Hij zet zijn laptop aan en kijkt op de site voor huurhuizen. Zo, wat duur zeg! Voor veertig vierkante meter betaal je al duizend euro. Misschien is Amsterdam-Oost goedkoper.

Hé, dat is een gaaf appartementje, zestig vierkante meter. Groot genoeg voor hun tweetjes. Het ligt in de Indische buurt. Er staat geen prijs bij. Zal hij de makelaar eens bellen? Hij toetst het nummer in.

'Met Bos Makelaars,' zegt een mannenstem.

'U spreekt met Djawad Nasser. Ik zag dat u een appartement te huur heeft in de Eerste Ceramstraat. Wat kost dat?'

'Negenhonderd euro per maand.'

'Zoveel?'

'Je moet het zien. Het is helemaal af, er hoeft niets aan te gebeuren. Als je wilt, maken we een afspraak. Niet te lang wachten, want er zijn nog meer gegadigden.'

'Kan ik morgen even langskomen?'

Jazeker, halftwee is nog vrij.' De makelaar noteert Djawads naam en telefoonnummer en hangt op. Djawad zegt nog niks tegen Liz. Het moet een verrassing zijn. Morgen neemt hij haar mee. Hij verzint wel iets. Een boodschap of zo.

Djawad hoort voetstappen op de loopplank. Even later komt Joe binnen. Hij kijkt mee over Djawads schouder. 'Hé gozer, wat moet jij nou met een huis in Oost?'

'Hoe vind je dit appartement? Ik ben iets voor ons aan het zoeken.'

'Zo... voor ons tweeën, niet gek.'

'Voor Liz en mij natuurlijk, eikel. Hoe vind je het? We gaan samenwonen. Voor jou ook mazzel, dan kun je hier blijven, zolang dit wrak niet zinkt.'

'Maar eh... volgens mij moet jij hier ook nog blijven,' zegt Joe.

'Wat zeur je nou, man, ik ga samenwonen.'

'Ik kwam Amber net tegen. Dat is toch ook een lekker ding, hè? Ik moet maar eens werk van haar maken.'

'Ja, nou? Je kwam Amber tegen en toen?' zegt Djawad ongeduldig.

'Ze zei dat Liz zich had bedacht.'

'Geintje.'

'Nee, niks geen geintje. Ze wil nog even wachten. Zo zijn die meiden. De ene dag willen ze dit, de andere dag dat.'

Djawad ziet aan Joe dat hij de waarheid spreekt. Waarom wil ze opeens niet meer?

'Hé, je schrikt er toch niet van? Wees blij, man. Voor jou is het ook beter. Zo meteen woon je samen en dan is Liz zwanger. Voor je het weet ben je huisvader geworden. En wat moet er dan van je plannen terechtkomen? Je wilt toch een beroemd advocaat worden? Dat kun je dan wel vergeten. Dan zit je met twee koters. Want daar is het die vrouwen alleen maar om te doen. Kids. Als ze die hebben, kun je de pot op.'

'Helemaal niet!' schreeuwt Djawad. 'Ik zit helemaal niet met twee kids.' Hij springt op. Verdomme, ik ben geen zak waard, denkt hij. Wat ben ik voor kerel?

'Hé, wat is er, man?' roept Joe geschrokken.

Djawad slaat met zijn vuist tegen de muur. Dan draait hij zich ineens met een ruk om. 'Zoiets zeg je nooit meer, gesnapt?'

'Kalm maar, man. Wat heb je?'

Djawad gaat hijgend op zijn bed zitten. Zweetdruppels parelen op zijn voorhoofd. 'Niks,' zegt hij. 'Gewoon een klotedag. Mijn oma gaat dood en mijn vader kan er niét eens naartoe.'

6

Gisteravond wist Liz het zeker: ze was nog niet klaar om te gaan samenwonen. Maar vannacht had ze zo'n romantische droom. Ze was met Djawad in een heel mooi huis, ergens aan zee. Djawad kuste haar wakker. De zon scheen op hun bed. Buiten hoorden ze de meeuwen en het geluid van golven die tegen de rotsen klotsten. En toen hebben ze heerlijk gevreeën.

Maar nu weet ze het niet meer. Ze is er gewoon nog niet uit. Het is best een grote stap. Ze moet met Djawad praten. Hij moet weten dat ze er nog over na moet denken. Maar eerst moet ze naar school. Patroontekenen, haar moeilijkste vak. Als ze niet gaat, haalt ze straks haar examen niet. Ze was al nooit goed in wiskunde, en patroontekenen lijkt erop. Liz houdt van ontwerpen. Daarvoor is ze naar de modeacademie gegaan. Maar ze moeten ook leren hoe ze een kledingstuk op een lichaam moeten maken. Supermoeilijk, voor haar

tenminste.

Ze staat op het punt om te vertrekken als Amber haar roept.

'Liz! Kom kijken wat een snoepie!'

Amber zit achter haar laptop en zoekt naar geschikte bedrijfspandjes.

'Gaaf!' roept Liz als ze het pandje op het scherm ziet. 'Midden in de Jordaan. Vijftig vierkante meter. Helemaal goed.' 'Het is wel duur,' zegt Amber. 'Vijftienhonderd euries per maand, maar dat hebben we.'

'O Amber, het idee alleen al dat we dit kunnen huren. Zullen we vast beginnen?' Liz knijpt in Ambers arm.

'Nee, na ons examen,' zegt Amber. 'Anders raken we helemaal in de stress. Maar wat we zoeken bestaat, dat weten we nu.'

'Ik zie me al 's morgens op de fiets zitten en door de Jordaan rijden,' zegt Liz dromerig. 'Het is bijna te mooi om waar te zijn. Ik ben tante Fien zo dankbaar. En jou ook, dat je het geld erin wilt stoppen.'

Als Liz die middag bij de boot aankomt, staat Joe op het

voordek. Ze hoort hem vloeken. 'Sorry,' zegt hij als hij haar ziet. 'Het is niet tegen jou. Die rotboot ook. Moet je mijn T-shirt zien. Ik bleef net aan een spijker hangen. Dat ding heb ik pas nieuw. Van mijn zus gekregen uit New York. Ik kan hem nu wel weggooien.'

'Laat eens zien.'

Joe toont haar het gat in zijn T-shirt.

'Een winkelhaak. Ik denk dat ik het wel voor je kan maken.'

'Echt?'

Ja, trek maar uit. Ik maak hem niet nu meteen, hoor. Ik neem hem mee naar huis, dan hoor je het wel als ie klaar is.'

Je bent een schat, Liz.' Hij geeft haar een kus op haar wang. Ja, eh... ik zou je nog wel op een andere manier willen bedanken, maar ik weet niet of Djawad dat wel wil.'

'Geef je T-shirt nou maar,' zegt Liz grinnikend.

Joe trekt het T-shirt uit en geeft het aan Liz, die het meteen in haar tas stopt.

'Even een ander shirt aantrekken.' Joe loopt met haar mee naar binnen.

Ze begroet Djawad met een kus. Nu ze hem weer ziet, begrijpt ze ineens niet meer waarom ze nou begon te twijfelen over samenwonen. Zeker een aanval van bindingsangst.

Joe heeft een ander shirt aangetrokken en vertrekt.

'Wat een gaaf appartement,' zegt Liz als ze een printje van de Eerste Ceramstraat op Djawads tafel ziet liggen.

Ja, dat vond ik ook. Ik zag het wel zitten,' zegt Djawad.

'Hoezo "zag"?:'

'Het is toch niet meer nodig? Ik had gisteren in mijn enthousiasme meteen een afspraak met de makelaar gemaakt voor een bezichtiging. Ik heb net afgezegd.'

'Waarom? Te duur?'

'Wel aan de prijs. Negenhonderd euries.'

'Dan neem ik een baantje, ik heb toch altijd gewerkt. Alleen dit jaar niet, vanwege het examen. Ik betaal nu ook driehonderdvijftig.'

'Je wilde toch niet meer?'

'Hè, hoe kom je erbij dat ik het niet wil? Ik wil het juist wel.'

'Van Joe hoorde ik dat je het niet meer wilde. Hij kwam Amber tegen. Ze zei dat je nog twijfelde. Ik snap het niet goed. Toen we het erover hadden was je heel enthousiast. Anders had ik het mijn ouders nooit verteld.'

Liz is verbaasd. Ze vindt het niks voor Amber. Zo heeft ze het vast niet gezegd. Echt Joe weer. Die is altijd zo kort door de bocht. 'Ik... ik twijfelde gewoon even. Stress. Maar ik wil het echt.' Ze trekt Djawad naast zich op bed en kust hem. 'Het spijt me.'

'Het is al goed,' zegt Djawad. 'Je mag ook best je twijfels hebben, dat heb ik ook heel lang gehad. Maar zeg het dan eerlijk.' Hij strijkt haar door haar haar.

'Oké, ik beloof dat ik voortaan alles meteen zeg. Ik begin er nu mee, goed? Ik hou van je.'

Gelukkig, Djawad lacht weer. Hij pakt haar vast en drukt haar tegen zich aan. 'Ik ook van jou, sukkel.' Terwijl hij haar kust duwt hij haar zachtjes naar achteren. Hij knoopt haar blouse open en maakt haar bh los. Met zijn tong draait hij rondjes om haar tepel en dan zuigt hij er zachtjes aan. Ze raakt opgewonden. Even later ligt ze helemaal naakt op bed. Liz ritst zijn broek open, neemt zijn stijve pik in haar hand en duwt hem zachtjes bij haar naar binnen. Een paar minuten later liggen ze hijgend naast elkaar.

Liz streelt door Djawads haar. 'Nu wil ik dat we samen naar ons appartement gaan kijken,' zegt ze.

'Nee, schat,' zegt Djawad. 'Dat is geen goed plan. We wachten nog een poosje tot je het helemaal zeker weet.' Hij slaat het dekbed van zich af en gaat het bed uit. Liz begrijpt hem wel, maar ze baalt er ook van. Ze denkt aan zijn ouders. Wat moeten ze wel niet van haar denken als ze horen dat het niet doorgaat? Eerst wel samenwonen, en dan weer niet. Lekker labiel tiepje.

'Heb je je ouders al gezegd dat het niet doorgaat?' roept ze tegen Djawad, die naakt in het keukentje rommelt.

Hij komt binnen met stokbrood en tapenade. 'Wat denk jij nou?' Djawad trekt zijn broek aan. 'Ik ga toch niet zeggen dat je van gedachten bent veranderd.' 'Ik ben helemaal niet van gedachten veranderd.'

Op dat moment gaat Djawads mobiel. Djawad neemt op. 'Het is de makelaar,' fluistert hij tegen Liz. 'Ja, meneer Bos, u wilt weten waar we blijven? Heeft uw secretaresse niks gezegd?' Djawad legt zijn hand op de luidspreker. 'De makelaar staat bij het huis te wachten.'

'Yes!' zegt Liz.

'Ik heb uw kantoor vanmiddag gebeld...'

Liz gebaart wild naar Djawad.

'... om te zeggen dat we een kwartiertje later komen,' zegt Djawad dan.

Als Djawad heeft opgehangen, springt Liz in zijn armen. 'Het gaat wel door!' juicht ze.

'Wat een leuk buurtje,' zegt Liz als ze de Eerste Ceramstraat in rijden. 'Echt tien keer beter dan Noord.'

'Even kijken,' zegt Djawad. 'Nummer...'

Maar Djawad hoeft niet meer te kijken op zijn briefje, want er staat al een man in een blauw pak op hen te wachten. 'Meneer Bos?' vraagt hij.

Ja, Sander Bos.' Hij geeft hun een hand.

Als ze hun fiets op slot hebben gezet, gaat hij hen voor naar de tweede etage. Boven maakt hij een deur open. 'Dit is het dan.'

'Wauw!' zegt Liz als ze binnenstapt. 'Wat is het hier lekker licht. En een balkon!'

'Op het zuiden,' zegt de makelaar. 'De kamer is best ruim. Dat komt ook doordat er aan drie kanten ramen zitten. Het voordeel van een hoekwoning, hè?'

Liz ziet aan Djawads gezicht dat hij het ook wel wat vindt.

Het is een knusse ruimte. De flat heeft een open keuken.

'Gezellig,' zegt Liz. 'Als jij dan je vijfgangenmenu's bereidt, kan ik lekker bij je zitten met een wijntje.'

'Als je me maar niet afleidt,' zegt Djawad lachend.

'Er moet nog wel iets op de vloer,' zegt Liz.

'Dat hoeft niet duur te zijn,' zegt de makelaar. 'In een tapijthal ben je voor een paar honderd euro klaar.'

Liz loopt door de kamer. Het voelt echt heel erg goed. Dit is beter dan haar eigen flat. Daar is de lichtval niet zo mooi. Dat komt doordat die op het noorden ligt.

'En dan hebben we hier een ruime slaapkamer.' De makelaar gaat hen voor.

Hij heeft niks te veel gezegd. De slaapkamer is inderdaad heel ruim. De muren moeten nog wel worden overgeschilderd.

Liz pakt Djawads hand. 'Super, hè?'

Hij geeft haar een kus.

'Het muurtje tussen de gang en de slaapkamer kan worden verzet,' zegt de makelaar. 'Misschien voor een studeerplek? Of voor de toekomst, gezinsuitbreiding.' De makelaar geeft Djawad een knipoog.

Djawad laat meteen Liz' hand los en loopt de badkamer in. Liz snapt er niks van. Wat is dat nou weer? Alsof ze meteen aan kinderen gaan beginnen. Wat een angstvaas is het toch. Ze zegt er niks van. Ze heeft geen zin om de sfeer te verpesten. Hij moet er gewoon nog niet aan denken, dat is wel duidelijk. Wedden dat hij er ineens mee komt dat hij een kind wil? Net als met samenwonen.

Ze loopt het balkon op. Wat een luxe. Dan kunnen ze zomers in het zonnetje zitten. Nu moeten ze altijd naar het park als het mooi weer is.

'Zet de barbecue maar vast neer.' Djawad gaat achter haar staan en slaat zijn armen om haar middel.

'Amber zal dit ook helemaal te gek vinden,' zegt Liz.

'Helemaal onder in het gebouw bevindt zich nog een kleine berging,' vertelt de makelaar. 'Je moet je er niet te veel van voorstellen. Het is net genoeg voor je fiets.'

Liz is al helemaal overtuigd. Ze ziet het helemaal voor zich dat ze hier woont. Ze koopt een slaapbank, dan kan Amber altijd blijven logeren. Het uitzicht is niet echt top, maar wat maakt het uit? Als Djawad maar niet over de prijs gaat zeuren.

'Nou, jullie hebben het wel zo'n beetje gezien,' zegt de makelaar.

'Is er nog iets aan de prijs te doen?' vraagt Djawad.

'Niet bespreekbaar,' zegt de makelaar. 'Wat denken jullie?'

'Het lijkt me super,' zegt Liz.

Djawad knikt.

'Dan zet ik jullie op de lijst.'

'Op de lijst?'

'Ja, ik krijg nog meer kijkers. Jullie horen deze week van me.' Hij geeft zijn kaartje. 'Hebben jullie nog vragen?'

'Ik niet,' zegt Djawad. 'Jij, Liz?'

'Hoe laat is het eigenlijk?' Liz kijkt verschrikt op haar mobiel. 'Amber staat voor de H&M. We zouden gaan shoppen.'

Amber zit in de trein. Vanavond gaat Leon voor haar koken. In Hilversum moet ze uitstappen. Hij zou voor het station op haar wachten. Ze heeft de hele middag met Liz geshopt. Ze wilde iets nieuws kopen, want Leon ziet er ook altijd zo goed uit. Ze heeft een blauw truitje gekocht. Heel laag uitgesneden. En ze mocht de blauwe pumps van Liz lenen. Ze passen er perfect bij. Liz raakte niet uitgepraat over het appartement. Op weg naar het station zijn ze er samen even langsgefietst. Amber hoopt voor haar dat ze het krijgen, hoewel ze het best moeilijk vindt dat Liz bij haar weggaat. Maar dat hoeft Liz niet te merken. Het is goed dat ze nu Leon heeft, anders had ze het nog moeilijker gevonden. Ze is heel benieuwd naar het huis van Leon. Liz plaagt haar steeds. 'Je hebt een kakker uit het Gooi,' zegt ze de hele tijd. Maar Leon is geen kakker. Misschien woont hij heel eenvoudig, maar dat zal wel niet met die Porsche. Hij heeft vast een luxe flat.

Help, ze moet eruit. Hilversum-Noord. Is dat wel zo? Dat heeft Leon niet gezegd. Ze moet in Hilversum uitstappen. Shit! Ze staat al bij de deur te aarzelen. 'Ik moet naar Hilversum,' zegt ze tegen een man.

'Volgende station, dame.'

Ze was bijna uitgestapt. Lekker snugger van haar, dan had ze Leon moeten bellen. Wat een afgang zou dat zijn geweest.

Drie minuten later rolt de trein station Hilversum binnen. Als ze het station uit loopt, ziet ze Leon meteen. Hij staat naast zijn auto. Wat ziet hij er weer flitsend uit!

'Hi!' Hij loopt naar Amber toe, slaat zijn armen om haar heen en kust haar. 'Sorry dat ik je niet kon ophalen in Amsterdam. Maar ik heb het net gered met mijn werk.'

'Dus jij werkt ook op zaterdag,' zegt Amber lachend.

'Zeven dagen in de week.' Leon houdt het portier voor haar open. 'Iedereen bij de tv werkt zo hard. Het is een superhectisch wereldje. Maar voor jou maak ik natuurlijk tijd, dat snap je.' Hij start de auto.

'Ik ben zo benieuwd naar je huis,' zegt Amber.

'Je zult het zo wel zien.'

'Is dit Vinkeveen?' vraagt Amber even later als ze langs het water rijden.

'Nee, Loosdrecht. Mooi, hè? Straks vanuit mijn huis zie je de plassen nog veel beter.'

'Woon je aan deze plas?' Amber kijkt vol ongeloof naar de villa's aan het water.

'Hier woon ik.' Leon remt af voor een groot wit huis met een rieten kap.

Amber kan haar ogen niet geloven. 'Is dit jouw huis?'

'Gaaf, hè?' zegt Leon. 'Ik geniet er zelf nog elke dag van.' Hij rijdt de Porsche de garage in. De deur sluit automatisch achter hen. Door een zijdeur van de garage gaan ze het huis in. Ze komen in een marmeren hal met prachtige beelden. Amber voelt zich net een Hollywoodster terwijl ze door de hal loopt. Ze kijkt haar ogen uit als ze in de woonkamer komt. Het is eerder een woonzaal. En dat uitzicht op het water! Leon doet de schuifpui open. Hij pakt haar hand en neemt haar mee naar de steiger. 'Een andere keer gaan we varen,' zegt hij als hij Amber naar het jacht ziet kijken dat aan het eind van de steiger ligt. 'Dan leer ik jou hoe het moet.'

'Is dat jacht ook van jou?'

Leon knikt. 'Het is fris, laten we naar binnen gaan voor je kouvat.'

Amber loopt achter Leon aan naar de enorme keuken. In het midden staat een kookeiland.

'Ik help je met koken,' zegt ze.

'Aan het eten hoef ik niks meer te doen. Het staat al in de oven.' Leon doet de ovendeur open zodat ze de schaal kan zien. 'Moussaka, zoals beloofd.'

'Is dat niet heel veel werk?'

'Ik hou van koken.'

'En van opruimen,' zegt ze lachend. 'Tjee, moet je mijn keuken zien als ik heb gekookt.'

'Ik ben een ijverig mannetje. Kom mee, dan laat ik je boven zien.' Leon pakt Ambers hand en leidt haar mee de trap op. 'Dit is mijn slaapkamer,' zegt hij als hij een deur openzwaait.

Amber kijkt rond. Vanuit het kingsizebed heb je een schitterend uitzicht over "het water."

Jammer genoeg heb ik te weinig tijd om hiervan te genieten.' Leon drukt een kus op haar wang. 'En hiernaast is mijn trots. Ik droomde altijd van een mooie badkamer. Mijn architect heeft me helemaal begrepen. Ogen dicht.' Hij doet de deur open. 'Kijk maar, darling.'

Amber weet niet wat ze ziet. De badkamer is bijna net zo

groot als hun hele flat en ook hier kijk je uit op de plassen.

Het lijkt wel een Romeins badhuis, met al dat marmer. In het midden staat een jacuzzi. Op de rand staan een fles champagne en twee glazen.

'Ja, ik heb op je gerekend,' zegt hij met een verlegen lachje. 'Dat is nou mijn ultieme droom, om samen met jou in de heerlijke warme bubbels te liggen. Een optie?'

Als ze knikt draait hij de kraan open. Hij kust haar. Amber laat alles over zich heen komen. Het is helemaal perfect. Leon, het huis, de jacuzzi, en de zachte romantische muziek die uit de speakers komt. Terwijl hij haar kust gaan zijn handen omlaag. Hij legt ze op haar billen en drukt haar tegen zich aan. Door haar kleren heen voelt ze zijn stijve. Als ze zijn hand onder haar rok voelt, kreunt ze zachtjes. Terwijl ze het water hoort stromen, glijdt haar rok op de grond. Wat doet hij allemaal? Ze wordt opgewonden. Voor ze er erg in heeft staat ze naakt voor hem. Hij trekt zijn eigen kleren uit en drukt zijn naakte lijf tegen haar aan. 'Ik verlang zo naar je.' Hij tilt haar op draagt haar het water in.

'Mmm...' zegt ze als ze het warme water voelt en de lavendelgeur opsnuift. Dit nog beter dan een droom, denkt ze. Hij ontkurkt de fles en schenkt champagne voor hen in. Ze toosten. Daarna kussen ze elkaar. Ze proeft de zoete

champagnesmaak in zijn kus.

Terwijl het badschuim bubbelt en ze het zachte water om zich heen voelt, streelt hij haar hele lichaam. Hij masseert haar tepels. Zijn handen gaan omlaag en dan voelt ze zijn vingers in haar vagina gaan. Zijn stijve ligt tegen haar dij. Als hij haar benen uit elkaar duwt, schrikt ze. 'Het moet veilig,' fluistert ze.

Hij richt zich op, pakt een condoom van de rand en doet hem om. Ze rilt even van opwindning als zijn stijve pik langzaam bij haar naar binnen glijdt.

'Heb je het gelezen op het bord?' vraagt Amber als Liz het tekenlokaal uit komt. 'Kostuumgeschiedenis valt uit.'

'Help!' zegt Liz.

'Wat heb jij? Wil je geen vrij?'

'Dan moet ik van mezelf naar mijn ouders. Ik vind dat ik ze moet vertellen dat Djawad en ik gaan samenwonen.'

'Dat wordt gezellig,' zegt Amber. 'Na die blamage met die joint. Heeft Djawad ze daarna nog gezien of gesproken?'

'Nee,' zegt Liz.

'Je moet het heel voorzichtig brengen. Je moet...'

'Ja hallo, dat weet ik zelf ook wel,' onderbreekt Liz haar geërgerd. 'Veel zin heb ik er niet in. Reken maar dat ze gaan zeuren. Hopelijk zijn ze er al overheen.'

'Sterkte dan maar,' zegt Amber als Liz de academie uit loopt.

Liz heeft besloten haar ouders pas te bellen als ze in de trein zit, dan kan ze nog van gedachten veranderen. Het zou zo fijn

zijn als het appartement doorgaat. De makelaar heeft alleen nog niet gebeld. Djawad en zij praten er de hele tijd over. Ze hebben er alle twee zo'n zin in. Liz ziet het al helemaal voor zich. Ze verplaatsen de wand en dan is er ruimte voor een studeerhoek voor Djawad. Anders durft ze niet eens heen en weer te lopen als hij aan het werk is. Voor een tentamen is Djawad altijd supergestrest. Dan irriteert alles hem. Dat zal nog wel een punt worden, de stress van Djawad. Hij wil het ook zo goed doen.

Voor haar maken ze een werkplek in de kamer. Daar is ruimte genoeg.

Liz zet haar fiets voor het station en rent het perron op. De trein staat er nog. Hijgend ploft ze in de coupé neer. Als de trein begint te rijden, haalt ze haar mobieltje uit haar zak.

'Hi mam, met mij. Surprise, over een uurtje sta ik op het station.'

'Bij ons?'

'Ja,' zegt Liz. 'En deze keer blijf ik ook eten.'

'Kind, wat gezellig. Ik vraag of pap je komt halen, dan ga ik gauw boodschappen doen.'

Je hebt toch wel wat in huis?'

Ja, pap en ik hadden nog een prakje stampot van gisteren, maar nu jij komt maak ik iets lekkers.'

'Mam, ik vind stampot heerlijk.' Zo gezellig zal het niet zijn, denkt Liz.

'Het komt goed, meisie.' Haar moeder hangt op. Liz ziet het al helemaal voor zich: mam supergestrest in de keuken met een nieuw recept. Het is lief bedoeld, daar niet van, maar wat moet ze ermee? Dan heeft haar moeder nergens aandacht voor, alleen voor het eten. Nou ja, wat maakt het uit. Het wordt toch wel een toestand.

Als de trein het station binnenrolt, staat haar vader al te wachten. Ze zwaait naar hem, maar hij ziet haar niet. Het is ook zo druk. Het lijkt wel of iedereen er hier uit moet.

'Ha, pap,' zegt ze als ze eindelijk buiten staat.

'Leuk, meid, dat je zomaar langskomt.'

Nou, niet zomaar, denkt ze. Maar ze begint nog nergens over. Amber heeft gelijk, ze moet het heel langzaam inleiden. 'Je krijgt de groeten van Djawad,' zegt ze daarom.

'Dank je.' Maar haar vader doet niet de groeten terug. Dit gaat echt nog heel vervelend worden.

Als ze door Zwolle rijden kijkt ze om zich heen. Dit was voor haar altijd de grote stad. Superspannend en stoer vond ze het als ze hier ging shoppen of stappen. Maar nu ze Amsterdam gewend is, is Zwolle net een groot dorp. Ze zou echt niet meer terug kunnen naar Overijssel. Als ze kinderen hebben, zien we wel weer verder. Voorlopig is het nog niet zover. Voor haar vijftiengste wil ze ze in elk geval niet. Dan mag ze wel anders met de pil omgaan, anders gaat het toch een keer mis. Even schiet ze in de stress. Volgende week moet ze haar laatste pil innemen. Stel je voor dat de menstruatie uitblijft? Ach, onzin. De eerste keer dat ze vree was op de middelbare school tijdens een eindexamenfeest. Ze stond met een jongen buiten in de tuin. Het was helemaal niet de bedoeling dat ze het echt zouden doen, maar opeens was het zover. Ze hadden niet eens een condoom gebruikt en toch werd ze niet zwanger. Het lijkt haar wel wat als het zover is, na haar vijftiengste dan. Het idee alleen al, zo'n hef wurmpje dat op Djawad lijkt.

'Hé, het weiland wordt bebouwd,' zegt ze als ze hun dorp in rijden. 'Zonde.'

'Jullie jongeren moeten toch ook kunnen wonen als jullie zijn afgestudeerd.'

Help! Pap denkt nog steeds dat ik terugkom, denkt ze. Ik zie het echt niet voor me, en bij Djawad hoef ik er helemaal niet over te beginnen. Die wordt hier gillend gek.

Ze zijn al thuis als haar moeder binnenkomt.

'Dag, meid.' Ze kust Liz gehaast. 'Ik ga maar meteen de keuken in.'

'Eh... ga eerst even zitten.'

'Dat vind ik ook, onze dochter is hier niet elke dag.' Haar vader haalt zelfs een fles wijn en drie glazen uit de keuken. O jee, hij moest eens weten.

'Niet te vol,' zegt Liz' moeder als hij inschenkt. 'Ik moet nog koken.'

'Mam, één glaasje,' zegt Liz lachend. 'Daar mag je zelfs mee autorijden.'

'Mij zul je nooit met alcohol op achter het stuur aantreffen,' zegt haar moeder.

'Proost, op alles wat goed is.' Haar vader heft het glas.

Liz neemt een slok. Nu moet ze erover beginnen. Ze kent zichzelf, straks is ze weg en dan heeft ze nog niks gezegd.

'Het gaat zo goed met Djawad en mij,' begint ze. 'Ik ben heel gelukkig met hem.'

'En hoe is het op school?' vraagt haar moeder. Ze probeert duidelijk het gesprek op een ander spoor te brengen.

'Super,' zegt Liz. 'Alles gaat goed. Het kan niet beter. Ik heb me nog nooit zo fijn gevoeld.'

'Dat doet me goed,' zegt haar vader.

'Het is alleen een beetje lastig dat we steeds heen en weer moeten pendelen tussen Djawads bootje en mijn huis. Vooral als het laat is.'

'Ja, je moet wel voorzichtig zijn,' zegt haar moeder. 'Je hoort zulke enge dingen. Hij brengt je toch wel thuis?'

'Tuurlijk. Djawad laat me heus niet 's nachts alleen over straat gaan. Maar het is soms zo onhandig. Dat hadden jullie toch ook toen jullie verkering hadden? Jullie gingen toch heel snel trouwen?'

'Je denkt toch nog niet over trouwen, hè?' zegt haar moeder geschrokken. 'Je studeert nog en dat is nog niet eens het belangrijkste. Je weet wat we je hebben verteld.'

'We willen nog niet trouwen, maar eh... we denken er wel over om te gaan samenwonen.'

'Nee!' gilt haar moeder. 'Kind, daar ben je nog veel te jong voor. En je studie dan?'

'Voor mijn studie maakt het niks uit. In ons nieuwe huis krijg ik een eigen werkplek. We kunnen een heel leuk appartementje in Oost huren.'

Ze kijkt naar haar vader, hij zegt niks.

'Nou, erg enthousiast,' zegt Liz geërgerd.

Je stelt ons voor een voldongen feit. Ik weet echt niet wat ik hierop moet zeggen.'

'Gefeliciteerd, bijvoorbeeld.'

Je wilt dus dat ik iets zeg?'

Ja.'

'Oké, ik vind het heel dom van je en ik ben het er absoluut niet mee eens. Na onze bevindingen van de laatste keer gun ik mijn kind wel iets beters. Dat weet je.'

'Pap, waarom kun je daar nou niet overheen stappen. Je doet

net of Djawad een junkie is. Hij heeft één jointje gerookt.'

'Dit gaat helemaal fout, Liz. Je wordt ongelukkig.'

'Helemaal niet.'

'Denk er nou nog maar eens heel goed over na voor je zo'n stap neemt,' zegt haar vader.

'Ik heb er al over nagedacht. Ik hou van Djawad, ik wil bij hem zijn.' Je weet dat wij het er niet mee eens zijn en je weet ook waarom. Straks gaat hij nog zeggen dat we hem discrimineren, maar dat heeft er niks mee te maken. Die jongen zit in een verkeerd circuit. Nogmaals, wij zijn erop tegen, Liz.'

'Oké, dat is heel vervelend, maar ik weet zeker dat jullie van gedachten veranderen als jullie hem beter leren kennen.'

'Ik denk dat ik nog niet duidelijk genoeg ben geweest,' zegt haar vader.

'Hoe bedoel je?'

'Ik zal er nooit aan wennen, Liz. Ik wil niet dat je het doet. Ik wil dat je naar ons luistert. Wij hebben echt het beste met je voor.'

'Ik hou van Djawad, pap, ik ga wél met hem samenwonen.'

Haar vader wordt vuurrood. Dat kent ze van hem. Hij staat op en loopt naar het raam. Dan draait hij zich met een ruk om. 'Als jij met die jongen gaat samenwonen, stop ik je toelage.'

'Dat meen je niet!' zegt Liz verbijsterd. 'Dit is echt idioot.'

'Het maakt me niet uit wat jij ervan vindt, Liz. Het schijnt jou ook niet te interesseren hoe dit voor ons is. Ik ben niet van plan nog geld over te maken, voor zijn drugs zeker.'

Liz kijkt haar moeder ontzet aan. 'Zeg jij dan wat.'

'Liz, wat moet ik zeggen? Ik ben het met je vader eens. Ik heb toch zelf ook gezien dat Djawad drugs gebruikte.'

Ze kijkt naar haar ouders. Ze is razend, maar ze voelt zich ook ineens heel eenzaam. Ze laten haar gewoon in de steek. Haar eigen ouders... De tranen springen haar in de ogen. 'Jullie laten me gewoon vallen!' roept ze. 'Je eigen dochter.'

'Nee, dame, jij laat óns vallen!' zegt haar vader kwaad.

'Wij hebben altijd alles voor je overgehad. We hebben keihard gewerkt om je te laten studeren. En wat doe jij? Je werpt je in de armen van een of andere...' Haar vader maakt zijn zin niet af.

'Nou? Zeg het dan?' daagt Liz hem uit.

'Van een of andere drugsverslaafde,' sist haar vader.

'Dus dat vinden jullie van Djawad.' Ze begint te huilen, ook al baalt ze daarvan. 'Jullie respecteren mijn keus niet. Jullie hebben geen vertrouwen in je dochter. Dat jullie hem niet mogen oké, maar nu chanteer je me zelfs. Ik hou van Djawad en niemand komt tussen ons. Hou je geld maar. Ik red mezelf wel.' Ze staat op en loopt de deur uit. Ze hoopt zo dat haar vader haar terugroept. Op straat kijkt ze nog om bij elke auto, maar ze laten haar gaan. Snikkend staat ze bij de bushalte. Ze pakt haar mobieltje en met trillende vingers toetst ze Ambers nummer in. 'Amber...'

'Wat is er?'

'Ze stoppen mijn toelage...'

'Omdat je gaat samenwonen?' 'Ja...'

'Horror,' zegt Amber. 'Willen ze soms dat je je studie afbreekt?'

'Weet ik het.'

'Moet je het dan wel doen?'

'Ik weet het niet meer,' zegt ze. 'Ik ga het met Djawad bespreken.'

'Nee!' zegt Amber. 'Dit moet je nooit vertellen. Dan komt het nooit meer goed. Niks zeggen. Beloof je dat?'

'Ja,' zegt Liz snikkend en ze hangt op.

De treinreis gaat grotendeels aan haar voorbij. Ze is in de war. In gedachten hoort ze keer op keer de woorden van haar vader: 'Als jij met die jongen gaat samenwonen, stop ik je toelage.' Ze hoeft niemand te zien vanavond. Gelukkig is Amber bij Leon, en Djawad moet studeren. Als ze thuiskomt valt haar blik op het T-shirt van Joe, dat over de stoel hangt. Ze moet het nog maken. Laat ze het nu maar meteen doen, dan is ze ervan af. Ze legt het onder de machine en begint te naaien. Als ze klaar is, kruipt ze uitgeput onder haar dekbed.

Djawad is aan het studeren als zijn mobieltje gaat. Het is zijn broer.

'Hé, Yousef, alles goed?'

'Super,' zegt Yousef. 'Maar wat hoor ik nou van mama? Ga je samenwonen?'

'We hebben een appartementje in Oost op het oog.'

'Man, waar begin je aan? Jij liever dan ik.'

Jij denkt alleen maar aan je carrière,' zegt Djawad.

'So what? Maar goed, jij bent anders. Liz maakt er dus geen punt van. Mazzel voor je. Vrouwen kunnen daar heel hysterisch over doen.'

'Ze weet het nog niet,' zegt Djawad timide.

'Dat meen je niet!'

'Ik moet het haar nog vertellen.'

'Nou, dat zou ik dan maar eens doen als ik jou was. Daar heeft ze recht op. Als je er pas mee aankomt als jullie daar al zitten, denkt ze dat je haar erin hebt gehuisd.'

'Kom op, man, bemoei je met je eigen zaken. Ik maak zelf wel uit wanneer ik het vertel. Nog meer te zeuren?' Als Yousef niks zegt, hangt Djawad op.

Hij probeert te studeren, maar hij kan zich niet meer goed concentreren. Hij denkt aan de woorden van Yousef. Het is echt niet zijn bedoeling om Liz erin te luizen.

Met tegenzin loopt Djawad de trap in Liz' flat op. Hij gaat haar alles vertellen. Over de pijn in zijn ballen toen ze gevlucht

waren. De stekende, onverdraaglijke pijn. En daarna de koorts. Ze sjokten door de bergen. 'Dat kind is ziek,' zei zijn moeder toen hij ging liggen. 'We moeten een dokter vinden.' Zijn vader droeg hem verder, tot ze op de plek kwamen waar een auto hen over de grens moest brengen. De chauffeur kende daar in de buurt een arts van hun partij. Zijn vader en de chauffeur gingen eerst met zijn tweeën naar binnen. Djawad had zo'n pijn! Hij wenste dat ze zijn ballen eraf zouden snijden. Hij lag achter in de auto op de schoot van zijn moeder te kermen. Na een tijdje kwamen zijn vader en de chauffeur naar buiten. De arts wilde hem helpen. Ze moesten wachten tot het donker was zodat niemand hen naar binnen zou zien gaan. Djawad had een abces in zijn ballen. De arts ging hem opereren. Zelfs de vrouw van de arts mocht er niets vanaf weten. Djawad kreeg een spuit en toen viel hij in slaap. Hij werd wakker in een kamertje. Hij weet nog hoe het daar stonk. Naar ether. Zijn vader zat bij hem. Zijn moeder hilde toen zijn vader hem na de operatie de auto in droeg. Hij heeft nooit begrepen waarom. Pas veel later, toen Djawad al op de middelbare school zat, heeft zijn vader het hem verteld. Hij nam hem mee voor een ritje op de fiets. Ze gingen op een bankje bij de Bosbaan zitten. Zijn vader keek zo bezorgd. Er was iets ergs wat hij hem wilde vertellen. Djawad dacht dat het over zijn vaders prominente plek in de Iraanse gemeenschap in Nederland zou gaan. Hij vond het altijd eng dat zijn vader zijn politieke standpunt nog steeds zo duidelijk naar buiten bracht. Maar het ging over Djawad zelf.

'Die operatie van jou toen...' begon zijn vader. 'Het is goed gekomen, maar niet helemaal. De arts zei dat hij je heeft gered, maar dat je nooit kinderen kunt krijgen.'

Djawad beseftte toen nog niet wat dit betekende voor zijn leven. Dan geen kinderen. Alsof dat zo erg was. Maar nu, sinds hij Liz heeft, weet hij pas wat het inhoudt. Hij voelt zich geen volwaardige man.

Nog een paar treden, dan is hij boven.

Liz doet open en geeft hem een kus. 'Hoi!'

Hij kijkt naar haar. Voor het eerst heeft hij het gevoel dat hij niet welkom is. Dit kent hij niet van haar. Ze is altijd zo blij hem te zien. Hij ziet het omgewoelde dekbed. En tegelijk valt zijn oog op het T-shirt dat op het voeteneind ligt. Wat doet Joe's shirt hier? Verdomme, Joe zal toch niet...? Doe normaal, vermaant hij zichzelf. Je kunt Liz vertrouwen.

'Heb je al iets van de makelaar gehoord?' vraagt Liz mat.

'Nee,' zegt Djawad.

'Anders moeten we morgen maar bellen,' zegt ze.

Er is iets met je, denkt Djawad. Je wilt toch nog wel

samenwonen?' vraagt hij.

'Ja, wat denk jij nou?' zegt ze. Maar Djawad vindt het niet overtuigend klinken.

'Koffie?'

'Nee, ik kwam je alleen een kus geven.' Hij gaat het haar nu niet vertellen. Niet in deze sfeer. Liz slaat haar armen om hem heen. 'Ik hou van je,' zegt ze. 'Dat weet je toch, hè?'

Hij knikt.

'Als je het maar weet. Dat ik van je hou.'

Djawad vertrouwt het niet. Waarom zegt ze dit zo nadrukkelijk?

Even later racet hij naar huis. Zijn hart bonkt in zijn borstkas. Hij moet weten of het zo is, of ze iets met Joe heeft. Hij denkt terug aan het concert, toen Joe haar begon te versieren. Zullen ze dan toch iets samen hebben?

Joe is thuis en ligt in bed. Hij is niet alleen. Het kan Djawad niet schelen wie er bij hem is. Hij loopt naar hem toe. 'Heb jij iets met Liz?'

'Wat bedoel je?' vraagt Joe. 'Zie je niet dat ik bezig ben, man?'

'Of je iets met Liz hebt. Of je haar hebt geneukt.'

'Doe normaal, zoiets doe ik niet.'

'Verdomme, Joe. Je T-shirt lag er.'

'Relax, gozer. Er zat een scheur in. Ze zou het voor me maken. Jezus, man. Je moet naar de psychiater.'

'Is het echt zo? Ik doe je wat als je tegen me liegt.'

Joe kijkt verontschuldigend naar het meisje naast hem. 'Let maar niet op hem. Hij gaat samenwonen,' zegt hij lachend. 'Hij hallucineert nu al.'

Als hij inderdaad zo argwanend wordt als hij gaat samenwonen mag hij wel oppassen, denkt hij de volgende ochtend als hij koffiezet.

Hij neemt zijn koffie mee naar zijn tafel. Hij flikkert bijna over een leeg bierblikje. En daarna stapt hij op iets kleverigs. Shit, kauwgum. Hij kijkt om zich heen. Wat een bende is het hier. De kookplaat is helemaal bruin aangekoekt. Hij haalt de stofzuiger tevoorschijn.

'Hallo, moet dat op dit uur?' Joe komt kreunend zijn bed uit.

'Ja, gozer.' Hij laat een emmer vollopen met sop, doet er een

doekje in en zet hem voor Joe neer. 'Aanpakken. De toko moet worden uitgemest. Jij mag de plee en de douche schoonmaken.'

Hij hoort gemopper en gevloek, maar Joe doet het. Zo is hij ook wel weer. Ik moet ook niet zo zeiken, denkt Djawad. Een lege zak chips zit vast in de stofzuigermond. Djawad zucht. Zuigen heeft geen zin. Hij pakt een vuilniszak en begint te rapen. Het is niet te geloven. Peuken, lege blikjes, vuile sokken.

'Gaaf het, Mien Dobbelsteen?' roept Joe.

Djawad voelt zich net zo'n prikker in het Vondelpark na Koninginnedag.

'Nou, we kunnen weer pissen,' zegt Joe. 'De plee blinkt. Anders nog iets, hoofd van de huishouding?'

'Krab de kookplaat maar af. Hier heb ik nog een zootje sokken van je. Gadverdamme, wat een stank.' Djawad smijt ze naar hem toe. 'Je mag ze wel uitkoken.'

'Nee, man, die hoeven nog niet in de was. Ik heb ze pas een maand aangehad.'

'Viezerik!'

Als ze klaar zijn, zegt Joe: 'Schoon of niet? Daar hebben wij geen wijf voor nodig.' Djawad zet een overvolle vuilniszak buiten als Yousef belt. 'Hé, broer,' zegt Djawad.

'Heb je het gehoord van pa?' vraagt Yousef.

'Wat?' 'Je weet het dus nog niet. Pa gaat naar Iran.'

'Doe normaal.'

'Hij wil oma nog een keer zien. Hij wil afscheid nemen.'

'Wie zegt dat?'

'Mama. Ik heb haar net gesproken.'

'Is hij gek geworden? Ze pakken hem meteen op! Hij komt nooit bij oma aan. Dat snapt hij toch zelf ook wel?'

'Hij meent het, Djawad. Je kent pa. Ik vind dat we ernaartoe moeten.'

'Nu?'

'Ja,' zegt Yousef. 'Ik heb nu tijd. Morgen moet ik weer naar mijn stage.'

'Ik kom eraan.'

Als hij ophangt, dringt het pas echt tot hem door. Zijn vader naar Iran. Dat mag niet gebeuren. Zijn vader overleeft het nooit.

Een paar minuten later zit hij op de fiets. Eigenlijk moet hij naar college, maar dit is belangrijker. Zijn vader mag in geen geval naar Iran. Wat denkt hij nou? Zijn vader heeft daar in een ondergronds netwerk gezeten tegen het regime. Nog altijd vervult hij hier een belangrijke oppositierol in de Iraanse gemeenschap. Denkt zijn vader dat ze dat niet weten? Ze houden hem in de gaten. Hij heeft geen schijn van kans. Hij begint er meteen over als hij binnenkomt.

'Ik hoor rare dingen over jou, pa. Heel rare dingen.'

Yousef stapt ook binnen. 'En? Heb je het al uit zijn hoofd gepraat?' Hij geeft zijn vader een kus. 'Ouwe gek, dat kan toch niet? Het is ook rot, dat snappen wij ook wel. Maar het gaat niet, pa. Je kunt daar niet heen.'

'Sorry, jongens,' zegt hun vader, die aan tafel zit. 'Ik moet dit doen. Zo voelt het. Ik heb nooit afscheid van mijn moeder kunnen nemen. Ik laat haar zo niet gaan. Ik wil nooit meer hetzelfde meemaken als wat ik bij mijn vader heb moeten meemaken.'

'Pa, denk nou even na,' zegt Djawad. Hun moeder zet koffie

met zelfgebakken koek voor hen neer. 'Je hebt ons toch ook? En mama? We zien je nooit meer terug.'

'Ik ga niet zomaar,' zegt zijn vader. 'Ik ken genoeg mensen. Ze willen het voor me regelen.'

'Wat regelen?'

'Een paspoort.'

Djawad en Yusef wisselen een blik.

'Het is me toen ook gelukt om veilig te vluchten,' zegt zijn vader. 'Het lukt me nu ook weer.'

'Bullshit!' roept Djawad. 'Hebben we daarvoor al die ellende moeten meemaken?' Ineens komt het allemaal terug. De angst toen ze plat achter in de vrachtwagen lagen. Twee maanden lang zijn ze onderweg geweest. Elke dag opnieuw die angst.

'Weet je nog wat je toen zei, pa?' zegt Yusef. 'Het is voor jullie veiligheid. Houd vol, geef niet op. En nu...' Yusef maakt zijn zin niet af. 'Ik begin verdomme te janken,' zegt hij dan.

Hun vader staat op en slaat een arm om hem heen. 'Heb

vertrouwen, jongen.'

Djawad voelt zich machteloos. Wat ze er ook tegen inbrengen, zijn vader gaat toch. 'Zeg jij dan wat, mam!'

Hun moeder pakt de hand van haar man vast. 'Als je vader dit echt wilt, als hij niet verder kan zonder oma te hebben gezien, dan moet het.'

'Mam, je bent veel te lief!' roept Djawad. Nu moet hij zelf ook janken. Stel je voor dat ze hun vader echt verliezen?

'Ik hoop dat jullie het me kunnen vergeven,' zegt zijn vader schor.

Djawad kijkt naar hem. Je gaat het doen, denkt hij. Je gaat het verdomme doen. Hij pakt zijn vader vast en kijkt hem aan. 'Ik hou van je, pap.'

Zijn vader drukt hem tegen zich aan. 'Ik hou ook van jullie.'

Djawad voelt tranen op zijn arm druppen. Zijn vader huilt. Djawad heeft zijn vader nog nooit zien huilen. Hij schrikt ervan. Yusef pakt Djawads hand. Zo zitten ze met zijn vieren bij elkaar. Voor het eerst sinds lange tijd voelt Djawad zich weer vluchteling. Hij kijkt naar Yusef, zijn broer. We zijn zo verschillend, denkt Djawad. Yusef gaat de zakenwereld in.

Als het niet bij het consultantsbureau in Hilversum is, dan wel ergens anders. Terwijl hijzelf een idealist is. Djawad ergert zich meestal dood aan Yousef. Is dat mijn broer? denkt hij vaak. Die bal? Maar nu zitten ze hand in hand en voelt hij zich zo fucking met hem verbonden.

'Moet je dat zien! Er staat een of andere gast in een patserbak voor de academie,' hoort Liz een paar jongens uit de klas zeggen. Ze kijkt naar buiten. 'Amber!' roept ze. 'Kijk eens uit het raam!'

Amber is een naad aan het lostornen. 'Moet dat nu?'

Je krijgt spijt als je niet kijkt,' zegt Liz.

Amber staat zuchtend op. Alles zit haar tegen vandaag. Eerst werd haar patroon vanochtend afgekeurd en nu heeft ze iets verkeerd aan elkaar genaaid.

'Leon!' roept ze blij als ze uit het raam kijkt. Ze rent de gang op.

'Wat een verrassing,' zegt ze als Leon uitstapt. Ze kust hem. Leon drukt haar tegen zich aan. 'Ik ben op weg naar een belangrijke zakenrelatie. Onderweg werd ik heel onrustig. Normaal heb ik dat nooit. En ineens wist ik het. Ik moest je zien.' Leon pakt haar beide handen vast en kust haar gezicht. 'Ik ben nog nooit zo verliefd geweest.'

'Ik ook niet.' Amber voelt zich zo gelukkig. Dat Leon helemaal langs haar school komt om haar te zien! Ze weet hoe

druk hij het heeft. 'Het wordt dit weekend prachtig weer.' Hij laat haar handen los en streelt haar door haar haar. 'Zin om mee te gaan varen?'

'Super!' Amber slaat haar armen om zijn middel.

'Heerlijk relaxed een paar dagen op het water,' zegt Leon.

'Het is er zo lang niet van gekomen. Die boot ligt er maar. Ik ben alleen maar aan het werk geweest. Het lijkt me zo heerlijk. Ik heb al een mooie tocht in mijn hoofd.'

Je bedoelt dat we ook op de boot slapen?'

Ja, schat. Ik zorg voor eten aan boord. En ik weet een heerlijk plekje waar we gaan aanleggen. Vergeet je bikini niet.' Leon kust haar en dan kijkt hij op zijn horloge. 'Ik vind het vreselijk, maar ik moet nu weg. Duim voor me. Het gaat over mijn nieuwste programma dat ik aan een tv-bedrijf in L.A. wil verkopen.'

'Spannend!' zegt Amber.

'Bloedspannend!' zegt Leon. 'Maar nu ik jou heb gezien, kan ik het wel aan.' Hij geeft haar nog een laatste kus, stapt in zijn auto en rijdt weg.

In gedachten verzonken loopt Amber terug. Als ze omhoogkijkt, ziet ze de hele klas voor het raam staan. Ze is zo gelukkig. Ze durft langzaam maar zeker te geloven dat het echt iets gaat worden tussen Leon en haar.

'Hoe kom je aan die patser?' roept een jongen uit haar klas.

'Leon is geen patser,' zegt Amber. 'Hij heeft keihard gewerkt, en met succes.'

'Laat me niet lachen,' zegt een ander. 'Wie rijdt er nou op onze leeftijd in een Porsche?'

'Hoezo, onze leeftijd? Hij is bijna dertig.' Amber gaat verder met het loshalen van de draad.

'Zeur niet zo, jongens,' zegt Liz. 'Wat dacht je van die jongens die de TomTom hebben uitgevonden? Hoe rijk denk je dat die zijn?'

Je komt er wel achter als hij ineens vastzit,' zegt er een. 'En dan ben je wel mooi medeplichtig.' 'Nog meer fijne verhalen?' Liz gooit een klosje garen naar het hoofd van de spreker.

Amber luistert al niet meer. Het kan haar niks schelen. Ze zit al met haar gedachten bij het weekend.

'Wil je mee naar de stad?' vraagt Amber na het laatste uur aan Liz. 'Ik ga dit weekend met Leon varen en ik heb een nieuwe bikini nodig. Dat uitgelubberde ding kan echt niet meer.'

'Oké. Wel jammer dat je net dit weekend gaat varen. Er is een muziekfestival in Utrecht,' zegt Liz. 'Maar dan ga ik wel met Djawad. Houd jij even mijn tas vast? Ik moet nog naar de wc.'

Het duurt even voor ze weer terugkomt.

'Is er iets?' vraagt Amber als ze het bezorgde gezicht van Liz ziet.

'Ik ben nog steeds niet ongesteld.'

'Wanneer moest je het worden?'

'Eergisteren. En ik ben altijd stipt op tijd.'

'Ach, dat komt wel goed,' zegt Amber. 'Ik ben zo vaak een paar dagen over tijd. Je moet er vooral niet over inzitten, want dan komt het helemaal niet. Heb je het tegen Djawad gezegd?'

'Nee, geen zin in. Nu al helemaal niet, met dat gedoe van zijn vader. Ik merk het echt aan hem. Hij zit er heel erg mee. Het is toch ook doodeng. Het zit er dik in dat hij zijn vader nooit

meer terugziet. Hoor je me wel?' vraagt Liz.

'Een heel weekend op de boot,' verzucht Amber stralend.

Liz merkt de laatste tijd steeds vaker dat Amber er niet bij is met haar hoofd. Ze heeft het alleen nog maar over Leon. Liz vindt dat best moeilijk. Dat komt omdat ze Amber ineens moet delen met iemand anders.

'Hoe denk je dat het voor Amber was toen wij verkering kregen?' zei Djawad toen ze erover begon. Hij heeft gelijk, ze moet niet zeuren.

'Moet jij geen nieuwe bikini?' vraagt Amber als ze door het centrum fietsen.

'Nu zeker niet,' zegt Liz. 'Ik weet niet eens of mijn vader deze maand wel geld overmaakt.'

'Vast wel.' Ze lopen de H&M in. 'Zo gek is hij toch niet? Je woont nog niet eens samen.'

Ze staan bij de bikini's als Djawad belt.

'Hi lief, ik heb slecht nieuws,' zegt hij.

'Over je vader?'

'Nee, de makelaar heeft gebeld. We krijgen het appartement niet.'

'Shit!' Liz baalt. 'We krijgen het huis niet,' zegt ze tegen Amber.

'Verder kijken dus,' zegt Djawad.

'Heeft hij ook gezegd waarom niet?' vraagt Liz.

'Nee, alleen dat er een ander was.'

'Je had er ook veel meer achteraan moeten zitten,' zegt Liz. 'Ik zei het toch, je bent veel te afwachtend.'

'O, dus het is mijn schuld.'

'Dat zeg ik niet.'

'Hoe vind je deze?' Amber houdt een bikini voor.

'Dit kan echt niet,' zegt Liz tegen Amber.

'Wat ben jij vervelend,' zegt Djawad. 'Hier heb ik dus geen zin in.' Hij hangt op.

Liz wil terugbellen, maar bedenkt zich. Ze is kwaad omdat ze het huis niet hebben. Djawad had veel daadkrachtiger moeten

handelen.

'Help je nou mee uitzoeken of niet?' vraagt Amber.

Ja eh... die zwarte daar, volgens mij staat die je heel sexy. Die zachte kleuren maken je veel te zoet. Het moet sexy en tegelijk een beetje stoer zijn. Daar houden mannen van.'

'Zal ik die zwarte dan maar passen?'

'En deze.' Liz plukt nog een felrode uit het rek.

Ze lopen naar de paskamers.

'Weet je dat mijn borsten nu al hangen?' zegt Amber vanachter het gordijn als ze haar bh uittrekt.

'Hoe kom je daar nou weer bij?' zegt Liz. 'Je hebt grote borsten. Ze zijn prachtig.'

'Echt?'

Amber schuift het gordijn opzij.

'Amber, please, doe niet zo onzeker. Die zwarte staat je super. Kijk eens in de spiegel.'

'Moet ik niet een maatje groter?'

Juist niet,' zegt Liz. 'Deze staat je prachtig. Nou, als je zo op de boot zit...'

'En deze?' Amber wijst naar een blauwe bikini.

'O nee, laat maar,' zegt Liz. 'Die zwarte is veel stoerder.' Ze denkt aan Djawad. Waarom deed ze nou weer zo bitcherig? Uitgerekend nu. Ze had zich nog wel voorgenomen lief voor hem te zijn. Alsof hij er niet van baalt dat ze het huis niet hebben. Ze stuurt hem een sms'je.

Sorry van daarnet. I love you xxxx

Met de sleutel van het jacht in zijn hand staat hij op het eind van de steiger. Hij kijkt uit over de plassen. Met een glimlach op zijn gezicht stapt hij aan boord van het jacht en gooit de trossen los. Dan gaat hij achter het stuurwiel staan en steekt de sleutel in het contact. Hij ziet dat de tank vol is. Als de motor aanslaat, manoeuvreert hij het jacht voorzichtig het haventje uit. Pas als hij midden op de plas is, durft hij snelheid te maken. Hij houdt zijn mobieltje een eindje voor zich uit en maakt een paar foto's. Tevreden keert hij terug. Terwijl hij vaart mindert, staart hij naar de grote villa's. Bijna gaat hij het verkeerde haventje in. Even raakt hij in paniek, maar dan herkent hij het witmarmeren beeld in de tuin. Daar legt hij aan. Hij loopt naar binnen en bekijkt de foto's. Tevreden gaat hij de kamer in en zet de laptop aan. Het is alweer een paar dagen geleden dat hij zijn e-mail heeft gecheckt. Hij heeft een bericht van zijn neef.

Ik kom onverwacht een paar dagen naar huis. Donderdag rond lunchtijd land ik. Na het weekend ben ik weer weg. Ik verwacht mijn huis schoon en in perfecte staat aan te treffen. Arnold

Shit! Eén blik op zijn horloge vertelt hem dat hij nog maar een uur heeft om alles te regelen. De paniek slaat opnieuw toe. Vliegensvlug gaat hij met de stofzuiger door het huis.

Als een tornado sopt hij de keuken. Daarna rent hij naar de

slaapkamer. Hij rukt de lakens van het bed, haalt schoon beddengoed uit de kast en maakt het bed op.

Nadat hij beneden de lakens in de wasmachine heeft gestopt, neemt hij de stofzuiger mee naar de garage. Hij parkeert de Porsche op de plek waar hij hem aantrof en zuigt hem uit. Hij kijkt op zijn horloge. Zijn neef kan elk moment komen. Hijgend en bezweet maakt hij de badkamer en het toilet schoon. Als alles netjes is, kijkt hij voldaan rond. Hij sluit de voordeur af en loopt naar de bushalte. Hij wil zijn buskaart tevoorschijn halen als hij de sleutel van het jacht in zijn zak voelt. Hij draait zich om en wil terugrennen. Maar op dat moment stopt er een auto voor het huis. Zijn neef stapt uit en gaat naar binnen.

Hij gluurt het huis in en ziet dat zijn neef de schuifpui heeft opengezet. Zijn hart klopt in zijn keel als zijn neef naar het kastje loopt. Gelukkig kijkt hij niet in het laatje waar de sleutels liggen.

Al de tijd dat zijn neef op de bank zit, blijft hij buiten wachten. Het is zeker een uur later als zijn neef eindelijk opstaat en naar boven gaat.

Vlug gaat hij naar binnen en legt de sleutel van het jacht terug in het laatje. Voordat zijn neef weer naar beneden komt, glipt hij door de schuifpui naar buiten. Hij schiet de tuin in als hij

een sms'je ontvangt. Pas in de bus leest hij het bericht.

Ik verheug me zo op ons weekend xxxx Amber

Liz zit met haar laptop op schoot en bekijkt de ene huizensite na de andere. 'Wauw, kom eens kijken, Amber.'

Met twee T-shirts in haar hand steekt Amber haar hoofd om de deur. 'Heb je wat gevonden?'

'Yes!'

'Ik kom zo. Even de wasmachine aanzetten, anders is mijn kleding morgen niet droog.'

'Neem je dat rode T-shirt mee?' roept Liz haar na, als Amber naar de keuken loopt.

'Ja, ik heb toch niks anders,' antwoordt Amber als ze weer in Liz' kamer komt. 'Ik heb al een bikini gekocht. Ik heb geen geld meer voor een nieuw shirt. Wel maf eigenlijk, met dertigduizend euro op mijn rekening, maar daar wil ik niet aan komen. Dat heb ik mezelf gezworen. Het is voor ons bedrijf, zo wilde tante Fien het. Er gaat geen euro vanaf.'

'Goed van je,' zegt Liz. 'Je mag mijn truitje wel lenen.'

'Super.' Amber geeft Liz een kus. 'Laat dat appartement maar zien.'

'Wacht even.' Liz zet de laptop op tafel. Amber gaat naast haar zitten.

'Wat?' roept ze. 'In de Ten Katestraat! Ons oude buurtje. Waar is het ongeveer? Even kijken.' Ze buigt naar het scherm. 'Ik weet het al. Boven die stoffenkraam.'

'Super, hè?' zegt Liz. 'Weet je wat ze vragen? Negenhonderd. Dat kunnen we betalen, tenminste als mijn lieve pa mijn toelage niet stopzet.' Liz klikt de foto's aan. 'Het is groter dan dat van ons toen.'

Ja,' zegt Amber. 'Er is nog een piepklein kamertje.'

'Voor de baby,' zegt Liz.

'Ben je nog niet ongesteld?'

'Nee, ik begin me nu toch wel zorgen te maken.'

Amber loopt naar de keuken en schenkt cola voor hen in. 'Weet je wat ik denk?' zegt ze als ze terugkomt. 'Je maakt je er veel te druk om. Je wordt heus wel ongesteld. Maak er maar een logeerkamertje van.' Ze zet de glazen op tafel en leest de tekst onder de foto's. 'Je hebt nog een zolderberging ook!'

Ja, daar stoppen we de baby in, nou goed?' zegt Liz.

Amber zucht. 'Hou nou op over die baby.'

'Dus je vindt het leuk?'' vraagt Liz.

'Super.' Amber zet de strijkbout aan en pakt haar jurk. 'Dat ding kreukelt zo. Ik kan hem elke keer weer strijken.' Ze kijkt naar Liz, die de ene foto na de andere aanklikt.

'Ik krijg er heimwee van,' zegt Amber. 'Ik zou ook wel terug willen naar Oud-West.'

Jij woont over een poosje in een villa in Loosdrecht.'

'O, Liz.' Amber zet de bout op het ijzer en slaat haar armen om Liz heen. 'Ik kan het nog steeds niet geloven. We gaan op zijn jacht varen. Vind je dat ik nog even langs de kapper moet?'

'Doe je haar eens los.' Liz staat op en gaat met haar handen door Ambers haar. 'Nee, het zit goed.'

Amber gaat verder met strijken. 'Mag ik jouw reistas lenen?' vraagt ze.

'Pak maar. Hij ligt onder mijn bed.'

'Thanks. En dat appartement is super.' Amber vist de tas onder Liz' bed vandaan en gaat dansend naar haar eigen

kamer. Haar bed ligt vol spulletjes die ze mee wil nemen. Zo gelukkig heeft ze zich al lange tijd niet gevoeld. Vannacht droomde ze dat ze in het donker over de plas voeren. Ze stond naast Leon, bij het stuurwiel. Ze keken elkaar aan. Het licht van de maan, het kabbelende water, de sterren en Leons glanzende ogen - het was allemaal zo romantisch. Hij kuste haar innig. 'Ik moet je iets vragen,' zei hij. Jammer genoeg werd ze toen wakker.

Ze kijkt naar de spullen op haar bed. Zal ze haar roze of haar hemelsblauwe bh aantrekken?

'Liz!' Ze loopt haar kamer uit.

Liz staat net op het punt om te vertrekken. 'Ik ga naar mijn lief. Hij móét het appartement zien. En deze keer regel ik het.'

Je hebt toch nog niet de makelaar gebeld?'

Je kent me toch. Vanmiddag kunnen we komen kijken.'

'En als Djawad het niks vindt?'

'Dan bel ik het af.' Ze kijkt naar Amber, die twee bh's in haar handen houdt. 'Neem ze alle twee mee. Dat wou je toch vragen?'

'Surprise!' zegt Liz als ze de kajuitdeur van Djawads boot opengooit. Ze geeft hem een zoen. 'Ik heb een superpandje voor ons gevonden. Het is helemaal niet erg meer dat dat flatje in Oost niet doorgaat. Dit is veel beter.' Liz zet Djawads laptop aan en zoekt het op.

'Nou?' vraagt ze aan Djawad.

'Het ziet er oké uit,' zegt Djawad dof.

Je klinkt niet erg blij. Wil je soms niet meer samenwonen?'

'Liz, mijn hoofd staat er nu niet naar. Ik hoor net van Yousef dat pa al een ticket heeft geboekt. Over twee weken vertrekt hij. Ik had gehoopt dat hij zich nog zou bedenken, maar nee dus.'

Liz slaat haar arm om Djawad heen. 'Wat een ellende. Ik vind het heel naar voor je.'

'Ik weet niet of ik hem wel alleen wil laten gaan,' zegt Djawad voorzichtig.

'Wil je dat je moeder meegaat? Dat is toch veel te gevaarlijk. Zo meteen verlies je ze alle twee.'

'Nee, niet mijn moeder. Ik denk erover om zelf mee te gaan.'

'Wat?' Liz laat hem meteen los. 'En ik dan? Denk je dan niet aan mij? Zo meteen ben ik je kwijt. Ik wil niet dat je gaat, Djawad.'

Liz loopt door de boot heen en weer. Hoe kan hij dit nou doen? Stelt hun relatie dan niks voor? 'Ik vind echt dat je dat niet kunt maken.'

'Liz, het is mijn vader.'

'En ik ben zeker alleen maar je vriendin.' Ze kijkt Djawad aan. 'Het zit er dik in dat ik zwanger ben.'

'Dat kan niet,' zegt Djawad.

'O, nee? Ik was de pil toch vergeten? Dat weet je niet eens meer. Jij wilde niet dat ik de morning-afterpil nam. Weet je nog? Ik ben nog steeds niet ongesteld.'

'Schei toch uit,' zegt Djawad nijdig. 'Ga nou niet de verlaten zwangere vriendin uithangen. Alsof het voor mij allemaal zo gemakkelijk is.' 'Waarom is Liz toch zo lastig?'

'Ik heb een afspraak met de makelaar,' zegt Liz. 'Ik dacht dat je blij zou zijn. Maar die kan ik dus wel afzeggen. Want jij wilt toch dood.'

'Doe normaal,' zegt Djawad. 'Dit gaat echt te ver.'

'Hoezo, te ver? Je hebt altijd verteld wat een rotiaand het is. En gevaarlijk. Jullie konden er nooit meer een stap zetten, omdat je vader in het verzet zat. En nu ga je zomaar.'

'Niet zomaar, Liz. Verdomme. Ik kan mijn vader toch niet alleen laten gaan? Snap je dan nooit iets?'

'Ik snap genoeg,' zegt Liz kwaad. 'Jij wilt geen enkele verantwoordelijkheid dragen. Niet tegenover mij tenminste. Wel zeggen dat ik geen morning-afterpil moet slikken en nu...'

'Hou op over die fucking zwangerschap!' schreeuwt Djawad. 'Het is uitgesloten, Liz. Onmogelijk.'

'O, lekker makkelijk. Dus dan kun jij doen wat je wilt. Op die manier. Veel plezier daar in dat kutland.' En ze rent de boot af.

'En?' vraagt Amber als ze binnenkomt.

'Hij gaat naar Iran. Hij heeft geen interesse. Hij wil zijn vader niet alleen laten gaan. Wees maar blij dat Leon gewoon een Nederlander is. Wat een gezeik.' Liz laat zich op haar bed vallen en begint te huilen. 'Ik voel me zo belazerd.'

'Zal ik dit weekend maar thuis blijven?' stelt Amber voor.

'Ben je gek! Jij hoeft je niet op te offeren.'

Ambers mobiel gaat. Ze neemt op.

'Hoi, darling,' zegt Leon. 'Ik ga nu iets zeggen wat je niet zo leuk zult vinden. Wees alsjeblieft niet teleurgesteld, want ik kan er niks aan doen. Ik sta op Schiphol. Ik stap zo in het vliegtuig naar L.A. Hoor je me nog? Er gaat hier een vliegtuig over.'

Amber kan geen woord uitbrengen. Ze heeft het gevoel alsof alle grond onder haar wordt weggeslagen.

'Niet boos zijn. Ik heb geprobeerd het anders te regelen, maar er hangt te veel van af. Superzonde van ons weekend. Ik vind het net zo erg als jij, maar het is overmacht, schatje.'

'O,' krijgt Amber er met moeite uit.

'Ze willen mijn programma kopen. Ik heb nog geprobeerd te regelen dat je meekan, maar alle stoelen waren bezet. Volgende keer ga je echt mee.'

'Jammer van ons weekend,' zegt Amber dof. 'Maar voor jou is het wel gaaf.'

'Ik baal dat het niet anders kan,' zegt Leon. 'Maar ik bel je zodra ik daar ben en meer weet. In plaats van een romantisch weekend met mijn lief kan ik daar alleen in een hotelkamer gaan zitten. Maar het is business, darling. Ik maak het ruimschoots met je goed, geloof me.'

'Oké, succes dan,' zegt Amber zwakjes en ze hangt op. 'Hij moet naar Amerika,' zegt ze, en ze laat zich naast Liz op bed vallen.

'Naar Amerika?' roept Liz. 'En Djawad naar Iran. Wat een losers hebben wij, zeg. Weet je wat wij doen? We maken er een feestweekend van. We gaan naar Utrecht, naar dat festival. Ik betaal. En straks gaan we naar het appartement kijken. Niks afbellen, misschien is het iets voor ons tweetjes.'

Amber pakt haar tas uit. 'Heb ik daarvoor een nieuwe bikini gekocht?' verzucht ze.

'Jullie gaan heus wel een andere keer varen.' Liz haalt een pak stroopwafels uit de kast, scheurt het open en steekt er een in haar mond.

Amber grijpt het pak en zet het buiten handbereik van Liz. 'Doe nou niet zo stom. Straks baal je weer. Hoe laat heb je met de makelaar afgesproken?'

'Drie uur,' antwoordt Liz met volle mond. 'Eigenlijk wil ik helemaal niet meer naar dat stomme huis kijken. Het was voor Djawad en mij. Wij kunnen daar nooit gelukkig worden. Wat een loser is het ook. We hebben twee jaar verkering en dan gaat hij zomaar weg. En ik maak nog ruzie met mijn ouders voor hem ook. Ik zet mijn hele toelage op het spel voor die sukkel en hij laat me zomaar barsten. Hij is niet te vertrouwen. Stel je voor: straks wil hij in Iran blijven wonen. Ik ga echt niet zitten wachten tot ik te horen krijg dat hij gevangenzit, of misschien is doodgeschoten.' Liz begint te huilen. 'Ik heb ook geen zin meer om naar Utrecht te gaan. Gadverdamme, die zak heeft alles verpest.'

Amber pakt haar hand. 'Jawel, we gaan. Je blijft hier niet het hele weekend zitten treuren. Misschien vertrekt hij helemaal niet naar Iran en was het gewoon een bevestiging.'

'Hij bekijkt het maar. Ik ben niet gek. Het is uit.'

Amber kruipt achter de laptop. 'De treinen naar Utrecht gaan vier keer per uur. Welke zullen we nemen?'

'Weet ik veel.' Liz veegt haar tranen weg en snuit haar neus.

'Oké, dan beslis ik. We nemen de trein van acht over halfvijf. Even checken of er nog kaarten zijn, anders gaan we nog voor niks. Yes! Het is nog niet uitverkocht. Mazzel.' Amber

reserveert twee kaarten. Ze denkt aan Leon, die nu in de lucht hangt. Het zou wel super voor hem zijn als hij zijn programma weet te verkopen. Dan gaat hij wel vaker naar L.A. en dan mag zij mee. Ze krijgt dan wel een heel ander leven. Ze had nooit gedacht dat ze een rijke man aan de haak zou slaan. Ze googelt om te zien hoe lang hij moet vliegen. Hij is zo'n elf uur onderweg. Op zijn vroegst heeft ze dan vannacht een sms'je. Ze staart dromerig voor zich uit als ze opschrikt van de deurbel. 'Dat zal Djawad wel zijn om het goed te maken,' zegt ze.

Liz springt op. 'Hij komt er niet in, hoor!' Ze loopt naar de deur en vraagt door de intercom wie er is.

'Ik ben het, Joe.'

Liz doet open.

'Hoi,' zegt Joe als hij bovenkomt. 'Ik kom mijn T-shirt halen.'

'Wat stom van me.' Liz pakt het meteen. 'Ik ben het helemaal vergeten terug te geven. Het ligt hier allang klaar.'

'Super. Ik zie er bijna niks meer van,' zegt Joe als hij het ophoudt. 'Zo, schoonheid,' zegt hij tegen Amber.

'Je komt net op tijd,' zegt Amber. 'We waren bijna weg. We

gaan naar Utrecht.'

'Naar het festival?' 'Ja.'

'Hebben jullie kaarten dan?'

'Net gereserveerd.'

'Dus het is nog niet uitverkocht?' zegt Joe. 'Ik wil er ook heen. Waarom heeft Djawad niks gezegd? Wat een stiekemerder.'

'Hij weet niet eens dat we gaan,' zegt Liz. 'En het gaat hem ook niks aan ook.'

'O, op die manier.' Joe gaat zitten.

'Liz is kwaad omdat Djawad met zijn vader mee wil naar Iran,' zegt Amber.

'Dat meen je niet?' zegt Joe. 'Is hij gek geworden of zo? Mag ik roken?'

'Als het maar geen joint is,' zegt Liz.

Joe steekt een sigaret op. 'Heeft hij dat echt gezegd? Of was dat alleen maar om je te stangen?'

'Hij meende het. Nou, hij doet maar.'

Liz gaat naar de keuken om cola voor Joe in te schenken. Als ze terugkomt, is hij aan het bellen. 'Hé gozer, wat denk je van het festival in Utrecht? Ik dacht zo, het is wel een mooie afsluiting, voor je zelfmoordactie.'

'Ik wil hem helemaal niet mee hebben!' roept Liz.

'Ik geef haar wel even,' zegt Joe. 'Liz, Djawad voor je.'

'Geen interesse.'

Je hoort het, gozer, dan moet je ook maar niet van die bizarre plannen maken. Maar maak je om Liz geen zorgen, ga gerust. Ik neem haar wel van je over.'

Als Joe klaar is met bellen, gaat Liz' mobiel. 'Wat wil hij nou nog?' zegt ze als ze ziet dat het Djawad is. Ze neemt niet op. 'Je had je er ook niet mee moeten bemoeien,' zegt ze tegen Joe.

'Hoe laat gaan we?' vraagt Joe.

'De trein van acht over halfvijf,' zegt Amber.

'Ik zie jullie straks op het station. Bye, en thanks voor het shirt.' Hij kijkt Liz aan. 'Ik zal je nu maar niet zoenen, zeker.'

'Nee, levensgevaarlijk.' 'Help!' roept Liz als ze het perron op lopen. Even verderop staan Joe en Djawad. 'Hij gaat niet bij

ons zitten, hoor.' Ze gaat een eind hij de jongens vandaan staan. Maar als Amber en Liz een coupé in stappen, komen Joe en Djawad erbij zitten. Liz kijkt expres de andere kant op. Die radiostilte is wel een beetje belachelijk.

Als de trein gaat rijden wenkt Joe Amber. Ze staan op en gaan naar het gangetje.

'Liz, het spijt me,' zegt Djawad meteen. 'Je had gelijk, het was een belachelijk plan. Ik ga niet naar Iran. Ik laat jou hier toch niet achter?' Ik weet niet wat me ineens bezielde.'

'Ik snap niet hoe je het in je hoofd hebt kunnen halen,' zegt Liz. 'Echt knetter. Wie weet wat voor maffe plannen je nog meer bedenkt.'

'Ik heb al een heel raar plan bedacht,' zegt Djawad.

'Geen interesse,' zegt Liz.

'Ik ben langs het huis in de Ten Katestraat geweest. Kijk eens!' Hij haalt een contract uit zijn zak. En twee sleutels.

'Je hebt het genomen?' roept Liz verrast. Ze kijkt Djawad aan, pakt een van de sleutels uit zijn hand en stopt hem in haar zak. 'Klootzak, ik ben veel te gek op je.' Ze gaat op zijn schoot zitten en kust hem.

'We hebben mazzel,' zegt Djawad. 'Het is echt een super-stek.'

Joe en Amber moeten lachen als ze de coupé in komen.

'Het is dus uit,' grapt Amber.

'Hartstikke uit,' zegt Joe. 'En zo te zien gaat het nooit meer goed komen ook.' 'Wat goed dat we zijn gegaan,' zegt Djawad na het laatste optreden. 'Black Pepper vond ik de beste.'

'Ik vond ze ook supergoed,' zegt Liz. 'Vooral die leuke drummer.'

'Geef mij die sexy zangeres maar.' Djawad steekt zijn tong naar Liz uit.

'Waar is Joe eigenlijk?' Liz loopt naar de uitgang als Joe eraan komt.

'Ik kom net een chickie tegen die ik nog ken van de middelbare school. Nee, niet wat jullie denken. Gewoon gezellig. Ze heeft me uitgenodigd voor een megaparty. En natuurlijk zijn mijn vrienden ook welkom. Heb ik jullie gematst of niet? Het is in een leeg pandje in een straat achter het station. Ze heeft me heerlijke coke beloofd. Ik wil wel gratis een lijntje snuiven.'

'En eh... waar is dat chickie?'' vraagt Djawad.

'Ze komt later. Ze moest nog iets doen.' Joe slaat een arm om Amber heen. 'Jij ziet er super sad uit omdat je vriendje in L.A. zit. Ik heb hem beloofd je vannacht te troosten.'

'Idioot!' Amber duwt Joe van zich af. 'Ik was hem net even vergeten en nu herinner jij me er weer aan.'

'Nemen we de uitnodiging aan?'' vraagt Joe.

'Ik heb wel zin in een party,' zegt Djawad. 'Wij hebben wat te vieren.' Hij wappert met het contract.

Liz kijkt Amber aan. 'Feesten vannacht?'

'Natuurlijk,' zegt Amber. 'Leon heeft toch zelf afgebeld? Ik ga nog wel plezier maken in mijn leven.'

'Vet!' Liz geeft Amber een kus.

'Ik weet hoe we er moeten komen,' zegt Joe. 'Ik verheug me nu al op een heerlijk lijntje.' Hij pakt Ambers hand. 'Ja, schat, je zult het vannacht met mij moeten doen.'

'Amber moet helemaal niks.' Liz geeft Joe een trap onder zijn kont.

'Mag ik je één kus geven?' Joe blijft voor Amber staan en kijkt haar smekend aan.

'Vooruit, één dan,' zegt Amber. Ze tuit overdreven haar lippen. Joe kust haar.

'Mmm,' zegt hij. 'Ik had veel eerder werk van je moeten maken. Stom van me. Zeg eens eerlijk: was je op me gevallen?'

Amber wordt rood. Ze vindt Joe best een lekker ding. Maar ze heeft nooit gedacht dat hij in haar geïnteresseerd was. Echt verliefd is ze nooit op hem geweest. Hij is toch te veel een womanizer voor haar.

'Nou?' dringt hij aan.

'Dat kan ze toch niet weten, zeurpiet,' zegt Liz. 'Ze is hartstikke verliefd.'

'Laat maar.' Joe blijft op een kruispunt staan. 'Volgens mij moeten we rechtdoor en dan de eerste naar rechts.'

Liz wijst naar een plek halverwege de straat. 'Daar moet het zijn, bij al die fietsen.' Terwijl Joe met Amber de trap van het gebouw op loopt, kijkt Liz de straat rond. Ze heeft er ooit over gedacht om naar de modeacademie in Utrecht te gaan. Dan

had ze vast hier ergens op kamers gezeten. Maar dan had ze Djawad nooit ontmoet. Ze ziet een jongen langshietsen. Zou hij ook naar het feest gaan? Maar hij rijdt door en crost schuin aan de overkant de stoep op en zet zijn fiets op slot. Krijg nou wat? denkt Liz als ze zijn gezicht ziet. Dat lijkt Leon wel.

'Ken je die gast?' vraagt Djawad. 'Ik dacht dat ik Leon zag,' zegt Liz. 'Die wil ik nou eindelijk ook weieens zien.' Djawad kijkt de jongen na, maar hij verdwijnt door een deur aan de overkant.

'Amber!' roept Liz als ze de trap naar het feest op gaan. 'Ik zag Leon volgens mij net. Zo raar.' 'Waar? Hier?' 'Nee, aan de overkant.'

'Die zit in L.A.,' zegt Amber. 'Niet elke man in een Porsche is Leon.' 'Hij reed niet in een Porsche. Hij was op de fiets.' 'Leon op een fiets...' Amber lacht. 'In zijn Armani-pak zeker.'

'Nee, hij zag er juist een beetje shabby uit,' zegt Liz. 'Dat kan al helemaal niet,' giert Amber.

Op het feest stoot Liz Amber aan. 'Je hebt sjans.' 'Van wie?'

'Rechts in de hoek, die blonde adonis.' Amber kijkt. Een knappe jongen lacht naar haar. Ze voelt dat ze rood wordt. Dit is nou het type waar ze altijd op valt. Helemaal! Het grappige

is dat Leon er heel anders uitziet. En toch is ze superverliefd op hem. En echt niet omdat hij in het geld zwemt. Zo is ze helemaal niet.

Djawad geeft een joint aan Liz. Liz neemt een hijs. 'Jij?' Ze houdt Amber de joint voor.

'Nee, ik heb iets veel beters voor Amber gescoord,' zegt Joe, die erbij komt staan. Hij legt een pilletje in zijn hand. 'Happy candy. Daar word je echt supervrolijk van. Ik heb het wel eerder gebruikt. Neem nou maar, of wil je ook een lijntje snuiven?'

'Nee,' zegt Amber. 'Geen coke.'

'Nou, dan is dit super voor je. Je mag toch wel feesten?'

Amber kijkt naar Liz en Djawad, die nu ergens op de grond zitten te zoenen. Wat moet ze hier de hele nacht? Anders had ze met Leon op de boot geslapen. Nou, geslapen...

'Toe dan,' dringt Joe aan. 'Voordat je het weet woon je samen en dan moet je de deftige lady uithangen.'

Joe heeft gelijk, ze is nu nog vrij. Waarom ook niet? 'Oké.' Ze pakt het pilletje en stopt het in haar mond.

Op dat moment ziet Joe zijn oude klasgenoot weer. Met een grijns op zijn gezicht loopt hij naar haar toe. Amber blijft alleen achter. Zal ze naar huis gaan? Ze aarzelt even terwijl ze naar alle dansende lijven om haar heen kijkt. Het pilletje lijkt te werken, want ze krijgt ineens ook zin om te dansen. Ze voelt zich heel vrij en licht, alsof ze zweeft. Ze stapt zomaar op de blonde jongen af. Zij, Amber, die altijd zo verlegen is. 'Dansen?' vraagt ze brutaal.

Als hij glimlacht, pakt ze zijn hand en begint te bewegen.

Heerlijk. Ze zou veel vaker moeten dansen. Ze kijkt naar de jongen. Wat een lekker ding. Ze gaat steeds dichterbij hem toe. Ineens staan ze tegen elkaar aan te dansen. Wat ruikt hij lekker! Ze kijkt naar zijn prachtige mond. Ze krijgt zin om hem te zoenen en ze drukt haar lippen op zijn mond. De jongen kust gretig terug. Hij legt zijn handen op haar billen en drukt haar stevig tegen zich aan.

'Even naar het balkon?' vraagt hij hijgend.

Terwijl ze naar het balkon zweeft, houdt ze hem met twee armen vast.

Je bent mooi,' fluistert hij in haar oor.

Jij ook,' zegt Amber. Ze streelt door zijn haar. Twee handen

pakken haar borsten vast. Het zijn niet de handen van de jongen. Er staat nog een jongen achter haar. Hij masseert haar borsten en begint haar in haar nek te zoenen. Amber moet ervan giechelen. Ze is alle besef van tijd verloren en danst tot ze niet meer kan.

'O, je bent hier!' roept Liz ineens.

'Ga je mee naar huis, Amber?'' zegt Djawad. 'Of blijf je hier? Joe blijft ook.'

Ja, dag, ik laat mijn vriendin niet als een sandwich achter,' giechelt Liz. 'Kom, Ambertje, we gaan naar huis. Sorry jongens, ik haal haar ertussenuit. Veel plezier samen.'

Hij zit op het bed in zijn kamer. Het stinkt naar vocht. Voordat hij zijn bed in stapt, poetst hij zijn tanden bij het kraantje. Hij zet de warme kraan aan, maar het water blijft koud. Hij loopt naar de overloop, de boiler is nog steeds niet gemaakt. Hij kleedt zich uit en zet het zolderraam open. Door het open raam komt de muziek van het feest schuin aan de overkant binnen. Hij kent de jongen die het feest geeft. Maar hij kan er niet heen, want de jongen krijgt nog geld van hem.

Hij ligt net in bed als de baby beneden begint te huilen. Hij hoort de buurvrouw uit haar bed komen en naar de babykamer lopen. Het gehuil wordt alleen maar erger. Hij staat op en zet zijn cd op. Bij het tweede nummer wordt er op zijn deur gebonkt.

'Lamzak! Zet dat ding uit. Het is midden in de nacht, je maakt ons kind wakker.'

Hij zet de muziek zachter en pakt zijn mobiel'tje. Terwijl het gekrijs door de vloer heen klinkt, verstuurt hij een sms'je.

Amber zit met Liz en Djawad in de trein als ze een sms'je krijgt. Haar gezicht straalt als ze ziet dat het van Leon is.

Hi darling, ik ben net op mijn luxe hotelkamer aangekomen. Jij zult wel slapen, maar hier is het middag. Het is stralend weer. Ik mis je verschrikkelijk, maar het uitzicht vanaf mijn balkon maakt het een beetje goed. Ik zie de letters van Hollywood tegen de heuvels. Betoverend. Ik heb nog net even de tijd om een duik in het zwembad te nemen en dan ga ik naar mijn afspraak. Hoe het ook loopt, de volgende keer ga je mee! Kus, je lief

Amber schaamt zich als ze aan de twee dansende jongens denkt. Gelukkig dat ik niet verder ben gegaan, denkt ze. Ze sms't terug.

Ik denk voortdurend aan je. Succes straks, xxx

Liz slaat wanhopig met haar vuist op tafel. 'Shit!'

Amber komt de kamer in gestormd. 'Wat heb jij?'

'Er is niks bijgeschreven op mijn rekening. Ik zei het toch. Mijn lieve pa heeft mijn toelage stopgezet.'

'Echt?'

'Kijk dan.' Liz schuift de laptop in Ambers richting. 'Helemaal niks. En het had er gisteren op moeten staan. Het geld wordt altijd stipt op tijd bijgeschreven. Dat kan ook niet anders, want

het gaat automatisch. Mijn vader heeft mijn toelage gewoon stopgezet.' Liz slaat haar handen voor haar gezicht. 'Hoe moet het nu? Ik heb heus niet meteen een baantje erbij. Zo meteen kan ik mijn school niet eens afmaken.'

'Natuurlijk ga jij je school afmaken.' Amber gaat naast Liz aan tafel zitten. 'In het ergste geval leen je van mij.'

'Dat nooit,' zegt Liz beslist. 'Zelf gebruik je niks van het geld. Het is voor ons bedrijfje. Het is al zo super dat jij al je geld in ons bedrijfje wilt investeren.'

'Liz, ik laat jou echt niet van school gaan.'

'Amber, hou erover op, het is lief, maar ik wil er niet van horen. Dat geld van je tante blijft op je rekening.'

Amber pakt zuchtend Liz' hand. 'Het is zo gemeen. Je woont nog niet eens samen. Ik snap je ouders niet.'

'En ik ben ook nog steeds niet ongesteld,' zegt Liz. 'Dat is toch ook niet normaal?'

'Dat verbaast me helemaal niks.' Amber staat op. 'Allemaal stress. Ik ga me verkleden. Leon komt me zo halen. We vinden er wel wat op. Ik laat je echt niet vallen. Help! Is dat Leon al?' Amber rent naar het raam. 'Nee, het is Djawad,' zegt

ze.

'Wat moet ik nou?' jammert Liz. 'Dit kan ik toch niet voor hem achterhouden?'

'Ik zou het maar vertellen. Er zit weinig anders op.' Amber geeft Liz een kus en gaat naar haar kamer.

Met een stralend gezicht komt Djawad binnen. 'Verrassing!'

'Je vader gaat niet weg,' raadt Liz.

Djawads gezicht betreft meteen. 'Nee, was dat maar waar. We mogen om twaalf uur even in het huis.'

Liz kijkt hem aan. 'Ik weet niet of het wel door kan gaan. Ik heb geen geld.' 'Hoe bedoel je?'

'Mijn vader heeft mijn toelage stopgezet.'

'Waarom dat ineens?'

Liz haalt haar schouders op. 'Het is niet ineens. Ik wou het je eigenlijk niet vertellen.'

'Gaat het over mij?'

'Ja, ze zijn erop tegen dat we gaan samenwonen.'

'Dit snap ik even niet.' Djawad gaat op Liz' bed zitten. 'Vinden ze je te jong of zo?'

'Nee, het komt door die joint van jou.'

'En dat vertel je nu pas? Dus het is mijn schuld.'

'Nee, natuurlijk niet. Het is mijn vaders schuld. Hij is nu eenmaal erg principieel.'

'Dit kan hij niet maken,' zegt Djawad. 'Je moet met hem praten. Of wil je dat ik meega?'

'Ik ken mijn vader.' Liz gaat naast Djawad zitten en legt haar hoofd op zijn schouder. 'Als hij iets in zijn hoofd heeft, krijg je het er niet meer uit. Dat was vroeger ook zo. Ik moest altijd om halfeen thuis zijn. En toen belde ik een keer dat ik de bus had gemist. "Dan zie je maar hoe je thuiskomt!" schreeuwde hij en hij knalde de hoorn erop. Hij kwam me niet halen. Toen stond ik midden in de nacht in Zwolle, met allemaal dronken losers om me heen.'

'Dat is toch gestoord,' zegt Djawad. 'Wie laat zijn dochter daar nou staan? Superlink.'

'Mijn moeder is me toen komen halen. Stiekem. Ik mocht niks tegen mijn vader zeggen. Ze was bang voor hem. Voor

haar eigen man.'

Liz staat op. 'Ik kan wel een kop koffie gebruiken.' Ze doet de koelkast open. 'O, de melk is op. Dat zal nu wel vaker gebeuren. Hoe kom ik aan geld?'

'We lossen het wel op,' zegt Djawad. 'Ik heb nog spaargeld, weet je nog? Dan betaal ik wel een paar maanden de huur. Het is mijn schuld.'

'Koffie zonder melk dan maar?'

'Prima.'

'Als ik jou was, zou ik je vader bellen,' zegt Djawad. 'Dit kan toch niet?'

Liz knikt. 'Maar veel hoop heb ik niet.'

'Probeer het gewoon maar. Ik wil ook wel met hem praten.'

Liz toetst het nummer van haar ouders in. 'Hoi mam, met mij. Ik bel eigenlijk voor papa.'

Je vader is er niet. Hij komt pas laat in de middag terug.'

'Mam, waarom hebben jullie mijn toelage stopgezet? Ik heb deze maand geen geld gekregen. Zo kan ik niet eens mijn

school afmaken.'

'Ja, meisje, ik vind het ook heel vervelend allemaal, maar je vader wil het zo.'

'Jij hebt toch ook nog wel wat in te brengen? Ik ben toch ook jouw dochter?'

'Liz, we hebben er al woorden over gehad.'

'Maar wil je dan niet dat ik mijn diploma haal? Dat gaat echt niet zo. Als ik de hele week moet werken, heb ik geen tijd voor mijn studie. Ik zit voor mijn examen.'

'Het zou afschuwelijk zijn als je nu van school ging,' zegt haar moeder. 'Dat wil ik niet.'

'Ik moet toch leven? Ik heb helemaal niks meer op mijn rekening. Amber wil haar erfenis aan mij uitlenen. Dat wil je toch ook niet?' 'Absoluut niet,' zegt haar moeder. 'Ik heb nog wat spaargeld. Zal ik elke maand wat aan je overmaken? Vierhonderd euro, heb je daar wat aan? Meer kan ik niet missen.'

'Dat is lief, mam. Je bent een schat.' Liz zucht opgelucht. 'De rest sprokkel ik er wel bij.'

'Denk erom dat je niks tegen je vader zegt, want dan krijg ik ruzie met hem.'

'Ik hou mijn mond. Ik kom gauw weer eens langs als pap er niet is. En eh... Djawad en ik hebben een appartement gevonden. In dezelfde straat als waar ik met Amber woonde. Boven de markt.'

'Liz, is dat nou wel verstandig?'

'Mam, ik hou van Djawad. Wil je hem even?'

'Nee eh...'

'Hier is hij.' Liz geeft haar mobieltje aan Djawad.

'Dag, mevrouw Klein. Ik wil nog even zeggen dat het me heel erg spijt van toen die ene keer.'

'Ja, jongen, ik praat er liever niet over. Het was zo'n schok voor mij en mijn man.'

'Ik zal u laten zien dat ik een goeie man voor Liz ben, dat beloof ik u.'

'Ik hoop het,' zegt Liz' moeder.

'Dank u wel dat u Liz helpt,' zegt Djawad nog. Dan hangt hij

op.

'Gelukkig,' zegt Liz. 'Ze maakt vierhonderd euro per maand over. Dan red ik het wel.'

Buiten klinkt getoeter.

'Dat moet Leon zijn.' Liz lacht weer.

'Toetert hij? Die is gek. Kan hij niet aanbellen? Nu wil ik hem weleens zien ook,' zegt Djawad.

Amber komt haar kamer uit. 'Ik ga,' zegt ze.

'We lopen even mee,' zegt Liz. 'Djawad wil die Leon van jou weleens zien.'

Als ze buiten komen staat Leon naast zijn auto. Hij kust Amber.

'Dit is Djawad, de vriend van Liz,' zegt Amber.

'Hoi Leon.' Djawad geeft Leon een hand.

Terwijl de jongens een praatje maken vertelt Liz Amber over het gesprek met haar moeder.

'Dat is tenminste iets,' zegt Amber. 'O, ik geloof dat we gaan,'

zegt ze als de jongens zijn uitgepraat. Amber stapt in en zwaait naar Liz en Djawad.

'Kijk haar nou,' zegt Liz als ze wegrijden. 'Amber is zo gelukkig. Ik vind ze zo lief, die twee.'

'Ik weet niet of ik hem wel zo lief vind,' zegt Djawad.

'Wat bedoel je?'

'Er is iets met die gast. Ik weet het niet, maar ik heb er geen goed gevoel bij.'

'Alleen maar omdat hij in een Porsche rijdt. Zet die vooroordelen van je nou eens opzij. Je lijkt mijn pa wel.'

'Nee, dat is het niet,' zegt Djawad peinzend.

'Hij kijkt toch hartstikke lief.'

'Dat weet ik niet, hoor,' zegt Djawad. 'Ik kan mijn vinger er niet helemaal op leggen. Het is alsof hij iets heeft te verbergen. Ja, dat is het, alsof hij iets achterhoudt.'

'Zijn bankrekening zul je bedoelen,' zegt Liz lachend. 'Die gast is superrijk. Volgens Amber woont hij in een megagrote villa.'

'Hij woont toch in Loosdrecht?'

Ja, en hoe. Amber heeft me foto's gestuurd toen ze een weekend bij hem was. Waar heb ik ze?' Ze zoekt in haar mobieltje. 'Ah, hier. Dit is het huis. Pardon, de villa dus,' zegt Liz. 'Alleen al die voordeur. Deftige hè, met die console. Daar komt Amber te wonen. En dit hier is de woonkamer. Daar kan jouw boot twee keer in. Boven die rode bank hangt een Karei Appel. Een echte. En de tuin! Alleen dat beeld is al vet duur.'

'Ik zou het niet willen hebben,' zegt Djawad. 'Nee, echt niet. Veel te patserig. Wat moet je in zo'n huis? Ik zou me vreselijk voelen.'

'Ach, het is ook niks voor jou, en voor mij ook niet, maar Amber is volgens mij heel gelukkig, en daar gaat het om. Laten we lekker naar ons popperige huisje in de Kinkerbuurt gaan.'

'Duizend keer liever,' zegt Djawad, en hij slaat een arm om haar heen.

Bij het verkeerslicht buigt Leon zich naar Amber toe. 'Ik ben zo blij je weer te zien. Normaal knoop ik er echt wel een paar dagen aan vast als ik in het buitenland ben, maar ik verlangde zo naar je.' Hij kust haar.

'Ik verlangde ook naar jou,' zegt Amber. Die jongen van

zaterdagavond vond ze best een lekker ding, maar wat ze voor Leon voelt gaat zoveel dieper.

'Heb je zin in een pannenkoek?' vraagt hij.

'Heerlijk.'

'Dan weet ik een knus eettentje.' Hij stuurt de auto behendig door een paar smalle straatjes en parkeert even later voor een pannenkoekenboerderij.

'Lekker eenvoudig vanavond,' zegt Leon als ze plaatsnemen aan een tafel met houten stoelen. 'Ik heb het hele weekend al in vijfsterrenrestaurants gegeten. Dat hoort nou eenmaal bij mijn werk. L.A. is echt een enorme stad. Daarbij vergeleken is Amsterdam niet meer dan een dorp. En dat heerlijke weer! Ik moet wel wennen aan deze temperatuur.'

De ober legt een kaart voor hen neer.

'Denk je dat het gaat lukken met je programma?' vraagt Amber.

'Het is zo goed als verkocht. Maar ik juich pas als de deal voor honderd procent rond is.'

'Knap hoor,' zegt Amber. 'Het moet dus wel goed zijn, anders

zouden ze geen interesse hebben.'

'Ach ja.' Leon kijkt naar de ober, die naast hun tafel staat. 'Wat wil jij, darling?'

'Doe mij maar een pannenkoek met chocola en een koffie verkeerd.'

'Voor mij een met spek en een witbierdje.' Leon geeft de kaart aan de ober.

Jij zult L.A. ook super vinden. Ik voel me daar in elk geval als een vis in het water.'

Waarom zegt hij dat? Hij wil er toch niet wonen? Amber raakt in paniek.

'Hé, schatje, er is toch niks?'' Leon pakt Ambers hand.

'Ik kan niet met jou naar L.A., Leon. Ik bedoel, niet om daar te wonen. Ik wil hier blijven voor mijn en Liz' bedrijf. Ik zou me zo schuldig voelen tegenover Liz. We praten al jaren nergens anders over. Af en toe naar L.A. zou super zijn natuurlijk, maar als je daar echt wilt gaan wonen, dan... dan kan ik niet met je mee. Ik wil eerst mijn droom verwezenlijken. Ik heb nu het geld.' 'Lieve schat, maak je geen zorgen. Ik wil daar helemaal niet wonen. Mijn bedrijf blijft in

Nederland. Als ik mijn programma heb verkocht, moet ik er af en toe heen, that's all.'

'Gelukkig! Ik was al bang dat je daar wilde gaan wonen.'
Amber kust hem.

'Wanneer willen jij en Liz van start gaan?' vraagt Leon.

'Eh... in september, als we ons diploma hebben.'

'Dan zou ik maar vast naar een pandje gaan uitkijken. Het duurt wel even voor je iets goeds hebt gevonden. Je moet niet op de eerste de beste aanbieding ingaan. En begin niet te klein, je moet kunnen groeien. Dan is het maar wat duurder. Dat haal je er later altijd uit. Ik wil jullie graag helpen zoeken.'

'Dat is wel superlief van je.' Amber kijkt Leon aan. Ze kan bijna niet geloven dat hij zomaar op haar pad is gekomen. Ze boft echt.

'Geen zorgen meer?' vraagt Leon.

ongesteld. Amber kan zoveel zeggen, er klopt niks van. Ze heeft wel vaker in de stress gezeten en dan werd ze toch gewoon ongesteld. Zelfs toen haar vader op de intensive care lag. Toen was ze pas echt gestrest. Ze herinnert zich die afschuwelijke uren in het ziekenhuis. Ze zat daar met haar moeder in een of ander triest kamertje te wachten. Elke keer als de deur openging, voelde ze een schok door haar lijf heen gaan. Wat kwamen ze vertellen? Raakte ze haar vader kwijt? Het duurde een hele week voordat de ergste onzekerheid voorbij was. Ze zat onder de uitslag, maar ze werd wel gewoon ongesteld.

Ineens vliegt het haar aan. Stel je voor dat ze zwanger is? Hoe moet het dan met hun bedrijfje? Ze heeft gisteravond nog met Amber op internet naar een pandje gezocht. En ze hebben ook al een bedrijfsstrategie gemaakt. Daar kan ze geen baby bij gebruiken. Liz kijkt op internet. Een op de negen zwangerschappen wordt in de eerste weken spontaan afgebroken. Zul je net zien dat het bij haar blijft zitten. Ze voelt aan haar tepels. Ze lijken anders. Haar borsten voelen steviger. Of verbeeldt ze dat zich maar? In paniek belt ze Djawad.

'Hoi, je moet hierheen komen. Ik ben nog steeds niet ongesteld. Koop onderweg een predictor, dan weten we het zeker. Ik wil dat je erbij bent als ik die test doe.'

'Liz, wat een onzin. Je bent helemaal niet zwanger, geloof me. Dat kan namelijk niet.'

'Waarom niet? We hebben toch gevreeën? Ik was de pil vergeten, weet je nog? Sorry hoor, ik zit er nou echt doorheen. Ik ben een week over tijd. Koop dat ding nou maar, of ben je te gierig?'

'Liz, alsjeblieft, ik kom straks naar je toe, mijn broer is nu hier. We maken ons zorgen om pa.'

'Neem je dan een predictor mee?'

'Nee, je kunt niet zwanger zijn,' zegt Djawad weer. 'Ik leg het je straks uit.'

Jij bent echt gestoord.' Liz hangt geïrriteerd op. Wat valt er uit te leggen? Ze ijsbeert door de kamer. Ze is echt niet van plan te wachten tot hij straks komt. Ze haalt die predictor zelf wel. Dat kan ze ook alleen doen, zo romantisch is het niet. Verre van. Het idee dat ze nu moeder zou worden, totaal ongepland, lijkt meer op een nachtmerrie.

Vijf minuten later is ze op weg naar de drogist.

Als Liz thuiskomt, pakt ze een leeg potje en plast erin. Ze haalt het staafje uit de verpakking en volgt de instructies van de

gebruiksaanwijzing. Dit is echt supertriest, denkt Liz. Om in mijn eentje zo'n test te doen. Zal ze wachten tot Djawad er straks is? Dat ze samen kunnen kijken? Ze loopt van het potje weg, maar na een paar minuten houdt ze het niet meer uit. Ze kijkt en... Nee! Er zit een roze streepje, heel dun, maar het zit er. In een flits ziet ze zichzelf al achter een Bugaboo lopen. Wat zal Djawad schrikken. Had ze nou maar nooit naar hem geluisterd en de morning-afterpil gehaald. Wat is ze stom geweest!

Djawad fietst naar Liz' huis. Was ze maar zwanger, denkt hij. Hij zou er alles voor overhebben. Maar het is allemaal paniek om niks. Hij gaat het haar nu vertellen, wat er ook tussenkomt. Het wordt alleen maar moeilijker, ook voor Liz. Hij had het veel eerder moeten vertellen. Hij stelde het elke keer uit, bang dat ze hem dan in de steek zou laten. Hij weet hoe graag ze kinderen wil. Maar hij gaat er nu niet langer omheen draaien. Als ze hem dumpst, dan moet het maar. Hij zou er wel kapot van zijn. Hij vraagt zich af of Liz dat zou doen, hem dumpen omdat hij geen kinderen kan krijgen. Hij weet het niet, zoiets weet je eigenlijk van niemand. Ze zal wel kwaad zijn omdat hij geen predictor wilde kopen. Maar als hij het heeft uitgelegd, snapt ze het wel. Het zal een hele opluchting voor hem zijn als ze het weet. Soms heeft hij het gevoel dat het tussen hen in staat. Wie weet neemt Liz het heel luchtig op. Ze kunnen natuurlijk wel kinderen adopteren.

Djawad rijdt de stoep op en zet zijn fiets op slot voor Liz' flat. Ambers fiets ziet hij nergens. Mooi, dan zijn ze tenminste met zijn tweetjes. Als hij aanbelt, trillen zijn vingers van de zenuwen. Hij heeft nog nooit zoiets moeilijks hoeven doen. Hij hoopt niet dat hij zelf moet janken. Liz zal wel heel emotioneel worden, zo zit ze nou eenmaal in elkaar.

Met lood in de schoenen loopt hij de trap op. Nu is er geen uitweg meer. Hij gaat niet eerder weg dan dat ze het weet. Al heeft ze een pesthumeur, ze moet het weten.

Zodra hij bovenkomt, gaat de deur open. Djawad schrikt van Liz' gezicht. Haar ogen zijn rood van het huilen. Allemaal voor niks. Hij kan zichzelf wel voor zijn kop slaan.

'Het komt goed,' zegt hij. 'Je hoeft je geen zorgen te maken.' Maar dan ziet hij de predictor die ze omhooghoudt.

'Alsjeblieft.' Ze stopt hem in zijn hand. Hij ziet het roze streepje. Zijn hele lichaam begint te trillen. 'Dat kan niet,' fluistert hij. De kamer begint voor zijn ogen te draaien. Hij pakt de deurkruk vast om niet te vallen.

'Ik ben zwanger.' Liz begint te huilen. 'Wat sta je daar nou? Je kunt toch wel iets zeggen? Je bent niet de enige hier die zich rot schrikt. Wat moeten we? We krijgen een kind.'

Djawad schudt zijn hoofd. 'Nee, Liz, ik krijg helemaal geen kind. Jij krijgt een kind, zul je bedoelen.'

Liz kijkt hem vol ongeloof aan. Zijn ogen, die blik. Zo koud. 'Wat bedoel je, jij niet? Je laat me toch niet zitten omdat ik zwanger ben?'

'Ik heb hier niets mee te maken,' zegt Djawad kil. 'Het is mijn kind niet.'

'Wat... dat zeg je nu? Terwijl jij niet wilde dat ik de morning-afterpil nam? Ben je gek geworden?'

Djawad zwijgt. Hij denkt aan die avond dat hij onverwacht bij Liz langskwam. Het rommelige bed. Joe's T-shirt. Hij had het dus goed gezien. Hoe vaak is dit gebeurd?

'Het is niet van mij,' zegt Djawad. 'Dat weet ik voor honderd procent zeker.'

'Hoe durf je? Van wie zou het dan moeten zijn?'

'Vraag het Joe eens, misschien dat hij er meer van weet.'
Djawad draait zich om en loopt weg.

'Klootzak!' schreeuwt Liz. 'Klootzak die je bent! Je hebt me gewoon gebruikt.' Ze gooit de deur achter hem dicht, pakt het

potje met urine en smijt het door de kamer. Huilend valt ze op de bank neer.

Djawad fietst al uren doelloos door de stad. Hij kan het niet geloven. Dit is zo ongeveer de ergste nachtmerrie die hij zich kan voorstellen. Zijn beste vriend heeft zijn vriendin zwanger gemaakt. Als hij wél kinderen had kunnen krijgen, dan had hij het nooit geweten. Dan had hij niet beter geweten dan dat het zijn kind was. Hij kijkt naar de mannen die hij passeert. Hoeveel van hen zullen een kind van een ander opvoeden? Als man heb je nooit zekerheid. Of je moet een DNA-test doen. Maar zoiets verwacht je toch niet als je denkt samen gelukkig te zijn? Je leest het weleens in de krant, of je ziet het in een film. Maar dit is echt! Zijn beste vriend heeft hem bedrogen. Maar Joe is dus helemaal geen vriend. Hij is een klootzak, hij heeft geen geweten. Dit is vast niet de enige keer geweest dat hij iets met Liz heeft gehad. Djawad denkt terug aan die keer toen hij Liz voor het eerst ontmoette. Joe liet hen met zijn tweetjes in het café achter. Zogenaamd mocht hij, Djawad, Liz hebben, maar vanaf dat moment moet Joe hebben geweten dat hij ook iets met Liz zou beginnen. De bedrieger! En hij was hem nog wel zo dankbaar. En dan laat hij hem ook nog op zijn boot wonen! Hoe naïef kun je zijn? Djawad wordt misselijk als hij eraan denkt. Hij stapt van zijn fiets en staart over het water. Zijn hart bonkt in zijn keel en zijn adem is onregelmatig. Hij moet zichzelf tot rust zien te brengen. Als hij nu naar de boot gaat, vermoordt hij Joe. Hij

is verraden door zijn beste vriend, net als zijn vader lang geleden in Iran. Djawad weet dat zijn vader dat altijd het ergste heeft gevonden, dat zijn eigen vriend hem had verraden. Ze zaten samen in het verzet. Het werd die gast te heet onder de voeten. Toen heeft hij Djawads vader aangegeven, om zijn eigen hachje te redden. 'Ik vertrouw niemand meer, jongen,' zegt zijn vader vaak. 'Alleen mezelf.' Djawad vond dat vroeger altijd zo treurig klinken. Maar nu begrijpt hij zijn vader volkomen. Wie kan hij nu nog vertrouwen? Hij zet zijn ellebogen op het stuur en slaat zijn handen voor zijn gezicht. En dan moet hij huilen. Hij voelt de ogen van voorbijgangers in zijn rug prikken, maar het interesseert hem niks. Snot vermengt zich met zijn tranen. Hij weet niet hoe lang hij zo bij het water heeft gestaan, maar ineens stapt hij op zijn fiets. Hij rijdt regelrecht naar de boot, kwakt zijn fiets tegen een lantaarnpaal en stampst woest de steiger op. Hij gooit de deur van de boot open en stuift naar binnen.

'Nou, nou,' zegt Joe.

Zonder iets te zeggen loopt Djawad door naar Joe's hok. Hij rukt Joe's kleren van de ijzeren stang, en smijt ze naar buiten.

'Wat doe je, gek!' roept Joe.

'Oprotten, jij!' schreeuwt Djawad. 'Van mijn boot af, nu meteen.'

'Hé, ben je gek geworden of zo!' Joe probeert Djawad tegen te houden, maar hij duwt hem ruw van zich af en zet Joe's gitaar buiten.

'Wat heb je, mafkees?'

'Wegwezen!' schreeuwt Djawad. 'Van mijn boot af of ik trap je eraf. En je hoeft nooit meer terug te komen.'

Hij grist de rest van Joe's spullen overal vandaan en smijt ze naar buiten.

'Hier, je was!' Hij kiepert de wasmand op het dek om, haalt zijn eigen kleren ertussenuit en gaat in de deuropening staan. 'Wegwezen. Nu!'

'Mag ik misschien weten wat er is?' vraagt Joe.

'Vraag dat maar aan Liz.'

'Wat heeft Liz hiermee te maken?' schreeuwt Joe. 'Wat moet ik nou?'

'Je zoekt het maar uit!' brult Djawad. 'Ga je kind maar opvoeden.' Dan knalt hij de deur dicht.

Totaal verslagen zit Djawad op zijn bed. Hij heeft het gevoel dat hij gek wordt. Niets van waar hij al die jaren zijn liefde en

aandacht in heeft gestopt is nog over. Hij pakt zijn mobieltje en belt zijn broer. Alleen zijn familie vertrouwt hij nog. Maar Yousef neemt niet op. Hij heeft geen zin om een bericht in te spreken. Eigenlijk moet hij studeren, maar wat heeft het nog voor zin? Heeft zijn vader het hier allemaal voor gedaan vroeger? De vlucht, alle doodsangsten die ze hebben uitgestaan? Het achterlaten van hun familie? Hij ziet Liz voor zich met de predictor in haar hand. Hoe durft ze!

Buiten hoort hij Joe zijn spullen bij elkaar zoeken. Hij wacht tot hij weg is, dan fietst hij naar het huis van zijn ouders. Als hij aanbelt doet zijn moeder open.

Jongen, wat zie je eruit!

Djawad loopt door naar de serre. 'Pap,' zegt hij. 'Ik ga met je mee naar Iran.'

Zijn vader kijkt op. 'Geen sprake van, jongen, dat is veel te riskant. Jij staat nog aan het begin van je leven.'

'En Liz dan?' zegt moeder. 'Dat kun je haar toch niet aandoen?'

'Het is uit,' zegt Djawad. 'Voorbij. Voorgoed.'

'Ga eens rustig zitten,' zegt zijn moeder. 'Jullie hebben al twee

jaar verkering. Er zal best iets zijn voorgevallen, maar misschien komt het weer goed. Je vader en ik hebben ook weleens ruzie. Dat hoort bij een relatie. Je hebt met twee ¹ verschillende mensen te maken. Jullie moeten nog veel leren. Je kunt toch maar niet zo weggaan omdat jullie ruzie hebben?' Ze kijkt Djawad aan. 'Of is er iets heel ergs aan de hand?'

Djawad laat zich in een stoel zakken. Hij slaat zijn handen voor zijn gezicht. 'Het kan nooit meer goed komen, mam. Liz is zwanger.'

'Wat is er met jou?' Amber kijkt naar Liz, die met een glas whisky voor zich zit te staren.

'Ik heb mezelf getrakteerd op een borrel. Ik heb namelijk een feestje. Kijk daar maar.' Liz wijst naar de predictor, die in een hoek van de kamer ligt.

Amber ziet het meteen als ze hem opraapt. 'Je bent zwanger!'

'Ja, en Djawad wil er niks mee te maken hebben. Hij laat me barsten.' Liz neemt een slok.

'Doe normaal.' Amber gaat naast haar zitten. 'Als iemand zich verantwoordelijk voelt, is het Djawad wel.'

'Dat dacht ik dus ook. Wil je weten wat hij zei toen ik vertelde

dat ik zwanger was? 'Jij krijgt een kind, Liz, ik niet.' En hij meende het.'

'Ik kan het niet geloven.' Amber pakt een glas en schenkt zichzelf ook een whisky in. 'O sorry,' zegt ze als haar mobieltje gaat. 'Leon belt.' Ze neemt op. 'Hoi, schat, ik bel je later, oké?'

'Er zijn toch geen problemen? Je klinkt zo bezorgd.'

'Liz is zwanger. En Djawad is helemaal geflipt.'

'Niks geflipt!' roept Liz erdoorheen. 'Hij laat mij ermee zitten. Het is een klootzak.'

'Die jongen is zich gewoon te pletter geschrokken,' zegt Leon. 'Wedden dat hij zo meteen met een bos bloemen voor de deur staat?'

'Dat denk ik ook. Kus,' zegt Amber en ze hangt op.

'Wat zei Leon?'

'Dat Djawad gewoon in paniek is geraakt. Zo zijn mannen, Liz. Als het eng wordt, rennen ze weg.'

'Mannen,' zegt Liz. 'Maar Djawad is geen man. Het is een loser, de grootste loser ever.' Liz schenkt zichzelf nog een keer in.

'Het kan niet, zo is Djawad niet.' Amber pakt gedecideerd het glas uit Liz' handen. 'Hou op met zuipen en bel hem op.'

'Ik denk er niet aan,' zegt Liz.

'Dan doe ik het voor je.' Amber toetst Djawads nummer in op haar mobieltje.

'Bel maar in je eigen kamer,' zegt Liz. 'Ik hoef het niet te horen.'

'Oké.' Amber loopt met het mobieltje tegen haar oor naar haar eigen kamer. Ze trekt de deur achter zich dicht.

'Ja!' klinkt het nors.

'Hoi, met Amber. Liz heeft je nodig. Ze denkt dat jij niks met haar zwangerschap te maken wil hebben. Ze is er super-ellendig aan toe. Jij schrok je natuurlijk ook rot.'

'Ja, dat kun je wel zeggen.'

'Zie je wel, zoiets dacht ik al,' zegt Amber. 'Maar het lullige is dat Liz het helemaal verkeerd heeft opgevat.'

'Hoe dan?' 'Ze denkt dat jij er niks mee te maken wilt hebben.'

'Klopt,' zegt Djawad. 'Helemaal niks. Ze zoekt het maar uit.'

'Wat? Dat meen je niet!'

Ja, echt wel. Het is uit.'

'Dat kan toch niet!' zegt Amber verbijsterd. 'Dat kun je niet maken. Jullie zouden gaan samenwonen!'

'Amber, ik ben uitgepraat.' Djawad hangt op.

Verslagen staat Amber met haar mobieltje in haar hand. Hij meent het. Het is helemaal geen paniecreactie. Hij dumpt haar echt. Hoe moet ze dit aan Liz vertellen? Ze belt Leon. 'Hoi, ik heb Djawad net gesproken, maar het is echt uit.'

'Dan is het een klootzak,' zegt Leon. 'Wat erg voor Liz.'

'Zo ken ik hem helemaal niet,' zegt Amber. 'Hij leek altijd zo lief en betrokken.'

'Dan kan hij dus heel goed toneelspelen.'

'Gadverdamme, ik ril er helemaal van,' zegt Amber. 'Ze hadden al twee jaar verkering. Het zal je maar gebeuren.'

'Dat gaat jou in elk geval niet gebeuren,' zegt Leon. 'Tenminste, niet zolang je met mij bent.'

'Dus als ik onverwacht zwanger ben ren je niet weg?'

Jawel, om een fles champagne te halen.'

'Je bent een schat!' Amber hangt op en loopt terug naar Liz' kamer. 'Hij reageert niet normaal,' zegt ze tegen Liz. 'Hij wil er inderdaad niks mee te maken hebben. Je had gelijk, Liz. Wat afschuwelijk.'

'Het is net een horrorfilm,' zegt Liz. 'Maar ik ben niet van plan mijn leven door die gast kapot te laten maken.' Ze laat de whisky uit de fles in de gootsteen lopen. 'Ik zal hem laten zien dat ik hem niet nodig heb.' Ze wil de fles wegzetten als haar mobieltje gaat. 'Het is Joe. Hij moet het zeker opknappen voor zijn vriend. De lafaard.'

'Hoi,' zegt Joe. 'Ik wou even weten of Djawad vannacht iets heeft gebruikt.'

'Hoezo?'

'Hij is helemaal gek geworden. Hij heeft me de boot af getrapt en al mijn spullen naar buiten gesmeten. Ik heb niet eens een dak boven mijn hoofd.'

'Volgens mij wil hij met ons allemaal breken,' zegt Liz. 'Weet je wat hij mij heeft geflikt? Ik ben zwanger en hij heeft het uitgemaakt.'

'Shit!' zegt Joe. 'Dus dat is het. Hij kan het niet aan.'

'Hij kan het heel goed aan,' zegt Liz. 'Hij wil helemaal opnieuw beginnen.'

'Ik snap er helemaal niks van,' zegt Joe. 'Maar door die halvegare ben ik nu dakloos. Mag ik misschien een paar nachten bij jullie maffen?'

'Ik overleg even met Amber, Joe,' zegt Liz. Ze houdt haar hand op de luidspreker en zegt tegen Amber: 'Joe is eruit getrapt. Hij staat op straat met al zijn troep.'

'Laat hem maar komen,' zegt Amber meteen.

'Het is goed,' zegt Liz tegen Joe. 'Een week en dan moet je iets anders hebben.' Dan hangt ze zuchtend op. 'Ja hoor, die ADHD'er kunnen we er ook nog wel bij hebben.'

Djawad is bezig een nieuw slot in zijn deur te zetten. Hij moet niet hebben dat die verrader van een Joe vannacht ineens naast zijn bed staat. Dat zou echt iets voor hem zijn. Had hij de sleutel maar teruggevraagd. Zodra Joe er lucht van krijgt dat hij naar Iran is gaat hij op de boot slapen. Djawad ziet het hem zo doen. Nou, daar komt dus niets van in. Als hij het slot eruit krijgt tenminste. Hij beukt met de hamer op de achterkant van het slot. Hebbes. Nu is het een fluitje van een

cent. Als het nieuwe slot erin zit stopt hij de sleutel erin. Hij draait perfect. Zo Joe, voor eeuwig buitengesloten. Het slot kostte hem wel veertig euro, maar dan weet hij tenminste dat er niemand in kan. Liz ook niet, want zij heeft ook een sleutel van de boot. Hij ruimt het gereedschap op en gaat achter zijn laptop zitten. Mooi zo, er is nog een stoel vrij voor de vlucht op de veertiende. Hij kan dus mee met zijn vader. Hij moet alleen nog aan zijn vader vragen of hij een paspoort voor hem wil regelen. Hoe zal het zijn om terug te gaan naar zijn geboorteplaats? Waren ze daar maar gebleven, dan had hij Liz nooit ontmoet. Dan zat hij nu waarschijnlijk op de universiteit in Teheran. Misschien had hij dan verkering met een Iraanse. Dan waren ze dus nooit gevlucht en dan kon hij misschien wel kinderen krijgen. Zijn vader heeft het vaak gezegd. Als je in Teheran in een ziekenhuis was behandeld was het vast anders afgelopen. Soms merkt hij dat zijn vader zich er schuldig over voelt.

Wie weet blijft Djawad daar wel. Maar misschien ook niet. Hij weet het niet. Op dit moment weet hij niks meer. Hij hoort voetstappen op de loopplank. Als Joe het lef heeft om naar hem toe te komen, trapt hij hem er zo uit. Hij zal raar opkijken als hij ziet dat hij er niet meer in kan. Hij kijkt naar buiten, maar het is Yousef. Djawad doet open.

'Wat hoor ik, broertje? Ben je belazerd door Liz?'

'Dat kun je wel zeggen. Koffie?' vraagt Djawad.

'Doe maar.' Yousef gaat aan tafel zitten. 'Wat een rotstreek. Heb je Joe eruit gegooid?'

Djawad knikt.

'En nou wil je met pa mee?'

Djawad haalt twee bekers uit de kast en schenkt koffie in.

'En wat als je wordt aangehouden? Dat was paps bedoeling niet, dat je alles wat je hier hebt opgebouwd kapotmaakt.'

'Wat kom je nou doen, Yousef? Mij de les lezen? Daar zit ik niet op te wachten.'

'Denk er nog maar eens goed over na,' zegt Yousef. 'Je doet mama er veel verdriet mee. Ze staat toch al doodsangsten uit om haar man, en dan nu ook nog haar zoon. Hou je zo weinig van haar dat je haar dat aan wilt doen?'

Zonder zijn koffie op te drinken gaat Yousef weg.

Djawad staart voor zich uit. Hij schaamt zich. Hij heeft helemaal niet aan zijn moeder gedacht. Maar hij kan zijn vader toch niet in zijn eentje laten gaan alleen maar omdat het anders niet fijn is voor zijn moeder? Hij heeft het er niet eens

met zijn moeder over gehad wat het voor haar betekent. Zelf zal ze er niet over beginnen. Zo zit ze niet in elkaar. Ze is heel bescheiden en wil nooit iemand met haar pijn opzadelen. Ze heeft hun ook nooit verteld hoe moeilijk het voor haar is geweest om haar land te verlaten. Ze had geen ouders meer, maar wel een zus met wie ze heel hecht was. Yousef gaat ervan uit dat zijn moeder het vreselijk vindt als hij met zijn vader meegaat. Maar hoe weet hij dat zo zeker? Misschien stelt het haar juist gerust dat zijn vader niet alleen is. Stel je voor dat zijn vader wordt opgepakt, dan is hij tenminste in de buurt. Djawad staat op en loopt door zijn boot heen en weer. In gedachten ziet hij al hoe zijn vader op de luchthaven in Teheran door de marechaussee wordt weggevoerd. Mooi niet dat het er daar even zachtzinnig aan toe zal gaan als hier in Europa. Misschien steken ze de loop van een machinegeweer in zijn rug. Djawads maag krimpt ineen als hij eraan denkt dat zijn vader ergens op de luchthaven door een deur verdwijnt. En wat dan? Wat kan hij dan voor zijn vader doen? De deur openrukken en schreeuwen dat ze met hun poten van zijn vader af moeten blijven? Dat hij al genoeg heeft geleden onder hun smerige praktijken? Dat hij zijn eigen vader niet eens heeft kunnen zien sterven en dat hij nu naar zijn moeder wil om afscheid van haar te nemen? Niemand zal naar hem, Djawad, luisteren. Hij is kansloos. Zijn vader zal nog over hem inzitten ook. Hij wil de redder uithangen, maar dat kan helemaal niet. Yousef heeft gelijk. Het is zinloos om zijn eigen leven op het spel te zetten. Zijn vader moet daar

helemaal niet heen gaan. Waarom wil hij gevaar lopen? Hij neemt een enorm risico. Denkt hij soms dat hij zijn zieke moeder blij maakt als hij voor de rest van zijn leven gevangen wordt gezet? Djawad pakt de beker met Yousefs koffie en drinkt die op.

Zijn vader mag niet gaan. Hij moet proberen hem tegen te houden. Hij kijkt naar het lege hok, dat Joe's kamers was, en meteen denkt hij aan Liz. Hij begrijpt nog steeds niet dat ze hem dit heeft geflikt. Ze was zogenaamd zo open. Het hart op de tong. Ik ben tenminste oprecht, zei ze altijd als ze weer eens onredelijk was geweest. Bij mij weet je in elk geval wat je aan me hebt. Hij heeft gemerkt hoe oprecht ze is, maar niet heus. Hij wil er niet meer aan denken. Nooit meer. Ze zoekt het maar uit met haar baby en met Joe.

Djawad loopt naar zijn laptop als hij het huurcontract ziet liggen. Shit! Daar heeft hij helemaal niet meer aan gedacht. Hij zit nog met dat huis in zijn maag. Drie maanden huur heeft hij vooruit moeten betalen. Zevenentwintighonderd euro. Hij heeft de helft voor Liz voorgesloten, van zijn spaargeld. Eigenlijk moet ze dokken, maar hij is te trots om het haar te vragen. Als ze er zelf mee komt, oké. Maar dat zal wel niet. Hij kan er zelf nooit gaan wonen. Hij zou wel willen, maar hoe komt hij elke maand aan negenhonderd euro? Hij moet van dat contract af. Wie weet kan het nog. Hij belt meteen het makelaarskantoor.

'Met Bos Makelaars. U spreekt met Tineke.'

'U spreekt met Djawad Nasseri. Is meneer Bos er ook?'

'Een ogenblikje.'

'Met Bos.'

'Dag meneer Bos, u spreekt met Djawad. Ik heb een probleem. Vorige week heb ik een huurcontract bij u afgesloten...'

'Ja, voor de Ten Katestraat.'

'Klopt. Ik zou gaan samenwonen, maar we zijn opeens uit elkaar. Die hoge huur kan ik in mijn eentje niet betalen.'

'Dan zou ik de huur nu onmiddellijk opzeggen, jongen. Stuur maar een e-mail.'

'Maar eh... ik heb zevenentwintighonderd euro vooruit betaald. Hebt u geen andere huurder die er nu meteen in kan?'

'Nee, helaas, jongen. Ik moet je aan het contract houden. Het is er niet voor niets. Als ik jou was, zou ik het meteen opzeggen. Drie maanden heb je al betaald en je hebt een opzegtermijn van drie maanden. En daarna stopt het dan.'

Jij hebt dan geen schuld aan mij en ik niet aan jou. Wees maar blij dat je niets hebt gekocht, dan zat je er langer aan vast. Zeker met deze huidige markt. Succes ermee.'

Djawad zucht als hij ophangt. Zevenentwintighonderd euro kwijt. Zijn mobieltje gaat. Hij hoopt dat het de makelaar is. Misschien ziet hij toch nog een uitweg. Maar het is Yousef.

'Hé Djawad, jij hebt het goed doorgehad,' zegt hij.

'Wat bedoel je?'

'Met Liz. Dat ze zwanger is van Joe. Ik moest in Noord zijn. Ik dacht: ik rij even langs haar flat, misschien zie ik haar wel en dan spreek ik haar even aan. Weet je wie zijn spullen daar naar binnen bracht? Joe.' Als Djawad stil blijft, zegt Yousef: 'Ben je er nog?'

Djawad trilt over zijn hele lichaam. Ze gaan gewoon een gezinnetje beginnen die twee!

'Hé, Djawad, gaat het wel?'

Djawad kan niks zeggen. Hij heeft het gevoel dat hij stikt. Hij hangt op. En nu mag hij zeker opdraaien voor die zevenentwintighonderd euro. Ze kan dokken. Joe mag ervoor werken. Hij pakt zijn laptop en stuurt en begint te typen.

Vuile...

Nee, er hoeft geen aanhef bij. Hij begint opnieuw.

Reminder: voorgesloten: drie maanden huur voor de Ten Katestraat. € 1350,- Zo snel mogelijk storten op mijn rekening. Je ex.

Hij drukt op Verzenden. Als je niet betaalt, stuur ik een incassobureau op je af, denkt Djawad. Hij heeft knallende hoofdpijn. Hij neemt vier aspirientjes tegelijk in, geeft een keiharde trap tegen de tafelpoot en laat zich op zijn bed vallen.

'Wat een romantisch plekje is dit toch.' Amber zit tegen Leon aan bij het water, met uitzicht over het IJ.

'Als jij bij mij bent, vind ik het overal romantisch,' zegt Leon, en hij legt zijn gezicht tegen haar wang.

Amber en Leon zitten een hele tijd bij het water, tot hij ineens opstaat en zijn mobieltje uit zijn broekzak vist. Hij kijkt op de display. 'Ik heb een berichtje. Ik moet even dringend terugbellen.' Hij loopt een eindje weg.

'Hoi,' hoort Amber hem zeggen. 'O wat erg, helemaal vergeten. Ik kom er meteen aan. Nee, geen zorgen, als je al

weg bent, breng ik het persoonlijk naar Schiphol. Ciao.'

Leon slaat met zijn hand tegen zijn hoofd en loopt terug naar Amber. 'Ik ben Babs helemaal vergeten. Ze heeft een website voor me gemaakt, een gedeelte zou ze zwart doen. Ik zou haar vanochtend het geld brengen, maar ik ben het helemaal vergeten. Ze gaat met vakantie.'

'Dan stappen we toch op,' zegt Amber. 'Ik wil Liz nu ook niet te lang alleen laten.'

'Vind je het echt niet erg?'

'Nee, schat.'

'Gelukkig.' Leon houdt de autodeur voor haar open. 'Vind je het goed als ik langs de bank rij?'

'Natuurlijk.'

'Wel een afgang, dat komt omdat ik ergens anders zit met mijn hoofd.' Hij geeft haar een kus.

Voor de bank stopt hij. 'Even pinnen.' Hij springt de auto uit en rent naar de betaalautomaat. Amber ziet hem staan. Zo te zien lukt het niet erg.

'Wat is er? Doet hij het niet?' Amber stapt uit.

'Ik ben er dus echt niet met mijn kop bij. Ik toets drie keer de verkeerde pincode in. Mijn pas is ingeslikt. En de bank is dicht. Shit!'

'Heb je geen creditcard?'

'Nee,' zegt Leon. 'Dat is tegen mijn principes. Je geeft veel te makkelijk uit met zo'n ding en je hebt geen enkel overzicht. Wat moet ik nou? Die arme vrouw gaat met vakantie.' Hij kijkt in zijn portemonnee. 'Ik heb te weinig cash bij me. O liefje, ik vind het vreselijk om te vragen, maar kun jij me twaalfhonderd euro lenen? Je krijgt het terug zodra ik mijn pas heb.'

Twaalfhonderd euro? Moet ze dat zomaar van haar rekening afhalen? Ze heeft gezworen er niet aan te komen als het niet voor haar bedrijfje is. Wat moet ze nou? Ze kan niet zeggen dat ze het niet heeft. Leon weet van haar erfenis. Als ze nee zegt, lijkt het alsof ze hem niet vertrouwt.

'Als je het niet wilt hoeft het niet,' zegt hij. 'Ik had het je ook nooit mogen vragen. Het is helemaal tegen mijn principes om aan een vrouw geld te vragen. Maar het gaat om Babs. Anders kan ze niet weg.'

'Geen punt,' zegt Amber. 'Ik pin het wel even.'

Amber loopt over de galerij. Ze denkt aan het geld. Ze weet niet of ze het Liz moet vertellen. Ze heeft er niet zo'n goed gevoel bij. Het is haar erfenis, dat is toch anders dan dat het haar spaargeld was geweest. Maar ze kon toch geen nee tegen Leon zeggen? Hij geeft het heus wel terug, ze moet niet zo zeuren.

'Ben je nu al terug?' vraagt Liz als Amber binnenkomt.

'We hebben alleen even bij het IJ gezeten, en toen moest Leon weg. Trouwens, ik wilde jou ook niet de hele avond alleen laten. Wat een troep is het hier. O ja, dat is natuurlijk van Joe. Hoe gaat het?'

'Ik ben helemaal in de war,' zegt Liz. 'Zwanger. Djawad die me laat zitten. Het is wel veel ineens.'

'Ik vind dat je zo snel mogelijk naar de huisarts moet,' zegt Amber. 'Dat vond Leon ook. In elk geval ga ik met je mee als je het laat weghalen. Nu is het nog piepklein.'

'Ik weet helemaal niet of ik het wel laat weghalen.' Liz haalt een zak chips uit de kast en scheurt die open. 'Misschien hou ik het wel.'

'Meen je dat?'

Ja.' Liz stopt een handvol chips in haar mond. 'Ik vind het nogal wat om het weg te halen,' zegt ze met volle mond.

'Een baby is ook heel wat,' zegt Amber. 'Ik bedoel, als ik aan onze plannen denk, ons bedrijfje...'

'Ik ga het echt niet weghalen voor ons bedrijfje. Zo meteen ga jij samenwonen en dan ben je ook opeens zwanger.'

Amber knikt. 'Het moet ook kunnen. Jeetje, Liz, dat is nou het laatste wat ik had gedacht, dat jij het zou willen houden. Maar ik snap het wel.'

'Misschien. Ik weet het nog niet. Ik moet wel een beslissing nemen natuurlijk.' Liz staat op en schenkt wat te drinken voor hen in. 'Nu moet je het me niet vragen. Ik kan gewoon niet denken.'

'Nee, gek!' zegt Amber. 'Het is allemaal net gebeurd.' Ze staart voor zich uit en denkt aan het geld. 'Ik heb net twaalfhonderd euro voor Leon gepind,' zegt ze zo onverschillig mogelijk.

'Wat?'

'Zijn pas was ingeslikt en hij had het nodig.' 'Amber, je zou niet aan het geld komen. Hoe goed ken je hem nou?'

'Liz, weet je hoe rijk hij is? Hij bulkt van het geld. Hij zit echt niet op twaalfhonderd euro van mij te wachten.'

'Nee, dat is zo, maar toch.'

'Ik krijg het deze week nog terug.'

'Ik hoop het voor je.'

'Natuurlijk,' zegt Amber geïrriteerd.

'Ach ja,' zegt Liz. 'Laat mij maar. Ik vertrouw niemand meer.' Als haar mobieltje begint te rinkelen, kijkt Liz op het displaytje. 'Mijn moeder,' verzucht ze.

'Ga je zeggen dat je zwanger bent?'

'Nee, ben je gek.' Liz gebaart dat Amber stil moet zijn en neemt op. 'Hoi mam.'

'Hallo meisje. Heb je die vierhonderd euro nog ontvangen?'

'Sorry, ik heb nog niet gekeken. Het was zo'n rottag.' Liz voelt tranen in haar ogen prikken en begint te snikken.

'Wat is er, kind?'

'Het is uit,' zegt Liz. 'Ik heb het uitgemaakt met Djawad. Mam,

het is zo moeilijk.'

'Meisje toch, maar wel heel verstandig van je. Ik ben trots op je. Wat zal papa blij zijn. Kom anders naar huis, dan ben je niet zo alleen.'

'Nee mam, ik blijf hier.'

'Is Amber bij je?'

Ja.'

'Lief van haar. Het is een goed meisje. Wees maar blij dat je het nu hebt uitgemaakt. Stel je voor dat je had gewacht tot je zwanger was of al kinderen had.'

Nu moet Liz nog harder huilen. 'Mam,' zegt ze. 'Mam...

jullie hadden gelijk. Djawad is een eikel. Zeg dat maar tegen papa.' Dan hangt ze op.

'Ze moest eens weten,' zegt Liz tegen Amber. 'Ik vertel het mijn ouders pas als ik zeker weet dat ik de baby wil houden. Anders hoeven ze het nooit te weten.'

'Wanneer denk je dat je het weet?' vraagt Amber. 'Je moet jezelf een deadline stellen, anders blijf je maar twijfelen, daar word je gek van.' Ze gaat achter de laptop zitten. 'O, je hebt

een mailtje van Djawad,' zegt ze.

'Echt?' Liz springt op. Ineens heeft ze hoop. Zou hij dan toch van gedachten zijn veranderd? Ze klikt het bericht open.

'En?' vraagt Amber.

'Klootzak!' roept Liz. 'Hoe durft hij! Hij wil geld van mij terugkrijgen voor dat appartement.'

'Nee!'

'Lees dan.'

'Dit gaat echt heel ver,' zegt Amber.

Liz ziet bleek. 'O, Amber, wat moet ik nu? Ik word er helemaal gek van. En dan zitten we ook nog met Joe hier in huis. Hij was hier maar tien minuten en toen kreeg ik al de zenuwen van hem. Ik moet echt een tijdje weg. Het kan me niet schelen waarheen. Gewoon, de eerste de beste lastminutereis. Turkije of Las Palmas. Ik ga meteen kijken of er een aanbieding is.'

'Boek dan gelijk twee tickets,' zegt Amber. 'Ik ga met je mee.'

Hij rijdt de Porsche de garage in en gaat het huis in. Bij de bar schenkt hij zichzelf een whisky in. Voor hij gaat zitten haalt hij

twaaalfhonderd euro uit zijn zak en stopt het met een brede grijns in de la.

13

Zevenentwintighonderd euro weggegooid. Djawad heeft weinig hoop dat Liz gaat betalen. En dan nog is het nog zonde van het geld. Dat appartement staat gewoon leeg! Kon hij het maar verhuren. Hé, waarom niet? Hij kan het op Marktplaats zetten. Hij hoeft het maar drie maanden te verhuren, dan heeft hij zijn geld terug. Die makelaar vindt het wel best, die heeft zijn geld al binnen.

Djawad neemt meteen zijn laptop op schoot en maakt een advertentie aan.

Te huur: voor drie maanden een driekamerappartement in leuke buurt in Amsterdam. €900,-per maand.

Hij zet het adres er niet bij. Stel je voor dat de makelaar het ziet. Onderverhuren mag vast niet. Wat een ingeving. Wie weet komt er iemand. Voor deze maand lukt het vast niet meer, maar als hij twee derde terugkrijgt is hij al blij. Hij kijkt zijn boot rond. Het liefst blijft hij hier wonen, maar dan moet hij het wel opknappen. Dat kan van zijn spaargeld, maar dat zit

nu in het appartement. Hopelijk vindt hij een huurder, dan kan hij het geld dat hij daarvan krijgt in de boot stoppen.

Djawad komt de kroeg uit. Hij heeft twee biertjes gedronken, maar die vielen helemaal verkeerd. Hij begon zichzelf zielig te vinden. Als hij iets van zijn vader heeft geleerd, is het dat je je nooit een slachtoffer moet voelen. Dan gaat het pas helemaal fout. Nokken, dacht hij.

Zou Liz zijn mail al hebben beantwoord? Zodra hij thuis is, klikt hij zijn account aan. Hij heeft een berichtje, maar niet van Liz. Het is van een of andere Ester.

Hij opent het bericht. Het gaat over het appartement. Dat is snel. Ze wil het huren. Ze schrijft dat ze er meteen in kan. Hij belt haar op.

'Hoi, je spreekt met Djawad van het appartement. Ik lees net je mail. Het is nog vrij.'

'Mooi,' zegt ze. 'Waar is het?'

'Ten Katestraat 16. Ken je de markt? Het is een heel leuk buurtje.'

'Kan ik het zien?'

'Nu?'

'Graag, het is nogal urgent.'

'Oké, ik ga er nu naartoe,' zegt Djawad.

Het zou echt geweldig zijn als ze het neemt. Tenminste nog een lichtpuntje in zijn leven. Hij stapt op zijn fiets en rijdt ernaartoe. Als hij aan komt rijden, ziet hij een vrouw voor het huis staan. Hij schat haar iets ouder dan hemzelf, een jaar of zesentwintig.

'Hoi, ben jij Ester?' 'Ja.'

'Zullen we naar binnen gaan?' Djawad gaat haar voor de trap op. Boven maakt hij de deur open.

'Lekker licht.' Ze loopt door het huis en kijkt rond. 'Ik neem het.'

'Dat is snel,' zegt Djawad lachend.

'Ik ben allang blij dat er iets is. Ik wil weg bij mijn vriend.

Het is een rotverhaal. Heel cliché, hij heeft al een tijdje een ander. Ik ben heel ordinair bedrogen.'

'Mijn verhaal is ook supercliché,' zegt Djawad. 'Ik zou hier

gaan samenwonen met mijn vriendin, maar ze is zwanger van mijn beste vriend.'

Ze kijken elkaar aan. Djawad voelt de spanning.

'Ik weet hoe je je voelt,' zegt ze, de ongemakkelijke stilte verbrekend.

'Ik weet ook hoe jij je voelt,' zegt Djawad.

Ze slikt een paar keer. 'Het is zo vernederend.'

'Ik ken jouw ex niet,' zegt Djawad, 'maar hij is wel heel dom.'

Ze glimlacht even. 'Die van jou is minstens even dom,' zegt ze. 'Wil je de huur vooraf hebben, van drie maanden tegelijk? Ik hoop het niet, want dat heb ik niet.'

'Alleen voor deze maand,' zegt Djawad. 'Als je er tenminste nu in wil.'

'Meteen morgen,' zegt ze. 'Dan huur ik een busje en dan verhuis ik mijn spullen. Morgen is mijn ex voor een paar dagen naar het buitenland. Als hij dan terugkomt, ben ik weg. Is het goed als ik je morgen betaal?'

'Prima, dan zorg ik voor een contractje.' Hij geeft haar zijn adres.

'Kijk eens,' zegt Amber als ze thuiskomt. Ze houdt een envelop met geld op. 'Leon heeft het keurig teruggegeven.'

'Gelukkig,' zegt Liz.

'Morgen zet ik het op de bank.' Amber was zo blij toen Leon haar het geld gaf. Ze dacht al dat ze hem kon vertrouwen, maar nu weet ze het tenminste zeker. Ze is blij dat ze niet naar haar twijfels heeft geluisterd en dat ze hem het geld heeft geleend. Leon zei ook nog dat hij het heel lief van haar had gevonden.

Amber kleedt zich uit en laat zich op Liz' bed vallen. 'God, wat ben ik moe.'

'Ik ook,' zegt Liz vanaf de bank.

'Kom je nou nog naar bed?' zegt Amber. 'Ik wil slapen.'

Zolang Joe bij hen logeert slaapt ze bij Liz. Liz zet gapend haar laptop uit.

'Dus het wordt Alanya of Curaçao,' zegt Amber.

Liz knipt het licht uit en gaat naast Amber liggen. 'Ibiza lijkt mij vet,' zegt Liz. 'Die ene toko spreekt me wel aan. Ze hebben daar super-dj's. Don Diablo gaat er ook heen.'

'Ik dacht dat jij naar een rustig oord wilde,' zegt Amber lachend. 'Je wilt toch nadenken?'

'In een rustig oord kan ik helemaal niet nadenken, dan word ik alleen maar gek. Ik versier Don Diablo. Als ik met dat stuk in bed lig, dan kan ik pas goed nadenken.'

'Je hebt tenminste wel weer praatjes,' zegt Amber.

'Welterusten.'

'Slaap lekker.'

Ze vallen bijna in slaap als ze een deur horen dichtslaan. Daarna klinkt er een heleboel gestommel in de gang.

'Komt er een thuis,' zegt Amber. 'Moet je hem horen. Die is dronken. Ik ben blij dat we met vakantie gaan.'

Er wordt hard op hun deur geklopt.

'We slapen al!' roept Liz. Maar de deur gaat toch open.

'Gelukkig zijn jullie nog wakker.' Joe komt binnen en ploft op hun bed neer. Er hangt een walm van sigarettenrook en drank om hem heen. 'Ik moet met jullie praten. Ik was in de kroeg en toen wist ik het ineens. Het is bloedinteressant.'

'Wat wist je ineens?' vraagt Amber, die weet dat Joe niet weggaat voordat hij zijn verhaal heeft gedaan.

'Toeval bestaat niet,' zegt Joe. 'Even een lichtje aandoen.' Hij valt tegen een stoel en kruipt op handen en voeten verder.

'Toeval bestaat niet,' zegt Liz.

'Het is echt heel serieus.' Joe heeft de lamp gevonden en knipt hem aan. Dan gaat hij weer op de rand van het bed zitten. 'Het kan geen toeval zijn dat ik hier vannacht tussen jullie in lig.'

'Je ligt helemaal niet tussen ons in,' zegt Liz.

'Luister nou. Ik hoor hier wel tussen jullie in. Dat is mijn plek. Voor nu en voor altijd.'

'Ja hoor,' zegt Amber giechelend. 'Neem er nog een.'

'Luister, Liz. Weet jij nog dat we elkaar ontmoetten op dat festival? Ik viel op je. Jij ook op mij. Er was iets tussen ons.'

'Ja, Djawad,' zegt Liz grinnikend.

'Nee, geen geintjes,' zegt Joe. 'Jij was even weg en toen zei Djawad dat jij voor hem was. Ik was nog zo gek om jou af te staan aan die eikel.'

'Hallo, ik ben geen pop, hoor,' zegt Liz verontwaardigd. 'Ik heb er ook nog iets over te zeggen.'

Joe pakt haar hand. 'Als je iets had gezegd, dan had je voor mij gekozen. Die avond zeker. En nu na twee jaar zijn we toch bij elkaar gekomen. Dat kan geen toeval zijn, want op Amber ben ik ook al heel lang verliefd. Dus let's make fun.' Hij duikt tussen hen in. 'Ik zorg voor jullie, baby's.'

Djawad zei het zelf. Toen ik vroeg: "Wat moet ik nou?" zei hij: "Ga jij maar voor je baby zorgen." Dat is precies wat ik wil. Voor jullie baby's zorgen.'

'Amber is niet eens zwanger, gek.'

'Nee, maar daar gaan we nu iets aan doen. Ladies, I love you both. Ik kan niet kiezen.'

Liz springt uit bed. Amber duwt Joe eruit. Hij valt op de grond.

'I love you both,' mompelt hij nog en hij rolt een stukje door.

'Hij slaapt,' constateert Liz.

Nu stapt Amber ook uit bed. Ze pakken Joe bij zijn armen en slepen hem Ambers kamer in. Amber legt het dekbed over

hem heen. 'Dream on, boy.'

Djawad voelt zijn vaders hand op zijn mond. 'Plat liggen en stil zijn.'

De vrachtwagen stopt. Djawad ligt als verstijfd. Hij hoort de chauffeur praten. Wat gebeurt er met hen als ze worden ontdekt? De chauffeur stapt uit. De achterklep gaat open. Ze zijn erbij! Van angst knijpt hij in zijn vaders hand. Zijn hart bonkt in zijn keel. Geschuif van dozen. Hij moet moeite doen om niet te gillen van angst.

Badend in het zweet wordt hij wakker. Hij denkt terug aan dat afschuwelijke moment, toen de dozen opzij werden geschoven. Maar de man keek er niet achter. En toen ging de achterklep weer dicht.

Djawad kijkt op de klok. Het is vijf uur. Hij probeert nog wat te slapen, maar het lukt niet meer. Na een uur staat hij op, zet koffie voor zichzelf, pakt een vel papier en een potlood en gaat aan de tafel zitten.

Niet gek, denkt hij als hij een halfuur later zijn schets bekijkt. Hij heeft wel zin om de boot op te knappen. Dan heeft hij tenminste iets omhanden. Studeren gaat nu toch niet. Zijn gedachten dwalen telkens af. Hij moet zijn energie kwijt. Hij kan niet de hele dag joggen. Nu Ester het appartement

definitief gaat huren, kan hij zijn spaargeld gebruiken. Het is meteen een nieuw begin. Niets zal hem dan meer aan Liz herinneren. Zijn bed komt aan de andere kant van de boot en hij maakt een soort kookeiland in het midden. Hij heeft mazzel dat hij zo handig is. Alleen voor het loodgieterswerk heeft hij iemand nodig. Maar daar wil Yousef hem vast wel bij helpen. Door het gedoe met zijn vader ziet hij zijn broer de laatste tijd regelmatig. Normaal hebben ze niet zoveel contact. Er kunnen maanden overheen gaan dat ze niet bij elkaar over de vloer komen. Maar ze weten van elkaar dat ze altijd voor elkaar klaarstaan als er iets is.

Het is wel verstandig om de boot eerst tegen houtworm te behandelen. En hij moet op de helling. Als hij dat allemaal doet, kan hij hier nog jaren wonen. Een mooier plekje bestaat niet en voor hem alleen is het ruim genoeg.

Eerst maar zijn zaken regelen. Hij gaat achter zijn laptop zitten en stelt een contract op. Zo heel officieel hoeft het niet, maar een klein beetje zekerheid wil hij wel hebben. Hij kent Ester helemaal niet. Trouwens, al ken je iemand wel, wat zegt dat nou? Kijk maar naar Liz en Joe. Hij raakt meteen weer in een dip als hij aan hen denkt. Nee, het zegt helemaal niets als je iemand kent. Zoveel weet hij inmiddels wel.

Liz gooit de deur van Joe's kamer open. 'Wakker worden. Ik heb een beregoed plan bedacht.' Ze schudt aan zijn arm.

'Wacht even, relax. Ik droomde dat je me wakker kuste,' zegt Joe slaperig.

'Dan is het helemaal goed dat je wakker wordt, voordat je nog meer onzin gaat dromen. Je moet nu wakker worden, want wij gaan op vakantie.'

'Super!' Joe zit meteen rechtop in zijn bed. 'Gaan we op vakantie? Waarheen?'

'Met "wij" bedoel ik Amber en ik, gek.'

Jullie laten mij hier toch niet alleen achter?'

'Nee,' zegt Liz. 'Niet hier. We laten je achter in een heel mooi appartement. Het kost je niks, want Djawad heeft drie maanden huur betaald.'

'Dat ding van jullie? In Oud-West toch? Dat ga ik toch niet kraken?'

Je hoeft het niet te kraken, kijk eens!' Liz houdt een sleutel op.

'Wauw! Dus ik heb woonruimte.'

Ja, voor drie maanden. Daarna zal Djawad de huur wel hebben opgezegd. Goed van mij geregeld of niet?'

'Supergoed geregeld, schatje. Djawad heeft het me laten zien. We kunnen daar makkelijk met zijn tweetjes wonen.'

'Je mag daar lekker alleen gaan wonen.'

'Op de proef,' zegt Joe. 'Ik wil kussen.'

'Hier is je kussen.' Liz pakt het kussen van het bed en slaat ermee op Joe's hoofd.

'Mmm!' roept Joe. 'Harder.'

'Masochist,' zegt Liz grinnikend. 'Kom op, we gaan inpakken en je troep daarheen brengen.'

Djawad is net klaar met het contract als er een busje voor de boot stopt. Hij ziet Ester uitstappen en doet de deur van de boot open. 'Hoi, jij bent fanatiek vroeg.'

'Wat een romantisch bootje.'

'Ik ga hem helemaal verbouwen,' zegt Djawad. 'Ik heb net een schets gemaakt.' Hij laat zijn plan zien.

'Dat zal wel top worden. Ben je zo handig?'

'Tamelijk,' zegt Djawad. 'Koffie?'

'Nee, laat ik maar meteen gaan. Die bus moet voor de middag terug, anders moet ik twee dagdelen betalen.'

'Ik heb een contractje opgesteld.' Djawad geeft haar een exemplaar. 'Mee eens?'

Ze leest het snel door. 'Ja, helemaal mee eens.'

'Dan moeten we het alle twee ondertekenen,' zegt Djawad, 'anders slaat het nergens op.'

Ester pakt een pen en zet haar handtekening onder het contract. Daarna telt ze negenhonderd euro voor hem uit.

'Thanks, hier is de sleutel.'

'Zo'n mazzel. Het idee dat ik er straks al zit. Mijn vriend weet van niks. Hij merkt vanzelf wel dat ik weg ben. Hij hoopt dat het nog goed komt. Lekker naïef, hè? Zo iemand vertrouw je toch nooit meer? Ik heb mails gevonden van een halfjaar geleden, zo lang is die shit al aan de gang.' Ze doet de sleutel aan haar sleutelbos.

'Heb je veel spullen?' vraagt Djawad.

'Nogal. De meeste dingen die in ons huis stonden waren van mij. Ik had geluk. Mijn buurman heeft me geholpen met

sjouwen. Ik hoop op een aardige marktkoopman daar.'

'Vandaag is er geen markt,' zegt Djawad. 'O!'

'Het voordeel is dat je wel voor het huis kunt parkeren,' zegt Djawad. 'Dat lijkt me wel zo relaxed als je aan het verhuizen bent.'

'Maar hoe krijg ik alles naar boven?' Ze kijkt hem verschrikt aan.

Djawad neemt een slok van zijn koffie. 'Heb je geen vrienden die je helpen?'

'Mijn eigen schuld. Ik wil per se vandaag over. Niemand kon het meer regelen. Ach, ik zie wel. Misschien tref ik een aardige voorbijganger.' Ze stopt het contract in haar zak.

'Of een sympathieke huisbaas,' zegt Djawad met een grijns. 'Ik help je wel even, ik heb toch niks beters te doen.'

'Meen je dat?' Ze kijkt hem dankbaar aan.

Je moet niet nog liever naar me kijken, denkt Djawad. Hij merkt dat hij daar nu extra gevoelig voor is. 'Kom, laten we gaan,' zegt hij gauw en hij stapt in.

Een kleine twintig minuten later rijden ze in Oud-West. 'Hier

moet je in,' zegt Djawad als Ester bij de kruising rechtdoor wil rijden.

Ze parkeert de auto voor de deur. Ze stapt uit en schuift de deur van het busje open. 'Die kleine spullen doe ik zo zelf wel. Het gaat om het bed en die kast.'

'Als ik het doe, doe ik het goed.' Djawad pakt een lamp en een doos uit de bus en loopt de trap op. 'Waar wil je de stoel?' vraagt hij even later als hij hijgend een fauteuil het appartement in sjouwt.

'Eh... ik denk dat ik die bij het raam zet. Kan ik lekker naar de markt kijken.'

Djawad zet hem neer. 'Zo?' Hij gaat zitten.

Ze loopt om de stoel heen. Djawad staat net op en botst tegen haar aan.

'Sorry.' Ze staan verlegen tegenover elkaar. Djawad kijkt in haar bruine ogen. Hoe kan iemand zo'n lieve meid bedonderen? Haar gezicht komt dichterbij en dan drukt ze haar lippen op zijn mond. Djawad wordt warm vanbinnen. Hij drukt haar tegen zich aan en beantwoordt haar kus.

'Nee!' gilt Liz.

'Wat is er?' vraagt Joe, die net zijn fiets op slot zet tegenover het appartement in de Ten Katestraat.

'Djawad...' stamelt Liz. Met een spierwit gezicht kijkt ze omhoog.

'Hé, ik kan er helemaal niet in,' zegt Joe, die nu ook omhoogkijkt. 'Die twee gaan daar wonen. Ze zijn aan het verhuizen. Kijk die bus maar. Ken je haar?'

Liz staat als aan de grond genageld. Ze kan geen woord uitbrengen.

'Sorry, dit moeten we vergeten.' Djawad laat Ester los. 'Je bent lief,' zegt ze. 'We gaan verder met verhuizen.' Djawad loopt de trap af om de rest van de spullen te halen. Als hij beneden komt, blijft hij geschrokken staan. Hij doet een stap terug de gang in en gooit de deur dicht. 'Mijn ex staat daar met mijn vriend en al hun spullen,' zegt hij als hij Esters verbaasde gezicht ziet. 'Ze wilden hier zeker intrekken. Hoe durft ze? In het huis waar wij zouden gaan samenwonen! Ze heeft geen enkel gevoel.'

Ester gluurt door het raampje naar buiten. 'Ze hebben mijn bus vast zien staan,' zegt ze. 'Kijk, ze fietsen weg.'

Hij rijdt de Porsche de garage binnen. Hij loopt net het huis

in als hij een sms'je ontvangt.

Hallo liefje, ik wil je niet storen. Maar je moet weten dat Liz en ik morgen een weekje naar Curagao gaan. We zouden eerst naar Ibiza, maar daar is alles vol. Liz moet er even uit. Ze is zo depri, xxx Amber Hij sms't meteen terug.

Ik zit midden in een bespreking, kan nu niet bellen, maar ik kom vanmiddag naar je toe. Kus

In de kamer checkt hij zijn mail. Hij heeft een bericht van zijn neef.

Beste neef, alles in orde daar? Hier gaat het uitstekend. Ze willen dat ik mijn verblijf verleng. Ik zal wel een jaar wegblijven om het bedrijf hier op te starten. Dus je hebt mazzel. Tussendoor kom ik natuurlijk af en toe even thuis. Ik meld het je bijtijds zodat je de boel netjes kunt achterlaten. We horen van elkaar. Arnold 'Een jaar!' zegt hij hardop tegen zichzelf. 'Een jaar! Wauw!' Hij staart een poosje voor zich uit. Dan gaat hij achter de laptop zitten en googelt 'cheap hostels Amsterdam'. Hij klikt er een aan.

Ontrol je eigen slaapzak, leest hij. Omdat je met meerdere mensen een slaapzaal deelt, zijn de kosten laag. Boeken vanaf € 20,- per nacht.

Een uur later rijdt hij in de Porsche over de A2 richting Utrecht. Hij draait de volumeknop van de cd-speler helemaal open en zingt mee met de muziek. Hij parkeert de auto om de hoek van zijn straat en stapt uit. Fluitend loopt hij de trap op. Deze keer loopt hij niet door naar de zolder, maar klopt hij triomfantelijk op de deur van zijn hospita.

'Ik kom mijn kamer opzeggen,' zegt hij voordat ze iets kan zeggen.

'Het gaat dus goed met de liefde,' lacht ze vriendelijk.

'Fantastisch, kun je wel zeggen. Ze staat erop dat ik bij haar kom wonen.'

'Je bent dus door je proeftijd heen. Gefeliciteerd, jongen.' Zijn hospita geeft hem een hand. 'Wanneer ga je eruit?'

'Vandaag nog. Ik pak nu mijn spullen en dan breng ik de sleutel terug.'

Hij loopt door naar boven en gaat zijn kamer in. Hij kijkt rond om te beoordelen wat hij mee wil nemen. Veel staat er niet, hij heeft de kamer gemeubileerd gehuurd. Het moet lukken om alles in de Porsche te krijgen. Hij propt zijn kleren in een tas en verzamelt zijn cd's. Een paar keer loopt hij met spullen de trap op en neer. Als hij weer buiten is, kijkt hij naar

de Porsche. De auto zit propvol. Maar zijn laptop moet er nog bij. Hij duwt die tussen de achterbank en zijn stoel. Als hij klaar is, sluit hij de kamer af en klopt weer aan.

'Dank je wel.' De hospita pakt de sleutel aan. 'Het ga je goed.'

Ze wil de deur dichtdoen, maar hij blijft staan. 'Ik krijg nog geld van u. Ik heb twee maanden huur vooruitbetaald.'

'Je hebt ook twee maanden opzegtermijn,' zegt ze. 'Dus we staan quitte. Lees je huurcontract er maar op na.'

'Rotwijf, hier met die poen,' zegt hij. Ze doet de deur dicht, maar hij zet zijn voet ertussen. 'Hier met dat geld.' Hij pakt haar bij haar trui vast. 'Dat was niet afgesproken. Ik krijg twee maanden huur van je, kreng.'

'Ik heb het zwart op wit staan,' zegt ze. 'En jij ook.' 'Lazer op met je kutcontract, ik moet mijn geld hebben.' Hij kijkt haar dreigend aan.

Een boom van een vent komt de gang in lopen. 'Hufter, als je niet gauw oprot, sodemieter ik je de trap af. Nou?' Hij draait zich pijlsnel om en schiet naar beneden. 'Nietsnut!' roept de man hem nog na.

'Ik dacht dat Joe naar de Ten Katestraat was verhuisd,' zegt Amber als ze al zijn spullen in het halletje ziet staan.

'Weet je wie daar zit?' zegt Liz briesend van woede. 'Djawad met een of andere meid.'

'Wat?'

'Ik ben er gewoon ziek van. Hij gaat daar wonen, met een ander. Ik zag ze zoenen voor het raam.'

Liz gaat op haar bed zitten en legt haar hoofd in haar handen. 'Die loser heeft al een ander en dan heeft hij ook nog het gore lef om mij de helft van het geld terug te vragen. Amber, hoe kan het dat ik zo blind ben geweest? Hij heeft me gewoon ingeruild voor een ander!'

'Liz, wat erg voor je! Was het hem wel? Heb je je niet vergist? Laatst dacht je ook dat je Leon in Utrecht had gezien. Weet je nog?'

'Wat nou? Vraag het aan Joe. Hij heeft ze ook gezien. Ik zal ermee moeten leren leven dat ik met een loser ben omgegaan. Twee jaren van mijn leven. Mijn vader moet het hebben gezien, anders had hij nooit zo heftig gereageerd. En

ik nam het nog voor Djawad op ook. Het is goed dat we morgen weggaan. Ik ben nooit agressief, dat weet je, maar ik heb zin om daar een steen door de ruit te keilen. Zaten we maar alvast in het vliegtuig. Misschien blijf ik daar wel. Nee hè, daar heb je Joe,' zegt ze als de bel gaat. 'Die eikel heeft toch een sleutel?'

Amber loopt naar het raam. 'Het is Leon,' zegt ze als ze de Porsche ziet staan. 'Hij komt me nog even gedag zeggen voordat we weggaan. Als ik jou was, zou ik je verstand even op nul zetten en je koffer inpakken.'

Liz knikt. Ze doet haar kast open en haalt er een stapeltje T-shirts uit. Ze heeft alleen zomerklere nodig. En laat ze de tickets niet vergeten. Ze legt ze vast op tafel. Haar paspoort moet ze ook niet vergeten.

Ze doet de la open, maar haar paspoort ligt er niet. Ineens weet ze het weer. Het ligt nog bij haar ouders. Wat stom! Nu kan ze nog helemaal met de trein ook. 'Shit!' roept ze en ze geeft een trap tegen de tafelpoot.

'Gaat het wel?' Amber steekt haar hoofd om de deur.

'Mijn paspoort ligt nog bij mijn ouders.'

'Hoi, Liz.' Leon komt ook binnen. 'Wat een ellende allemaal.'

'En nou ligt haar paspoort ook nog bij haar ouders,' zegt Amber. 'Zal ik het anders voor je halen?' vraagt ze als ze de paniek in Liz' ogen ziet.

'Waar wonen ze?' vraagt Leon.

'Bij Zwolle in de buurt,' zegt Liz.

'We rijden er even met zijn drietjes heen,' zegt Leon. 'Is dat een idee?'

'Super,' zegt Liz.

Amber kijkt Leon stralend aan.

Terwijl de Porsche over de snelweg scheurt, fluisteren Amber en Leon zachtjes tegen elkaar. Af en toe streelt Amber Leons been. Liz zit alleen achterin, met haar knieën opgetrokken, en staart naar buiten. Ze denkt aan Djawad. Het idee dat hij nu prinsheerlijk in de Ten Katestraat zit. Bij haar heeft het twee jaar geduurd voordat hij wilde samenwonen en die meid kent hij nog maar net. Misschien is hij wel nooit echt verliefd op haar geweest. Ze denkt terug aan die keer dat hij een slappe kreeg toen ze vreeën. Was het toen al over en deed hij daarna alleen maar alsof? Zou hij haar sinds die tijd al hebben bedrogen? Misschien had hij die meid toen al op het oog.

Ze rijden Zwolle in en stoppen bij een verkeerslicht. Leon buigt zich naar Amber toe en kust haar. Wat zei Djawad nou ook alweer over Leon? O ja, dat het leek alsof Leon iets achterhield. Hoe durfde hij! Als er iemand iets achter heeft gehouden, is het Djawad wel. Misschien was hij bang dat Leon hem doorhad.

'Wat vond jij eigenlijk van Djawad?' vraagt Liz ineens aan Leon.

'Wil je dat echt weten?' Leon kijkt haar aan via zijn achteruitkijkspiegel.

Ja,' zegt Liz. 'Je hoeft me niet te sparen. Zeg maar wat je dacht.'

'Nou eh... hij leek mij geen makkelijk mannetje. Door mijn werk praat ik de hele dag met mensen, maar het gesprek liep stroef. Ik vond het zo onvolwassen hoe hij naar mijn auto keek.'

'Hij kon het niet hebben dat jij het al zo ver hebt geschopt,' zegt Amber. 'Dat is ook superknap. Moet je zien wat je al hebt bereikt.'

'Je vond Djawad dus onvolwassen,' zegt Liz. 'Precies de spijker op zijn kop.'

Liz heeft een dubbel gevoel als ze voor het huis van haar ouders stoppen. Het is de eerste keer dat ze haar vader gaat zien na die ruzie over Djawad.

Amber slaat haar arm om Leon heen als ze het pad op lopen. Liz ziet haar vader bij de vijver staan. Ze realiseert zich ineens hoeveel ze van hem houdt. Hij komt naar haar toe, slaat zijn armen om haar heen en drukt haar tegen zich aan. Liz slikt haar tranen weg. 'Je had helemaal gelijk, pap. Maar ik vind het zo moeilijk dat het uit is.'

Haar vader strijkt haar door haar haar. 'Ik ben heel trots op je. Dat verdriet gaat wel over, je bent nog jong.' 'Dag meneer Klein,' zegt Amber.

'Dit is Leon, Ambers vriend,' zegt Liz.

Liz' vader schudt Leon de hand en kijkt naar de Porsche. 'Zijn jullie daarmee gekomen?'

Leon knikt. 'Hij rijdt super.' Hij loopt met Liz' vader naar de auto.

'Mijn vader is gek op auto's,' fluistert Liz als ze met Amber naar binnen gaat. 'Vooral op dit soort. Kan hij zelf niet betalen.'

Amber en Liz lopen door naar de woonkamer. 'Hoi mam.'
Liz begint meteen te huilen als ze haar moeder ziet.

'Het is zo lief van je dat je met Liz mee naar Ibiza gaat,
Amber. Afleiding is het allerbeste. Willen jullie koffie?'

'Heel snel dan,' zegt Liz. Met de rug van haar hand veegt ze
haar tranen weg. 'We komen alleen mijn paspoort halen.
Leon heeft ons gebracht. Trouwens, we gaan naar Curaçao.
Die reis naar Ibiza zat vol.'

'Prima,' zegt haar moeder. 'Maar Leon zit toch niet in de
auto?' 'Ja, met pa,' zegt Liz. 'Leon heeft een Porsche.'

'O, dan weet je het wel met je vader.'

Liz loopt naar boven om haar paspoort te pakken.

'Ik ben zo blij dat je zo goed voor Liz zorgt,' zegt Liz' moeder
tegen Amber. 'Is ze er erg aan toe?'

'Ze heeft het moeilijk,' zegt Amber. 'Twee jaar verkering is
best lang.'

'Zeg nou eerlijk,' zegt Liz moeder, 'die jongen was toch niks
voor Liz?'

'Achteraf niet.' Amber weet niet zo goed wat ze moet zeggen.

Ze is blij als Liz weer de woonkamer in komt.

'Ik heb hem!' Liz wappert met haar paspoort.

'Stop hem meteen in je tas,' zegt Liz' moeder. 'Waar gaan jullie precies heen?' Ze schenkt de koffie in.

'Ik zal het je laten zien.' Liz klikt de site van het reisbureau aan.
'Dit is ons hotel.'

'Toe maar, met een zwembad.'

'En maar drie stappen van het strand,' zegt Liz. 'Het is daar achtentwintig graden.'

'Was het niet te duur?'

'Last minute,' zegt Liz. 'Alles bij elkaar voor driehonderd euro per persoon.'

Haar moeder haalt vijftig euro uit een potje. 'Voor een etentje.'

'Dank u wel,' zegt Amber.

Liz geeft haar moeder een kus.

'Dus het is daar lekker warm. Zorgen jullie wel dat jullie niet

verbranden? Er wordt zo gewaarschuwd voor huidkanker.'

'Mam...'

Leon en Liz' vader komen druk pratend binnen.

'Ah, daar zijn jullie,' zegt Liz' moeder lachend. 'Dus jij bent de eigenaar van die Porsche.'

'Wat een auto,' zegt Liz' vader stralend. 'Ik heb er even in gereden. Fantastisch. Zoals hij optrekt...'

'Ben je niet bang dat ze je auto in Amsterdam bekrassen als je hem voor de deur zet?' vraagt Liz' moeder.

'Ik woon in Loosdrecht,' zegt Leon.

'Hij heeft een villa aan het water,' zegt Liz. 'Ja, met een jacht ervoor.'

'Een jacht?' Liz' vader is meteen geïnteresseerd. 'Welk type?'

'O nee,' zegt Liz als Leon een botensite opzoekt. 'Nu komen we echt niet meer weg.'

Leon laat zien wat voor soort jacht hij heeft.

'Hallo schat,' zegt Amber na een tijdje. 'Wij willen weg. We

moeten morgen op vakantie.'

'Als u wilt, kunt u een keer langskomen met uw vrouw, dan maken we een tochtje. Toch, Liz?'

stelt Leon voor. Hij kijkt Liz' ouders aan. 'Amber en ik zorgen dan voor een barbecue op een van de eilandjes.'

'Dat is heel aardig van je.' Liz' vader geeft Leon een klapje op zijn schouder.

'Veel plezier, meiden,' zegt Liz' moeder als ze bij de auto staan.

'Het komt helemaal goed,' zegt Liz' vader en hij kust Liz. 'Jij vindt ook nog weleens zo'n fijne vent als Leon.'

Djawad ijsbeert opgefokt door zijn boot. Dat Liz met Joe op de Ten Katestraat wilde gaan wonen - daar heeft hij geen woorden voor. Dat gaat dus mooi niet door. Hij heeft het nog net op tijd verhuurd, anders hadden zij daar gezeten. Waarschijnlijk had hij het niet eens gemerkt. Ester is echt een geschenk uit de hemel. Djawad staat voor het raampje en tuurt over het water. Dat hij nog met haar heeft gezoend. Misschien ziet hij haar wel nooit meer. Wat maakt het ook uit. Hij denkt geen seconde meer aan haar. Dat was met Liz wel anders. Wat was hij verliefd. Joe dus ook, blijkt nu. Djawad schrikt op als zijn mobieltje gaat. Het is zijn broer.

'Ik ga zo naar pa,' zegt Yousef. 'Ik ga nog één keer proberen om hem tegen te houden. Ik dacht: misschien heb jij ook tijd. Twee zijn sterker dan één. En morgen vertrek ik voor een week naar Frankrijk voor mijn stage.'

'We kunnen het proberen,' zegt Djawad. 'Veel hoop heb ik niet.'

'Eind deze week krijgt hij zijn paspoort,' zegt Yousef.

Djawad voelt zich machteloos. 'Ik kom meteen,' zegt hij.

Djawad fietst naar zijn ouders. Raar is dat, sinds Liz hem heeft bedrogen is overal de glans vanaf. Als er nu ook nog iets met zijn vader gebeurt, flipt hij. Djawad is nooit zo sterk geweest als Yousef. Zijn broer is heel nuchter. Hij kan zich niet herinneren dat Yousef ooit liefdesverdriet heeft gehad. Toen ze jaren geleden in Amsterdam kwamen, had Yousef het ook veel makkelijker dan hij. Djawad had heimwee. Hij staarde vaak stilletjes voor zich uit. Dan dacht hij aan zijn oma, hun tuin, de oude boom en hun vriendjes. Yousef had het nooit meer over Iran. Hij voelde zich hier meteen als een vis in het water en maakte al snel nieuwe vriendjes.

Djawad heeft zich zo vaak aan die nuchterheid van zijn broer geërgerd, maar nu wilde hij dat hij ook zo was.

Voor de banketbakkerswinkel stopt hij. 'Een chocoladetaart,' zegt hij tegen het meisje achter de toonbank. Zijn vader is dol op chocoladetaart.

Tien minuten later staat hij met de taart voor de deur van zijn ouders.

'Wat gezellig,' zegt zijn moeder als ze opendoet.

'Is pa in een goede bui?' vraagt hij zachtjes. 'Yousef komt ook. Dit wordt onze laatste poging om hem over te halen, mam.'

'Lief dat jullie het proberen,' fluistert moeder terug. 'Maar je praat het niet uit zijn hoofd. Hij móét gaan van zichzelf.'

'We zullen zien.' Djawad loopt naar binnen.

'Hoe is het, jongen?' Zijn vader zit in de serre te lezen.

'Gaat wel,' zegt Djawad. 'Hoe is het met jou?'

'Dat zou ik ook wel willen weten,' zegt Yousef, die net binnenkomt.

'Ik bereid me geestelijk voor op mijn vertrek.' Hun vader slaat zijn boek dicht. 'In mijn kast liggen twee enveloppen. Eén voor jou, Djawad, en één voor jou, Yousef. Voor eh...' Hij slaat zijn ogen neer. 'Voor als ik niet meer terugkom.'

Djawads moeder komt binnen met de taart, maar er hangt een geladen sfeer in de kamer.

'Ik heb aan oma gedacht, pa,' zegt Djawad dan. 'Maar volgens mij zou ze het afschuwelijk vinden als jij je leven voor haar op het spel zet. Heb je daar weleens aan gedacht, hoe het voor haar moet zijn?'

'Ze wil vredig kunnen sterven, pa,' valt zijn broer hem bij. 'Dat moet je haar gunnen.' 'Ik wil vredig kunnen voortleven,' zegt hun vader.

'Misschien moet je hulp bij een psycholoog zoeken,' zegt Yousef. 'Dat is heel normaal in zo'n geval.'

'Ik ga ernaartoe, jongens, wat jullie er ook tegen inbrengen. Bespaar je de moeite. Mijn besluit staat vast.' Hun vader pakt zijn stuk taart en neemt een hap.

'Absurd!' Djawad wordt kwaad. 'Ik heb me nooit tegen jou verzet, pa, maar nu wel. Je laat ons allemaal barsten.' Hij staat op en loopt de kamer uit. Hij moet weg, voordat hij dingen gaat zeggen waar hij spijt van krijgt.

Hij wil de voordeur opendoen als de telefoon gaat. Terwijl zijn vader opneemt komt zijn moeder hem achterna. 'Maak nou geen ruzie met je vader, jongen. Niet nu hij weggaat.'

Alsjeblieft, bewaar de vrede. Doe het voor mij.'

'Djawad!' Yousef komt de gang in. 'Oma... oma is gestorven. Papa's broer belt net. Ze zijn nog aan de telefoon.'

Djawad en zijn moeder gaan de kamer in.

'Dus ze wordt overmorgen begraven,' horen ze zijn vader zeggen. 'Dan ben ik er.' Hij hangt op.

'Pap, wat erg voor je.' Djawad omhelst zijn vader.

'Sorry jongens, ik moet nu van alles gaan regelen. De begrafenis is overmorgen.'

'En je paspoort komt pas eind van de week,' zegt Djawads moeder.

'Ik bel ze op.' Djawads vader gaat zijn werkkamer in.

'Ik hoop dat ze het niet kunnen vervroegen.' Yousef slaat zijn handen in elkaar.

Djawads moeder knikt. 'En?' vraagt ze als haar man weer de kamer in komt.

'Onmogelijk,' zegt haar man.

Djawad voelt zich kilo's lichter, maar hij houdt wijselijk zijn mond.

'Dan zal ik onder mijn eigen naam moeten reizen.' Zijn vader gaat achter de computer zitten.

'Dat meen je niet!' zegt Yousef. 'Dan kun je jezelf wel meteen aangeven.'

'Stil, jongens.' Hij klikt een vliegsite aan.

'Hij boekt een ticket onder zijn eigen naam!' zegt Djawad. 'Mam, hou hem tegen.'

Angstig kijken ze elkaar aan. Dit wordt dus een afscheid voor altijd. Ziet hun vader dan niet wat de gevolgen zijn?

'Hij haalt niet eens de begrafenis,' zegt Yousef somber. 'Ze pakken hem meteen op in Teheran.'

'Ik wil dit niet!' roept Djawad. 'Pap, dit mag je ons niet aandoen. Ik wil het niet!' Hij raakt in paniek en rent naar zijn vader toe. Zijn vader kijkt op van het beeldscherm. Hij staat op, loopt naar het raam en staart naar buiten. Zijn vader, die altijd zoveel kracht heeft, ziet eruit alsof hij elk moment kan breken.

'Gaaf het?' Djawads moeder loopt naar haar man toe. Hij draait zich naar hen om. Zijn gezicht is asgrauw. Djawad heeft hem nog nooit zo wanhopig gezien.

'Ik kan er niet heen,' zegt hij hees. 'Alle vluchten zijn volgeboekt.'

Djawad wisselt een blik met zijn broer. Hun vader kan niet naar Iran. Hij is blij, maar tegelijk ook niet. Het is allemaal veel te verwarrend.

'Alles is verloren,' zegt zijn vader met een snik.

'Nee, pap.' Djawad loopt naar hem toe. Hij pakt zijn vaders hand, maar die schudt zich los.

'Laat me maar, jongen,' zegt hij.

Djawad voelt tranen in zijn ogen prikken. Wat is het toch moeilijk, denkt hij. Op dit soort momenten zijn we allemaal alleen.

'Help, wat is het hier druk,' verzucht Liz als ze de vertrekhal in

lopen.

'Kom nou maar,' zegt Amber. 'Straks zitten we lekker in het vliegtuig.'

'Moet je die rij zien!' Liz wijst. 'Ik heb geen zin om daartussen te staan, hoor.'

'Wat kan jij zeuren,' zegt Amber. 'In de trein was je ook al zo chagrijnig. We gaan op vakantie, hoor. Het lijkt wel of we tentamenweek hebben.'

Op dat moment heeft Liz dat nog liever. Als ze maar niet zwanger was en Djawad nog had. Kon ze de tijd maar terugdraaien.

'Wil je wel weg?' vraagt Amber.

Liz zet haar rugtas met een plof neer. 'Ik lijk wel gek. Ik ga helemaal naar Curaçao en die loser zit lekker met die meid op de Ten Katestraat. Ik had helemaal niet op reis moeten gaan. Weet je wat ik had moeten doen? Zijn ouders moeten opzoeken en hun vertellen wat voor een eikel hun zoon is. Wie weet wat hij ze allemaal heeft voorgelogen. Misschien heeft hij wel gezegd dat ik het heb uitgemaakt, en dan vinden ze hem nog zielig ook. En ik had ook naar die nieuwe meid van hem moeten gaan en haar moeten waarschuwen. Maar

wat doe ik? Ik ga een weekje weg. Belachelijk toch? Ik maak het hem veel te gemakkelijk.'

'Dus je wilt eigenlijk niet?' zegt Amber.

'Nee, inderdaad. Ik ga niet,' zegt Liz beslist. 'Sorry, maar ik pik dit niet.'

'En daar kom je nu mee aan! Alles is al betaald. Ik weet niet of je het doorhebt, Liz, maar we staan op Schiphol.'

'Nou en? Ben allang blij dat we nog niet in het vliegtuig zitten. Maak je maar geen zorgen over het geld. Je krijgt het van me terug. We nemen de trein terug, ik dump mijn spullen thuis en ik kom in actie.'

'Dat kan toch ook als we terug zijn?' zegt Amber. 'Je wilt toch uitzoeken of je het kind wilt houden?'

'Wat nou? Natuurlijk hou ik het niet! Ik ben niet gek. Wie wil nou dat zijn kind een mega-eikel als vader heeft?'

'Dus je hebt het al beslist, je laat het weghalen.'

'Ja,' zegt Liz. 'Ik zal hem krijgen. Die lacht nu in zichzelf omdat ik niks meer van me laat horen. Hij had nooit gedacht dat hij er zo gemakkelijk vanaf zou komen. Ik ben zelfs weggegaan

toen ik daar met Joe aan de overkant stond. Dat dringt nu pas tot me door. Ik had een koekenpan uit die bestelbus moeten pakken en hem op zijn kop moeten slaan.'

Ze draait zich om en loopt weg. Amber blijft besluiteloos staan. Wat een puinhoop.

Een eindje verderop zet Liz haar koffer neer. Wil ze dit wel? Straks komt ze thuis en dan? Ze heeft geen zin om de hele dag aan Djawad te denken en aan het kind in haar buik. Ze wil zich weer goed voelen. Ze wil lol maken, net als vroeger. Ze kijkt naar twee knappe jongens die langslopen. Als ze achter in de rij bij de incheckbalie gaan staan, maakt Liz' hart een sprongetje. Zij gaan dus ook naar Curaçao! Ze pakt resoluut haar koffer en loopt terug naar Amber. 'We gaan feesten!' Ze wijst naar de jongens. 'Kom op, Amber, inchecken.'

'Dus we gaan wel?' zegt Amber. 'Sorry hoor, maar ik kan het even niet meer bijhouden. Eerst niet en nu weer wel.'

'Laat mij nou maar. Ik ben niet helemaal toerekeningsvatbaar. Dat zal wel komen doordat ik zwanger ben.' En Liz gaat gauw in de rij staan.

'Welke van de twee vind jij het leukst?' vraagt Liz als ze in het vliegtuig zitten.

Amber draait zich half om. 'Jij vindt die donkere het leukst,' zegt ze zachtjes. 'Jij valt altijd op donkere types.'

Mooi zo, denkt Liz, dat is dus beslist. Dat is maar goed ook, want zelf kan ze niet kiezen. 'Ik hoop dat hun hotel een beetje bij ons in de buurt is,' zegt ze. 'We moeten eigenlijk proberen hun vakantieadres te achterhalen.'

Liz ziet het al helemaal voor zich. Gezellig met de twee jongens op stap. Ze vertelt niks over Djawad. Ook niet dat ze zwanger is, dat gaat hen niks aan. Zelf wil ze er ook niet aan denken.

'Wat zou hij doen?' fluistert ze. 'Die donkere dus, hè?'

'Hij heeft heel brede schouders,' zegt Amber. 'Ik denk dat het een zwemmer is.'

'Klinkt goed,' zegt Liz grinnikend. 'Dat past wel bij mij. Ik ga vragen naar welk hotel ze gaan. Misschien kunnen we samen een taxi nemen.' Maar Liz blijft zitten.

'Ik dacht dat je naar hem toe zou gaan?' zegt Amber als ze een film bekijken.

'Even moed verzamelen,' antwoordt Liz.

Als de film is afgelopen kijkt Amber achterom naar de donkere jongen. 'Sexy hoor...' zegt ze.

Nu draait Liz zich ook om. 'Gadver, hij zit in zijn neus te pulken.' Als ze iets vies vindt, is het dat wel. Nee! Hij stopt het snotje nog in zijn mond ook. Ze griezelt. Blèèè...

'Ga even lekker met hem zoenen.' Amber komt niet meer bij van het lachen.

'Hou op!' giert Liz. Net op dat moment komt de steward langs met de lunch.

'Hm, dat werd tijd,' hoort ze de jongen zeggen.

'Ik dacht dat hij al had gegeten,' zegt Liz tegen Amber, en ze tikt tegen haar neus.

Een paar uur later hobbelen ze in een krakkemikkig busje naar hun hotel. Amber kletst honderduit en stoot Liz de hele tijd aan om haar iets aan te wijzen. Liz stikt van de hitte. Ze snapt nu helemaal niet meer waarom ze op die jongen viel. Wat moet ze met hem? Ze is gewoon hartstikke depri. Ze was sowieso heus niet van plan om met deze jongen te gaan vrijen. Ze had waarschijnlijk niet eens met hem gezoend. Vlak voor ze gingen landen wist ze ineens zeker dat ze de baby wilde houden. Ze moet de hele tijd aan Djawad denken, ook al wil

ze dat helemaal niet. Maar ze heeft geen enkele controle over haar gedachten. 'Hoe lang gaat het nog duren?' vraagt ze aan Amber.

'Wat?'

'Dat ik me zo waardeloos voel.'

Amber slaat een arm om haar heen. 'We gaan leuke dingen doen. We hebben een superhotel aan zee.'

Liz knikt.

Na een tijdje stopt de chauffeur. Hij wenkt naar hen dat ze eruit moeten.

Hier? denkt Liz. Vlak voor het hotel is een grote bouwplaats. Overal staan graafmachines en lopen bouwvakkers heen en weer.

'Wat een lawaai,' moppert Liz als ze uitstapt. 'Je kunt niet eens goed bij het hotel komen.' Ze sleept haar koffer door het zand.

'Daar liggen planken,' zegt Amber.

'Wat?'

'Planken!' schreeuwt Amber boven het gedreun uit, en ze wijst naar een paar losse planken verderop.

Als ze eindelijk het hotel in lopen, kijkt de vrouw achter de balie hen stralend aan. 'Hebben jullie een goeie reis gehad?' vraagt ze.

'Ja, maar dit hadden we niet verwacht,' zegt Liz, naar buiten wijzend.

De vrouw haalt haar schouders op. 'Ach ja, het wordt er alleen maar mooier op, moet je maar denken. Als jullie volgend jaar terugkomen, staat hier een supermooi hotel.' Ze noteert hun namen en gaat hun even later voor naar de kamer.

'Wat kan ons het schelen,' zegt Amber als ze achter de vrouw aan lopen. 'Onze kamer ligt aan zee, daar hoor je het lawaai niet eens.'

Ze lopen een lange gang door. De vrouw blijft voor een kamer staan en maakt de deur open.

'Ik dacht dat onze kamer aan de zeekant zou liggen,' zegt Liz.

'Sorry,' zegt de vrouw. 'Alles is anders door de verbouwing.' 'Hier gaan wij niet zitten,' zegt Liz. 'We kijken uit op een bouwput. We kunnen niet eens op het balkon zitten. Moet je

die stofwolken zien. Ik wil een andere kamer.'

'Helaas,' zegt de vrouw. 'Alles zit vol.' Ze draait zich op haar hakken om om weer naar beneden te gaan. 'O ja,' zegt ze nog. 'Het zwembad is tijdelijk buiten gebruik.'

Liz ploft van ellende op haar bed neer. 'Nou ja! Moet je dat lawaai horen! Die ene graafmachine staat vlak voor ons raam.' Ze springt op en schuift woedend de gordijnen dicht.

'Nou en?' zegt Amber. 'Zo vaak zullen we niet op de kamer zijn.'

'Ik zou nadenken, weet je nog?' zegt Liz. 'Daar hebben we deze reis voor geboekt. Hier word ik alleen maar gestoord van.'

'Dan denk je na op het strand,' zegt Amber.

Ja, lekker.'

'Het is nou eenmaal zo.' Amber trekt haar bikini aan. 'We slapen hier alleen maar en 's nachts werken ze niet. Kom op, we gaan een duik in de zee nemen.' Als Liz mokkend blijft staan, zegt Amber: 'Verpest het nou niet, Liz. Kom op.'

Liz geeft een trap tegen het bed.

'We nemen een lekker drankje bij de bar op het strand, daar knap je wel van op,' probeert Amber nog 'Een heerlijke cocktail. Ik trakteer.'

'Ik ben zwanger, hoor. Ik ga toch niet zuipen! Stel je voor dat ik het kind wil houden. Ik kan dus ook niet blowen.' Liz geeft het bed nog een trap.

'Zwemmen kan wel.' Amber haalt Liz' bikini uit haar koffer. 'Schiet op, trek aan, voordat je helemaal depri wordt.'

Vijf minuten later lopen Amber en Liz het strand op. Liz ziet overal verliefde stelletjes. 'Wat doe ik hier?' klaagt ze.

'Kijk die knappe blonde eens, aan de bar,' zegt Amber om Liz op te beuren.

'Ik wil helemaal geen blonde jongen. Ik wil Djawad terug. Ik bedoel: toen het nog goed tussen ons was. Amber, ik hou nog van die eikel. Niet te geloven, hè?'

Amber heeft een sms'je gekregen en luistert amper naar Liz. 'Leon belt me zo,' zegt ze blij. 'O, daar is hij al.' Ze loopt een eindje weg met haar mobieltje tegen haar oor. 'Hoi schat.'

Liz kijkt haar na en ziet hoe Amber kusjes door de telefoon geeft. Als Amber even later terugkomt, zegt Liz: 'Ik wil naar

huis.'

'Wat?'

'Ik wil naar huis. Ik word hier gek. In ben veel te erg in de war om hier te blijven. Ik dacht dat het zou helpen, maar...' Liz zakt huilend in het zand. 'Ik wil terug, Amber. Vandaag nog.'

Amber trekt Liz naar zich toe en knuffelt haar. 'Lieve schat, laten we nou blijven. Wie weet wordt het toch nog leuk. Als je thuis bent, heb je spijt. Het is echt heel rot, maar je moet erdoorheen. We hebben het niet getroffen met onze hotelkamer, maar we zullen toch veel buiten zijn.'

'Zeker hier in het zand me gek zitten piekeren,' zegt Liz snikkend.

'We gaan hier echt niet de hele dag liggen bakken,' zegt Amber.

Liz' mobieltje begint te piepen. 'Zeker een berichtje van mijn ouders,' zegt Liz. 'Ze willen natuurlijk weten of we goed zijn aangekomen.' Ze kijkt op het displaytje. 'Nee, het is van Joe.' Liz leest het bericht voor.

Hi babes, chillen jullie lekker? Als jullie thuiskomen, wacht jullie een grote verrassing. Ik heb een Afrikaanse kunstenaar

opgepikt. Hij blijft logeren. Maar hij betaalt jullie dubbel en dwars terug. Hij is met de muren bezig. Hallucinerende kunst in alle kleuren. Een big trip! Kijk maar, dit is alleen nog maar de kamer. Love you, Joe.

Liz opent het fotootje. 'Nee!' gilt ze als ze de afbeelding ziet. 'Afrikaanse hallucinerende kunst noemt hij dat!' Liz krijgt ineens de slappe lach. 'Hij gaat ons hele huis zo doen.'

'Hij mag er wel kalmerende middelen bij leveren,' zegt Amber gierend van de lach. 'Hij kan wel een potje bij de deur zetten. Kun je ze meteen slikken voor je binnenkomt. Hahaha...'

Joe is volslagen gek,' zegt Liz grinnikend. 'Als mijn ouders dit zien...' Ze piest bijna in haar broek van het lachen.

'We moeten hem stoppen.' Amber pakt Liz' mobieltje en sms't Joe terug.

Superkunst, Joe, maar alleen de woonkamer is genoeg, x

Liz veegt de tranen van het lachen uit haar ogen.

'Wil je nog naar huis?' vraagt Amber.

'Nee, ik krijg spontaan een miskraam als ik thuiskom en die

hallucinerende kunst zie.'

'Grote meid,' zegt Amber. 'Weet je wat we doen? We huren morgen een scooter en crossen het hele eiland af.'

De volgende ochtend worden Amber en Liz gewekt door een drillboor.

'Nee, hè!' kreunt Liz. 'Hoe laat is het?' Ze kijkt op haar mobiel. 'Het is nog maar net zeven uur.' Ze gaat rechtop in bed zitten. 'Dit is toch niet normaal, we hebben vakantie.'

Amber stapt uit bed en kijkt naar buiten. 'Zo te zien wordt het wel een supermooie dag.'

Ja, daar hebben we wat aan, 's ochtends om zeven uur,' zegt Liz kwaad. 'Wat moeten we op dit uur?'

'We kunnen gaan zwemmen,' stelt Amber voor. 'Dan is er nog niemand, heerlijk.'

'Nee, vind je het gek. Welke mafkees gaat nou om zeven uur 's ochtends in de zee liggen?'

'Hou nou op met dat chagrijnige gedoe,' zegt Amber. 'Daar krijg ik wat van.'

'Nee, dat opgewekte gedoe van jou dan. Daar word ik pas gek van.'

'Wat wil je dan? Dat ik hier ook ga zitten chagrijnen? Alsof dat helpt. Laten we er een superdag van maken. We gaan een scooter huren. Vet toch?'

'Hoe laat is het verhuurbedrijf ook alweer open?'

'Negen uur,' zegt Amber. 'Die man zei dat we vanaf negen uur konden komen. Goed dat we gistermiddag zijn langs geweest. Het was beredruk. Ze hadden nog één scooter voor vandaag.'

Buiten voor hun raam gaat het boren gewoon verder. 'We hadden hier nooit naartoe moeten gaan,' zegt Liz.

'Nee, dan hadden we nu thuis gezeten met Joe en zijn Afrikaanse kunstenaar.' Amber gaat douchen. Wat is Liz moeilijk. Ze zucht. Alsof zij zo nodig weg wilde. Ze was veel liever bij Leon gebleven. Vooral nu Liz zo wispelturig is. Als ze gedoucht heeft, kan ze er vast wel weer tegen. Het water is ijskoud en Amber staat er springend onder. 'Niet schrikken,' zegt ze als Liz zich ook wil gaan wassen. 'Het water is koud.'

'Wat?'

Ja, zoiets zei de vrouw achter de balie gisteravond al. Vanochtend zou er geen warm water zijn vanwege de verbouwing.'

'Ook dat nog,' zegt Liz. 'Hebben ze hier wel ontbijt?'

Het ontbijt op Curaçao is erg eenvoudig, stond op de site. Maar dat ze oud brood voorgezet zouden krijgen, hadden ze niet verwacht.

'Gadverdamme.' Liz schuift haar bord opzij. 'Ik hoef niet meer. Het is nog net niet beschimmeld. Wat een waardeloos hotel is dit.'

'Ik hoef ook niet meer.' Amber staat op.

Ze lopen het hotel uit en lopen even later met hun voeten in het water.

'Die zee is wel vet,' zegt Liz.

'We gaan morgen lekker snorkelen,' zegt Amber. 'Ik heb al gekeken waar het kan. We crossen er op de scooter naartoe. Het schijnt super te zijn. Je kunt koraalriffen zien.'

Liz' humeur klaart gelukkig op. Nu ze het hotel uit zijn, gaat het veel beter. 'Ik wil ook een keer naar Willemstad,' zegt ze.

'Doen we.' Amber kijkt op haar mobieltje. 'Tien voor negen, we gaan onze scooter halen.'

Het verhuurbedrijf is net open als ze aan komen lopen. Ze

moeten een borg betalen en hun naam en adres achterlaten, en dan krijgen ze de scooter mee.

Ze rijden langs de kust, Amber zit achterop. Onderweg kijken ze naar de felgekleurde huizen.

'Superkicken!' roept Liz blij. 'We blijven nog even rondcruisen.'

Als ze langs een loungeclub aan het strand komen, stopt ze. 'Ik moet iets eten. Ik heb maar één hap van dat vieze broodje genomen.'

'Goed idee,' zegt Amber. 'En dan stippelen we ook een toertje uit.'

De loungeclub is vrij nieuw. Nog niet veel mensen hebben hem ontdekt, daardoor is het er rustig. Een paar jongeren lezen hun krant bij een kop koffie. Op een van de banken zit een man. Hij is een jaar of veertig. Liz en Amber letten niet op hem. Druk pratend zoeken ze een plaatsje. Ze gaan aan een tafeltje zitten en kijken op de kaart.

'Ik neem een pan bati,' zegt Amber. 'Dat moet jij ook nemen.'

'Wat is dat?'

'Een soort pannenkoek. Daar ben je toch dol op?'

Liz denkt aan de vakantie met Djawad een jaar geleden. Het was hun eerste vakantie samen. Djawad wilde in Frankrijk kamperen. Liz hield niet van kamperen. Tenminste, dat dacht ze. 'Ik haat het om met een wc-rol over de camping naar de plee te lopen,' zei ze. Maar het was helemaal niet Djawads bedoeling om op een camping te gaan staan. Hij had een plek gevonden aan een meertje. Ze stonden midden in de natuur, helemaal alleen. Ze zijn zowat de tent niet uit geweest. Alleen om te zwemmen. Lekker in hun nakie in het water, er was toch niemand. Ze vreeën ook in het water, dat was helemaal het einde. Djawad verwende haar heel erg. 's Morgen mocht ze altijd blijven liggen. Dan ging hij naar het dorpje om stokbrood en kaas te halen. En als ze dan uit de tent kwam, stond er een heerlijk ontbijt. En soms bakte hij crêpes voor haar op de brander. Had ik je maar eerder ontmoet, zei hij steeds. Je maakt me zo gelukkig. Ik laat je nooit meer gaan. En nu heeft hij haar laten zitten, zwanger nog wel. Ineens begint ze te snikken.

Amber pakt haar hand. 'Huil maar, het moet er toch uit.'

Een ober loopt naar hun tafel toe. Hij kijkt naar Liz.

'Twee pan bati,' zegt Amber tegen de ober. 'En twee mangosap.'

De ober knikt en loopt naar de bar. Hij werpt een blik op de man, die boven zijn tijdschrift uit naar de twee meisjes gluurt. Dan staat de man op en loopt naar Amber en Liz toe.

'Zo'n mooie dame,' zegt hij, 'op zo'n schitterend eiland. En dan huilen. Er moet wel iets heel ergs zijn gebeurd. Kan ik iets voor jullie betekenen?'

Liz kijkt de man aan. Hij lijkt op meneer Geel, haar leraar Nederlands van de middelbare school. Die kon ook zo vaderlijk kijken. In die tijd had ze altijd ruzie thuis en dan praatte ze met Geel, daar had ze heel veel aan.

'Liefdesverdriet?' vraagt hij.

'Laat maar, het is alweer over,' zegt Liz.

'Zijn jullie al eerder op Curaçao geweest?' vraagt hij.

'Nee,' antwoordt Liz. 'En ik denk niet dat ik hier ooit nog terugkom. Wat een stelletje bedriegers.'

'Bedriegers?' Hij kijkt hen verbaasd aan.

'Van het hotel,' verduidelijkt Amber.

'Alles was zogenaamd geweldig,' zegt Liz. 'Net een sprookje. Een kamer met uitzicht op zee. Nou, vergeet het maar. Het is

daar één grote bouwput.'

'O, maar dan zitten jullie in Sea View.'

'Klopt,' zegt Liz. 'View op een stel bouwvakkers, zullen ze bedoelen. En wat een herrie! Om zeven uur werden we al uit ons bed uit gedreund.'

'Schandalig,' zegt de man. 'Ze moeten jullie een andere kamer geven.'

'Dat schijnt dus niet te gaan,' zegt Liz. 'Alles zit vol.'

'Dat zeggen ze maar,' zegt de man. 'Jullie hebben recht op een fatsoenlijke kamer. Hier kan ik me zo kwaad om maken. Ik ben een grote fan van Curaçao en wil graag dat iedereen met een blij gevoel naar huis gaat. Maar dat gaat bij jullie niet gebeuren, als het aan het hotel ligt. Vinden jullie het goed als ik ze opbel?'

'Nou, graag,' zegt Amber.

'Mooi zo, ik doe het nu meteen, dan kunnen jullie intussen rustig eten,' zegt hij als de ober de pan bati voor hen neerzet. 'Ik heb alleen jullie namen nodig. En het nummer van je kamer.'

'Klein en Overgaww,' zegt Liz. 'Kamernummer vijftien.' Ze neemt een hap van de pan bati. Als dit op een pannenkoek moet lijken... Maar het is wel lekker.

Terwijl ze eten, luisteren ze naar het telefoongesprek. De man praat steeds luider. 'Geef me de manager dan maar,' horen ze hem zeggen.

Na een tijdje hangt hij eindelijk op en komt naar hen toe. 'Ze brengen jullie koffers naar Great Curaçao. Een viersterrenhotel.'

'Wauw!' zegt Liz.

Ja. Ze probeerden er nog onderuit te komen, maar ze hebben toch maar eieren voor hun geld gekozen. We doen er hier alles aan om het de toeristen naar de zin te maken en dan flikken ze zoiets.'

'Een viersterrenhotel,' zegt Liz. 'U hoort nog van ons hoe we hebben geslapen.'

'U,' zegt hij lachend. 'Zie ik er zo oud uit? Zeg maar Sjoerd.'

Liz knikt en wenkt de ober. 'Een espresso voor die meneer, van ons.'

'Wat een mazzel dat we die Sjoerd zijn tegengekomen,' zegt Liz als ze de volgende ochtend de gordijnen opentrekt. 'Moet je zien wat een uitzicht, je kijkt zo uit over de oceaan.'

'Je kunt wel zien dat we later op zijn vandaag,' zegt Amber. 'Er zijn al aardig wat mensen op het strand.'

'Ja, anders waren we weer om zeven uur ons bed uit gedreund,' zegt Liz.

'We hebben ons wel makkelijk laten afschepen met dat verhaal dat ze vol zaten,' zegt Amber onder het tandenpoetsen. 'Moet je ons nu zien. We lopen zo vanuit onze kamer het strand op.' 'Vet, hè?' beaamt Liz. 'Nu weet ik weer waarom ik naar Curaçao ben gegaan.'

'Vanmiddag weet je het helemaal, als we tussen de dolfijnen zwemmen.' Amber bindt haar haar in een staart.

'Ik ga liever naar Willemstad,' zegt Liz.

'Misschien morgen,' zegt Amber. 'We moeten nog uitzoeken hoe we daar kunnen komen. En ik wil ook weten wat er te doen is. Zullen we nu meteen een duik nemen?'

'Super!' Liz heeft haar bikini al aan. 'O, moet je dat zien. Die zitten daar lekker vlak aan zee te ontbijten. Dat wil ik ook!'

'Wat een mop,' zegt Amber. 'Zitten we hier lekker in een vier sterrenhotel.'

'Tussen allemaal rijke kakkers,' zegt Liz. 'Zie je die jongens in hun Armani-zwembroek lopen? Die komen zo uit het Gooi.' Ze kijkt Amber uitdagend aan. 'Dat ze nog geen jacht hebben.'

Amber hapt meteen. 'Hoho, wat heb jij tegen jongens met een jacht?'

'Grapje.' Liz slaat Amber met haar handdoek op haar billen.

Ze lopen over het strand. Het zand is nu al warm.

Liz neemt een spurt en duikt de zee in. 'Wat lekker!' roept ze naar Amber als ze weer bovenkomt. 'We zwemmen tot die paal!'

Vandaag voelt ze zich een stuk beter. Dat komt ook doordat ze zo'n fijne kamer hebben. Liz klimt op het vlot dat in het water ligt. Terwijl ze over het water staart, denkt ze aan Djawad. Zou hij nu met die meid in bed liggen? Ze wordt meteen weer misselijk.

'Wat heb je?' vraagt Amber als ze Liz' witte gezicht ziet.

'Ik haat hem.' Liz trapt met haar voet in het water.

Je zou niet meer aan hem denken. Kijk eens omlaag.'

Het water is zo helder dat je de bodem kunt zien. Liz ziet felgekleurde visjes, maar ze knapt er niet van op. 'Stomme vissen,' zegt ze.

Hé, Liz was net weer een beetje de oude, denkt Amber. Hopelijk gaat ze nu niet de hele dag chagrijnig zitten doen. 'Ik zie een heel mooie vis,' zegt ze ineens zachtjes. Ze kijkt naar een jongen die voorbij komt zwemmen. Hij zwemt naar het strand en gaat het water uit. 'Wat een lekker ding,' zegt ze. 'Heb je dat gespieerde lijf gezien? Hij logeert vast in ons hotel. Dan gaat hij zo ontbijten.'

Het werkt. Liz' gezicht klaart meteen op. Amber zucht opgelucht.

Ze hadden niet veel later moeten komen, want er zijn nog maar een paar plaatsjes aan de bar op het strand.

Ze zitten aan een heerlijk ontbijt. Liz houdt de hele tijd het strand in de gaten, in de hoop dat die jongen hun kant op komt. Amber zit weer te sms'en. Zij en Leon kunnen ook geen minuut zonder elkaar.

'Daar heb je hem!' Liz stoot Amber aan. De jongen loopt het strand op.

Hij lijkt op Djawad, denkt Amber. Ze zegt het maar niet. Liz is net in een goed humeur.

De jongen komt hun richting op gelopen. Liz haalt gauw haar blouse van de kruk naast zich. Er is verder geen plek meer vrij.

Hij ziet het en gaat zitten.

'Hoi,' zegt Liz.

Hij lacht naar haar. Dat is al een goed teken.

'Superplek hier, hè?' zegt ze.

'Ja, maar ik heb nog niet zoveel van de omgeving gezien,' zegt hij. 'Ik ben pas gisteravond laat aangekomen.'

'Tja, in het donker zie je niet veel,' zegt Liz lachend.

'Nee, dat kun je wel zeggen.'

'Maar dit hier is toch al mooi?'

'Geweldig,' zegt hij. 'Nog even wennen.'

Wat zal ze nu weer eens vragen. 'Ben je alleen hier?'

'Ja.'

Dit gaat goed. Liz geeft Amber een schop. 'Waarom Curaçao?' vraagt ze.

'Ach, ik moest eruit. Het maakte me niet zoveel uit. Mijn verkering is net uit. Ik wilde weg. Ik dacht: misschien vind ik hier troost, weet ik veel, je moet toch wat.'

'Ik heb precies hetzelfde,' zegt Liz verrast. 'Mijn verkering is ook net uit. Na twee jaar.' Wat een toeval, denkt ze. 'Dit is Amber, mijn vriendin, en ik ben Liz.'

'Hoi, Harold.'

Ze schudden handen.

'Wij gaan vanavond lekker uit,' zegt Liz. 'De muziek schijnt hier echt goed te zijn.'

'Ah, goed dat ik het weet,' zegt Harold. Hij kijkt naar twee jongens die langslopen. 'Zo,' zegt hij, 'dat zijn lekkere boys. Even in de gaten houden. Je weet maar nooit.'

'Dus we crossen in één keer door naar de dolfijnen,' zegt Liz als ze op de scooter zit.

'Ja!' Amber stapt achterop. 'Behalve als je iets moois ziet

lopen, dan stoppen we.' 'Ja hoor, en dan weer een vette gay vangen, zeker. Wat een afgang. Ik had het echt niet gezien.'

'Ik ook niet.' Amber grinnikt.

Als ze een tijdje hebben rondgecrosst, remt Liz af. 'We zijn vlak bij die loungeclub. Zullen we Sjoerd vertellen hoe heerlijk we hebben geslapen?'

'Wel zo sympathiek,' zegt Amber.

Een paar minuten later lopen ze de loungeclub binnen. Maar Sjoerd zien ze niet. Liz wil al weggaan, maar Amber ziet de ober aankomen en ze stapt op hem af.

'Kunt u iets aan Sjoerd doorgeven? Het is een wat oudere man die hier vaak zit. Hij heeft krullend haar en...'

'Ja, Sjoerd ken ik wel. Ik bel hem wel even op, hij moet in de buurt zijn.' De ober loopt naar de telefoon en toetst een nummer in. 'Ha kerel, er zijn hier twee beeldschone Hollandse dames voor je.' Hij loopt terug naar Amber. 'Hij komt eraan. Willen jullie koffie?'

'Graag.' Liz en Amber gaan zitten.

Met een lach op zijn gezicht komt Sjoerd naar binnen. 'Aan

jullie gezichten te zien zijn jullie niet om zeven uur gewekt vanochtend.' Hij gaat bij hen zitten.

'Het is een superlocatie,' zegt Liz lachend. 'Eigenlijk veel te luxe voor ons, maar wel lekker.'

'Aha, dat was de bedoeling. Ik heb er zelf nooit gelogeed, maar ik hoor alleen maar goeie berichten over Great Curaçao. Ik ben heel blij voor jullie. En nu lekker genieten. Er is heel veel te doen en te zien. Ik heb helaas niet zoveel tijd deze week, anders had ik jullie het een en ander laten zien. Eigenlijk moet ik nu weg. Ik heb een afspraak in Willemstad.' 'Is Willemstad leuk?' vraagt Liz.

'Het is geen Amsterdam,' zegt Sjoerd. 'Maar er zijn wel een paar leuke cafés en restaurantjes. De binnenhaven is heel leuk, daar kun je een boottocht maken.'

'Vet!' zegt Liz. 'Dan crossen we daar even heen met de scooter.'

Sjoerd kijkt op zijn mobieltje. 'Nee, dat redden jullie niet meer met de scooter. De boot vertrekt over een halfuur. Maar als jullie willen, kan ik jullie daar afzetten.'

'We zouden naar de dolfijnen gaan,' zegt Amber. 'Maar dat kan morgen ook.'

Jullie moeten nu beslissen.' Sjoerd staat op.

'We doen het.' Liz heeft wel zin in een boottocht. Lekker op het water.

'Mogen we onze scooter hier laten staan?' vraagt Amber aan de ober.

'Zet hem maar op het binnenplaatsje,' zegt de ober. 'Ik hou er wel een oog op.'

'Stap in!' Sjoerd houdt het achterportier van zijn jeep open.

Liz kijkt hem aan. 'Je bent geen taxi, Sjoerd, ik ga wel voorin.'

Even later scheuren ze in de jeep over het eiland. Hun haren wapperen in de wind. Amber en Liz genieten volop. Sjoerd neemt de weg langs de kust. Af en toe zien ze de zee en de witte stranden. Er liggen veel Amerikaanse cruiseschepen voor de kust.

'Hier moeten jullie ook nog een keer heen.' Sjoerd wijst naar het zeeaquarium. 'Heel bijzonder. Die vissen daar zie je niet als je snorkelt.'

Ze rijden Willemstad binnen. 'We hebben nu geen tijd voor sightseeing,' zegt Sjoerd. 'Anders missen jullie je boot. Maar

er zijn hier heel mooie historische pandjes.' Hij rijdt meteen in de richting van de haven. 'Daar ligt de boot.' Hij wijst in de verte. 'Volgens mij gaat hij vertrekken.' Hij rijdt helemaal tot voor de boot. 'Snel meiden, koop een ticket.' Terwijl Liz en Amber zich naar het kantoortje haasten, wenkt Sjoerd naar de steward ten teken dat hij nog even moet wachten.

'Hebbes!' roept Liz als ze met de tickets naar buiten komen.

'Vijf uur sta ik bij de steiger om jullie weer op te halen!' roept Sjoerd. 'Veel plezier.' Dan rijdt hij weg.

De boottocht was meer dan de moeite waard, vindt Liz. Ze zaten op het dek onder een parasol. Onderweg hebben ze dolfijnen gezien. Liz heeft een foto gemaakt. En ze hebben ook nog aangelegd bij een superromantisch strandje met palmbomen.

'Ik denk niet dat ik het kind hou,' zegt Liz ineens als ze bijna bij de haven zijn.

'Nee, dat snap ik,' zegt Amber lachend. Ze kijken naar een jonge vrouw met een baby. Nu slaapt het kindje, maar het heeft bijna de hele boottocht gehuild.

'Ik zou gek worden,' zegt Liz.

'Dat denk je nu,' zegt Amber. 'Als je iemand met een zoet baby'tje ziet, wil je het misschien weer wel.'

Liz knikt. Ze heeft nog geen beslissing genomen. 'Daar heb je Sjoerd,' zegt ze.

'Even blijven staan, meiden!' roept hij als ze de loopplank af komen lopen. 'Ik maak een foto van jullie.'

Liz en Amber poseren. Als hij de foto heeft genomen, willen ze verder lopen.

'Wacht, ik neem er nog een'tje van dichtbij. Ja, mooi! Als je je 06-nummer geeft, stuur ik hem. Hoe was de tocht? Was het mooi?'

'Top!' zegt Liz. 'Ik heb alleen dorst gekregen.'

'Dan drinken we iets voor we weggaan,' zegt Sjoerd. 'Ik ken hier een gezellig cafeetje.' Hij gaat hun voor naar een klein cafeetje in een zijstraatje.

Liz bestelt een cola. Amber neemt een biertje.

'Hoe lang woon jij hier al?' vraagt Amber.

'Bijna vier jaar,' zegt Sjoerd. 'Tot volle tevredenheid mag ik wel zeggen. Maar de aanleiding om hiernaartoe te gaan was

minder plezierig.' Hij neemt een slok van zijn bier. 'Vier jaar geleden kwam ik erachter dat mijn vrouw een minnaar had. Ik was er helemaal kapot van. Ja, zoiets doet wat met je. Ik wilde weg, ver weg. Opnieuw beginnen. Maar er helemaal overheen ben ik nog steeds niet. Misschien kom je nooit meer helemaal over zoiets heen. Je vertrouwen is voorgoed beschadigd. Dus pas op jullie hart, meiden. Ik hoop niet dat jullie zoiets overkomt.'

Liz slaat haar ogen neer. Zou zij er ook nooit helemaal overheen komen?

'Er is toch niks?' vraagt Sjoerd als Liz stilletjes voor zich uit kijkt.

'Ik ben hier om dezelfde reden heen gekomen,' zegt Liz dan. 'Mijn vriend heeft me na twee jaar laten barsten toen hij hoorde dat ik zwanger was.'

'Zo,' zegt Sjoerd. 'Dat doet pijn, meisie. En nu?'

'Ik beslis deze week of ik het baby'tje hou.'

'Daarvoor zijn we hier,' zegt Amber. 'Zodat Liz rustig kan nadenken.'

'Heel verstandig,' zegt Sjoerd. 'Overhaaste beslissingen zijn

nooit goed. Ik heb trouwens wel trek gekregen. Willen jullie ook iets eten? Ze hebben verrukkelijke salades en verse garnalen.'

'Ik lust ook wel wat,' zegt Liz.

'Ik ook,' zegt Amber.

Sjoerd wenkt de ober. 'Mogen wij de kaart?'

Hij ligt languit op de bank in de woonkamer. In zijn ene hand heeft hij de afstandsbediening, in zijn andere hand een glas whisky met ijs. Hij wil net zappen als zijn mobieltje gaat.

'Morning, Arnold hier.'

Hij veert op. 'Hoe gaat het in de States?'

'Beter dan ik had durven dromen. Luister, neef, een zeer belangrijke Amerikaanse zakenrelatie komt naar Nederland. Ik had hem natuurlijk in een hotel kunnen stoppen, maar ik heb nogal belang bij deze gast. Een onvoorstelbaar groot belang, mag ik wel zeggen. Om de banden een beetje aan te trekken en het allemaal een persoonlijk tintje te geven heb ik mijn huis aangeboden.'

'O eh... voor hoe lang?'

'Voor tien dagen. Dus je zult dan weer even naar je eigen kamer in Utrecht moeten.'

'Ja, natuurlijk, geen punt.'

'Hij komt volgende week vrijdag. Zorg dat je donderdagavond vertrekt. En laat het supernetjes achter.'

'En de sleutel?'

'Die geef ik hem mee. Is alles duidelijk?' 'Ja.'

'Mooi zo.'

'Nog één vraag: moet ik de sleutel van de Porsche voor hem klaarleggen?'

'Hoe verzin je het! Niemand mag in mijn Porsche rijden, zelfs deze relatie niet. Op Schiphol staat een auto met chauffeur voor hem klaar. Je kunt zo iemand niet in zijn eentje in een vreemd land laten rondrijden. Nou, back to work. Have a good time.' Zijn neef hangt op.

Hij staat met het mobieltje in zijn hand. De glimlach waarmee hij op de bank lag, is verdwenen. Hij smijt zijn mobieltje op de bank. 'Shit!'

Vloekend banjert hij door de kamer heen en weer. Tot hij een piepje hoort. Hij raapt zijn mobiel op en maakt het open.

Hi lief, over twee dagen ben ik weer thuis. Ik verheug me er zo op je te zien. Zullen we het weekend daarna gaan varen? x

Hij verbijt zich, loopt naar het raam en staart over het water. Ineens draait hij zich om. Hij gaat de hal in en blijft staan voor de foto van een landhuis midden in het groen. Peinzend kijkt hij ernaar. Dan loopt hij naar het kastje waar de sleutels in

liggen. Hij trekt de la open en zoekt tussen de sleutels. 'Hebbes!' zegt hij hardop. In zijn hand houdt hij een sleutel waarop 'La France' staat. Glimlachend doet hij de la dicht.

17

Je zult raar op je neus kijken als die twee meiden geen afscheid komen nemen.' De ober zet koffie voor Sjoerd neer. 'Dan zit je daar met je cadeau.'

'Ze komen heus wel, man, die ene moet me nog iets vertellen.'

De ober kijkt naar het pak onder Sjoerds stoel. 'Ik weet niet of ze zo blij zullen zijn met zo'n cadeau.'

'Waarom niet?' zegt Sjoerd. 'Het weegt niet eens een kilo.'

'Heb je het wel goed ingepakt?'

Ja hoor, ze kan het zo in haar tas stoppen.'

'Kijk eens wie daar aankomen?'

Sjoerd draait zich om. Hij staat op en loopt naar Amber en Liz toe. 'Wat fijn dat jullie afscheid komen nemen. Kom

zitten.'

'Anders had hij vannacht niet geslapen hoor,' zegt de ober.
'Willen jullie koffie? Of iets sterkers?'

'Doe maar koffie,' zegt Liz. 'Anders zitten we helemaal brak in het vliegtuig.'

'En, wat heb je besloten?' vraagt Sjoerd.

Liz kijkt Amber aan.

'Ja, ze is eruit!' zegt Amber. 'Ik ben zo trots op haar.'

'We hebben er lang over gepraat die avond,' zegt Sjoerd.

'Dat heeft me wel geholpen,' zegt Liz.

'Je laat me wel heel lang in onzekerheid.' Sjoerd kijkt haar vol spanning aan.

Liz wacht tot de ober hun drankjes heeft neergezet. 'Ik ben er nu echt helemaal uit,' zegt ze. 'Ik laat het weghalen.'

'Heel dapper van je,' zegt Sjoerd. 'Dus jullie reis is niet voor niks geweest. Jij komt er wel, Liz. Eerlijk gezegd had ik gehoopt dat je dit zou beslissen. Je bent nog veel te jong om moeder te worden, je zou je hele toekomst vergooien. Daar

hebben we het over gehad. Maar je bent verstandig. Ik heb een verrassing voor je.' Hij haalt een pakje onder zijn stoel vandaan. 'Dit is voor jou, Liz, omdat ik het zo moedig van je vindt.' Hij geeft haar het pakje.

Liz tilt het op en probeert te voelen wat erin zit. 'Het is best zwaar,' zegt ze. 'Volgens mij is het iets van steen.'

'Inderdaad, het is iets blijvends,' zegt Sjoerd. 'Een soort aandenken aan mij, en aan Curaçao.'

'Maak open,' zegt Amber nieuwsgierig.

'Nee, niet doen.' Sjoerd pakt Liz' hand vast. 'Dan werkt het niet.'

'Wat bedoel je?'

Je mag het pas thuis uitpakken, in Amsterdam. Het is een verrassing.'

'Oké,' zegt Liz lachend. 'Ik wist niet dat je zo bijgelovig was.' Ze voelt aan het pak.

'Ik vond dat je wel wat geluk kon gebruiken,' zegt Sjoerd.

'Nou, dank je wel.' Liz geeft hem een kus op zijn wang. 'Heel lief van je.'

Ze drinken hun koffie op.

'We moeten gaan,' zegt Amber. 'We zouden nog een laatste duik nemen voor we weg moeten.' 'Prima, meiden, maar laat je spullen niet onbeheerd op het strand achter, hè?' Sjoerd tikt op het cadeau.

'Natuurlijk niet,' zegt Liz. 'We gaan eerst langs ons hotel. Als ik op mijn kamer ben, stop ik het meteen in mijn koffer.'

Ze steekt het pakje in haar tas en staat op. 'Ciao, Sjoerd.'

'Ciao, bella. Het ga je goed. En jou ook, Amber. Zeg maar tegen die Leon van je dat hij zuinig op je moet zijn.' Hij geeft hun een zoen.

Als Amber en Liz wegrijden op de scooter zwaaien ze nog naar hem.

'Wat een lieverd, hè?' zegt Liz, die achterop zit.

'Superlief,' zegt Amber en ze geeft gas.

'Ik doe dat pakje niet in mijn koffer,' zegt Liz als ze alles heeft ingepakt. 'Ik hou het bij me. Als ik toch ineens nieuwsgierig word, wil ik het open kunnen maken.'

Liz vindt nog een lege Hello Kitty-tas in haar bagage en stopt

het cadeau erin.

'Heb je alles?' Amber kijkt de kamer rond. 'De taxi komt zo.'

Liz gaat op het bed zitten. 'Ik heb helemaal geen zin om terug te gaan. Nogal een lekker vooruitzicht, een abortus. Het lijkt me vet eng.'

'Ik ga met je mee,' zegt Amber. 'En als het klaar is, drinken we een hele fles rum leeg.' Ze kijkt op haar mobieltje. 'Een sms'je van mijn lief. Kan ik hem al bellen? Hoe laat is het?'

'Bel hem maar in de taxi,' zegt Liz.

Er wordt op hun deur geklopt. 'Dames, de taxi staat voor.'

Voor de laatste keer kijkt Liz naar de zee. 'Straks kijken we weer uit op de tafel van onze burens in Noord,' zegt ze.

'En dan zien we onze Joe weer, en de hallucinerende kunstmuur,' zegt Amber als ze naar buiten lopen.

'Help, dat is waar ook,' zegt Liz. 'Dat was ik even helemaal vergeten.'

Ze zitten al in de taxi als Liz een gil geeft. 'Mijn cadeau! Het ligt nog in de kamer.'

'Terug?'' vraagt de chauffeur.

Ja, ik laat mijn gelukscadeau niet achter,' zegt ze.

Bij het hotel springt Liz de auto uit en rent naar de balie. 'Ik heb een plastic tas met een pakje laten liggen.'

'Moment.' De vrouw achter de balie belt met het kamermeisje. 'Er ligt niets meer op de kamer,' zegt ze tegen Liz als ze heeft opgehangen.

'Dat kan niet,' zegt Liz. 'Net lag het er nog. Ik moet het hebben. Het is heel belangrijk voor me.'

'Helaas, ik kan je niet helpen.'

Liz wil de manager erbij halen als ze een schoonmaker ziet lopen. Op zijn karretje ligt de Hello Kitty-tas. Ze neemt een sprintje en grist de tas eraf. 'Sorry, dit is van mij!' Opgelucht rent ze het hotel uit.

'Ik ben goed geslaagd!' zegt Liz als ze met uitpuilende plastic tassen naar de incheckbalie lopen. 'Het was ook zo goedkoop! Ik ben blij dat we die spijkerbroek nog zagen. Die is bij ons twee keer zo duur. Ik neem niet al die tassen mee het vliegtuig in, hoor.' Terwijl ze in de rij staan, zet ze haar tasjes op de grond en opent haar koffer. 'Die sneakers gaan in mijn koffer,

en die souvenirs ook.' 'Wat sta je nou allemaal te prutsen?' zegt Amber. 'We zijn zo aan de beurt.' Echt iets voor Liz om op het allerlaatste moment nog haar koffer te gaan staan inpakken.

'Shit!' Liz raakt in de stress als ze aan de beurt zijn. Ze pakt drie willekeurige tasje en propt ze in haar koffer.

'Ben je zover?' vraagt de grondstewardess geërgerd.

'Sorry,' zegt Liz. Ze zet haar koffer op de band.

Zodra ze zijn ingecheckt loopt ze met twee tassen door de douane. 'We gaan niet weer shoppen, hoor,' zegt Liz. 'Of heb jij nog iets nodig? Ik ben blut.'

'Ik heb zin in koffie,' zegt Amber als ze een Starbucks ziet. 'Jij ook een koffie verkeerd?'

'Ja, lekker!' Liz kijkt op de monitor. Ze hebben gelukkig geen vertraging. Ze neemt plaats aan een tafeltje bij het raam. Vlakbij zitten twee jongens. Ze kijken naar haar, maar Liz negeert ze.

'Leuke boys,' fluistert Amber en ze zet de koffie op hun tafeltje.

'Fijn voor ze,' zegt Liz. 'Ik heb het gehad. Ik ga gewoon naar huis. Ik krijg toch een rottijd, dat weet ik nu al. Het helpt niet als ik nu lol ga maken. Houd er maar rekening mee dat ik de komende tijd depri ben, Amber. Dan weet je het vast, je hoeft me niet telkens op te vrolijken. Laat me maar.'

Je moet er gewoon doorheen,' zegt Amber.

'Doe ik ook.' Liz neemt een slok. 'Sjoerd zei het ook al. Ik moet door de zure appel heen bijten. Het is niet anders. Ik ga niet meer doen alsof er niks aan de hand is en zomaar met iemand zoenen.'

'Ik had niet gedacht dat jij zo wijs zou worden op Curaçao,' zegt Amber met een grijns.

'Vluchten kan niet meer,' zegt Liz. 'Ik ga ook niet stiekem dagdromen dat het toch nog goed komt met Djawad. Het is voorgoed voorbij.'

Ze zijn halverwege de vlucht als Liz naast zich kijkt. Amber slaapt. Op de heenreis sliep ze ook de hele tijd. Liz niet. Ze is klaarwakker. Ze durft helemaal niet te slapen. Ze wil alles in de gaten houden. Ze weet ook wel dat ze niks begint als er echt iets misgaat. Maar toch kan ze zich er niet aan overgeven, zoals Amber. Ze heeft vliegen altijd eng gevonden. Vooral als ze turbulentie hebben, zoals net. Ze weet dat het geen kwaad

kan, maar toch. Nog drie uur. Wat zal ze nu eens gaan doen?
Ze heeft geen zin in nog een film.

Amber doet haar ogen open.

'Hè hè,' zegt Liz. 'Ben je eindelijk wakker, Doornroosje?'
'Waar zijn we ongeveer?' vraagt Amber gapend. 'We zijn over
de helft,' zegt Liz. 'Ik verveel me dood. Zal ik het pak van
Sjoerd openmaken?'

'Dat heeft hij je verboden, weet je nog?' zegt Amber. 'Anders
brengt het geen geluk.'

'Nou en? Zo bijgelovig ben ik niet. Het zal wel een beeldje
zijn of zo. Misschien is het foeilelijk, want zo'n goeie smaak
had hij niet. In Willemstad wees hij allemaal lelijke dingen
aan.'

'Bij onze nieuwe kunstmuur staat alles,' zegt Amber
grinnikend.

'Openmaken of niet?' Liz kijkt Amber vragend aan. 'Het is van
jou, het gaat om jouw geluk,' zegt Amber. 'Ja, mijn geluk, nou
goed. Ik maak het open.' Ze staat op

en klikt het deurtje van het handbagagecompartiment open.
Ze zoekt tussen de spullen. 'Het ligt er niet.'

'Hoe kan dat nou?' Amber staat nu ook op. 'Is het er niet achter gevallen?'

Een lange man voor hen kijkt om. 'Zoeken jullie iets?'

Ja, een plastic tas.'

Hij staat op en kijkt in de bak. 'Is dit het?' Hij houdt een blauwe plastic tas op.

'Nee, ik zoek een Hello Kitty-tas.'

'Sorry, die zie ik niet,' zegt hij, en hij gaat weer zitten.

Liz kijkt onder haar stoel. 'Hoe kan dat nou?'

Je had nog twee tasjes toen we door de douane gingen,' zegt Amber. 'De rest heb je in je koffer gestopt.'

'Ik had er toch drie mee?'

'Volgens mij niet,' zegt Amber. 'Maar je stond ook zo te rommelen bij de incheckbalie.'

Liz doorzoekt nog eens haar handbagage, maar het zit er echt niet in. 'Heb ik het niet in jouw tas gedaan?'

Amber kijkt in haar tas. 'Nee, niks.'

'Misschien ligt het nog in die bak aan de andere kant,' bedenkt Liz opeens.

'Ja, natuurlijk!' zegt Amber. 'Stom van ons.'

Ze zaten eerst op de verkeerde plek. Toen ze erachter kwamen, moesten ze al hun spullen verhuizen.

'Dan komt het straks wel als we landen,' zegt Amber.

'Nee, nou wil ik het weten ook,' zegt Liz, en ze staat weer op.

'Dat kun je niet maken,' zegt Amber. 'Die vrouw bij het raam slaapt.'

'Ja hallo, het is hier geen kuuroord, we zitten in een vliegtuig.' Liz loopt naar de handbagageruimte boven de stoelen waar ze eerst zaten. 'Mag ik even in de bak kijken?' vraagt ze aan een man die op het hoekje zit.

Hij zegt iets terug in het Chinees. Liz verstaat er niks van. Een man die achter hem zit bemoeit zich er ook mee.

'Kan ik soms helpen?' vraagt een stewardess, die komt aangesneld.

'Ik wil even een plastic tas pakken die ik hierin heb laten liggen.' Liz wijst naar het handbagagecompartiment.

'Ik kijk wel even voor je.' De stewardess doet de klep open.
'Een plastic tas?'

Ja, een Hello Kitty-tas.'

De stewardess zoekt. 'Ik zie hier geen Hello Kitty-tas,' zegt ze.
'Zit er iets belangrijks in?'

'Een cadeautje dat ik van iemand op Curaçao heb gekregen,' zegt Liz. 'Dan zit het toch in mijn koffer.' Ze gaat weer op haar plek zitten.

'Dat komt goed uit,' zegt Amber tegen de stewardess. 'Want ze mag het eigenlijk pas uitpakken als ze thuis is.'

Je gaat me toch niet vertellen dat je niet weet wat erin zit?' zegt de stewardess verbaasd.

'Het is een verrassing,' zegt Liz.

'Ik wil me nergens mee bemoeien,' zegt de stewardess, 'maar het is heel onverstandig om zomaar een pakje aan te nemen. Jullie weten toch wel dat mensen op die manier drugs smokkelen?'

'Sjoerd is echt niet iemand die drugs smokkelt,' zegt Liz. 'Hij heeft iets persoonlijks voor me gekocht.'

'Dat geloof ik best,' zegt de stewardess. 'Misschien heeft die Sjoerd alleen maar goeie bedoelingen gehad, maar toch moet je nooit het risico nemen. Als je met drugs wordt betrapt, zit je voor jaren vast, ook al heeft een ander het in je tas gestopt.' Als ze weg is, kijken Amber en Liz elkaar aan.

'Het moet dus in mijn koffer zitten,' zegt Liz. 'Op het laatst heb ik er van alles in gepropt. We hadden ook ineens zo'n haast.'

Stilletjes zitten ze naast elkaar.

'Wel naïef van ons,' doorbreekt Amber de stilte.

'Ik heb er geen seconde aan gedacht,' zegt Liz. 'Ik bedoel, dat er drugs in konden zitten.'

'Ik ook niet,' zegt Amber. 'Maar ze heeft wel gelijk. Hoe goed kennen we die Sjoerd nou?'

Jezus, Amber! Hou op! Je hebt je bang laten maken door dat mens.'

Amber en Liz zwijgen weer.

'Wat denk jij?' vraagt Liz na een tijdje. 'Denk je dat er drugs in zit?'

'Ik weet het niet meer,' zegt Amber. 'Als het wel zo is dan...'

'Dan zijn we goed de lul,' zegt Liz. 'Hoe lang moeten we nog vliegen?'

'Een uur,' zegt Amber.

'Hoe hebben we zo stom kunnen zijn,' zegt Liz. 'Sjoerd zei nog zo nadrukkelijk dat ik het pakje niet mocht openmaken. Hij zei zelfs nog dat ik het niet onbeheerd op het strand moest achterlaten als we nog een duik gingen nemen. O, Amber, stel je voor dat het waar is wat de stewardess zegt, wat moeten we dan?'

'Het is niet zo,' zegt Amber. 'Het is gewoon een beeldje of zo.' Maar ze klinkt niet erg overtuigd.

Als het vliegtuig is geland, pakken ze eikaars hand.

'Ik ben zo bang,' zegt Liz. 'Volgens mij ben ik nog nooit in mijn leven zo bang geweest.'

Terwijl iedereen opstaat, blijven ze zitten. Ze gaan als laatste naar buiten. Voor de zekerheid kijken ze nog één keer het bagagecompartiment na, maar er ligt geen Hello Kitty-tas in.

'Het zit dus in mijn koffer,' verzucht Liz. 'Jemig, hoe naïef kun

je zijn?'

Amber en Liz lopen langzaam naar de uitgang.

'Succes, dames,' zegt de stewardess, die bij de deur staat. 'En nooit meer zomaar pakjes aannemen, hoor.'

Trillend lopen ze naar de bagageband. Liz probeert de neiging om te gaan overgeven te onderdrukken als ze haar koffer op de band ziet. Met tegenzin pakt ze hem van de band.

'Maak open,' gebiedt Amber haar.

Liz kijkt om zich heen. 'Moet je al die camera's zien! Dat is toch veel te opvallend.'

'Maak open,' herhaalt Amber. 'Anders doe ik het wel. Nu kunnen we het nog ergens droppen.' Ze bukt om de koffer te openen.

'Niet doen!' sist Liz. 'Kijk uit voor die man daar.' Een douanebeambte loopt hun kant op. Liz pakt de koffer. 'We maken niks open. We lopen gewoon naar buiten. In Curaçao is het ons ook gelukt om door de douane heen te komen.'

'Oké,' zegt Amber. 'Dan gaan we maar. Op goed geluk.'

Ze sluiten achter in de rij aan.

'Niets aan te geven?' vraagt de douanebeambte.

'Nee.' Liz slaat haar ogen neer.

De vrouw kijkt Liz even indringend aan en maakt haar koffer open. 'Jongedame, wil je even meekomen?' zegt ze dan.

Liz wordt krijtwit. 'Ik... ik wist er echt niks van,' stamelt ze.

'Het is algemeen bekend,' zegt de vrouw. 'Je moet weten dat je maar twee flessen drank mag invoeren. En jij hebt vier Blue Curaçao bij je. Nu wil ik de rest ook wel even zien.' Ze haalt de Hello Kitty-tas uit de koffer. 'Wat is dit?'

'Een cadeau,' fluistert Liz. 'Dat heb ik van iemand gekregen.'

'En je hebt geen idee wat erin zit?'

'Eh... nee.' Liz trilt over haar hele lichaam.

Ook Amber ziet wit van angst.

De vrouw maakt het pakje open. Liz durft niet te kijken. 'Ah, een beeld van een dolfijn,' hoort ze de vrouw zeggen. 'We gaan even checken of dit lieve beeldje niet is gevuld met drugs of explosieven.' Ze neemt het mee.

Liz staat als aan de grond genageld.

'Het is in orde,' zegt de vrouw als ze even later terugkomt.
'Maar nooit meer zomaar iets meenemen als je niet weet wat erin zit. Je hebt geluk dat het goed is afgelopen.'

Liz en Amber trillen helemaal als ze door mogen lopen.

'Ik schaam me dood tegenover Sjoerd,' zegt Liz. 'Zo'n schattig beeldje van een dolfijn met een kleintje. Dit vertellen we dus tegen niemand. Niemand hoeft te weten hoe achterdochtig we zijn.'

Amber knikt.

Ze trillen nog steeds als ze Leon zien staan.

'Leon!' Amber begint van de stress te huilen. Liz bijt op haar lip.

'Liefje!' Leon sluit Amber in zijn armen en kust haar op haar hoofd. 'Heb je zo'n heimwee gehad?'

'Ja...' snikt ze.

'Jij ziet er ook niet bepaald relaxed uit,' zegt hij tegen Liz.
'Geen goeie vlucht gehad?'

'Turbulentie,' zegt Liz. 'De hele vlucht.'

Als Leon de Porsche voor de flat parkeert, komen de buurjongens naar hen toe.

'Waar zijn jullie geweest?' vraagt een van de jongens als hij de koffers ziet.

'Curaçao,' zegt Leon. 'Ik heb ze net opgehaald. We hebben er een week over gedaan.'

'Zo, vet zeg!'

'Dat kan niet, man,' zegt een ander lachend. 'Weet je wel waar Curaçao ligt? Ze hebben gevlogen.'

Amber en Liz zwaaien naar Joe, die over de galerij heen hangt. Liz vindt het wel fijn dat Joe er is. Amber heeft alleen nog maar aandacht voor Leon.

Leon neemt Ambers koffer en Liz zeult die van haar naar boven. 'Wat is dit?' roept ze als ze binnenkomt en de half afgemaakte muurschildering in de kamer zien.

'Tja,' zegt Joe, die met een pot verf in zijn hand staat. 'Midden in een trip hield die gozer er ineens mee op. "Ik ga terug naar Afrika," zei hij.'

'Die is dus goed gek,' zegt Liz. 'Noem je dit kunst?'

Leon lacht. 'Je mag je zonnebril er wel bij opzetten, hoor.'

'Jij bent echte kunst gewend.' Amber gaat zitten. 'Hij heeft zelfs een Karel Appel,' zegt ze tegen Joe.

'Een zeefdruk,' zegt Leon.

'Nou en?' Amber geeft hem een kus. 'Het is wel een Appel.'

'Wat ben je eigenlijk van plan met die pot verf?' vraagt Liz.

'Ik ga het kunstwerk afmaken. Kijk, wat denken jullie hiervan?' Joe laat een ontwerp voor de muur zien.

'Please,' zegt Liz grijnzend. 'Als je toch wilt schilderen, maak hem dan maar helemaal wit.' Ze voelt dat ze nog trillerig is en haalt een likeurtje uit haar koffer.

'Nou, jullie hebben weer veel vertrouwen in me,' zegt Joe op zielige toon. 'Hebben jullie eigenlijk nog leuke mensen ontmoet?'

'Ja, een schat van een vent,' zegt Liz. 'Kijk eens wat ik van hem heb gekregen?' Ze haalt het dolfijnenbeeld uit haar tas en zet het neer. 'Het staat best wel mooi bij die muur,' zegt

Amber ligt naakt in Leons armen. Hij kust haar.

'Denk je dat je nog een dag of tien vrij van school kunt nemen?' Hij strijkt met zijn vinger over haar neus.

'Eigenlijk niet,' zegt Amber. 'Hoezo?'

'Ik heb wat te vieren,' zegt Leon.

'Nee!' Amber zit meteen rechtop. 'Is het verkocht?'

Leon knikt. 'Alles is rond. En nu wil ik je meenemen naar ons familiehuis in La France.'

'Dat komt goed uit,' zegt Amber blij. 'Over twee weken hebben we vakantie.'

'Ik had gedacht eerder te gaan,' zegt Leon. 'Over een week.'
'Waarom? Ik dacht dat je een tijdje vrij zou nemen als de deal rond was.'

Ja, dat klopt, maar dan zit er familie in het huis. We hebben allemaal zo onze eigen periode dat we erin mogen. Dat is nog een heel georganiseer, hoor, met zo'n grote familie.'

'Eerder kan ik niet weg,' zegt Amber. 'Ik moet mijn businessplan inleveren.'

'Een businessplan? Daarvoor moet je bij mij zijn. Je neemt alles mee en dan maken we het daar. En als het af is, mailen we het naar je school.'

Liz ligt op een operatietafel in een plas bloed. Het blijft maar stromen. Ze kijkt in het gezicht van de dokter, die met een groot bebloed mes over haar heen hangt. Hij tilt een kind uit haar buik en geeft het aan Djawad. Die heeft zijn arm om een vrouw heen geslagen.

'Het is mijn kind,' zegt Liz. Ze wil het pakken, maar ze heeft geen gevoel meer in haar lichaam.

'U kunt niet voor het kind zorgen,' zegt de dokter. 'U gaat dood.'

Djawad geeft het kind aan de vrouw. Ze kust het en met zijn drieën lopen ze weg.

'Geef hier!' roept Liz hen na. Maar ze horen haar niet.

Gillend wordt Liz wakker. Ze ligt in haar eigen bed in Amsterdam-Noord. Ze is nog met haar gedachten bij haar droom als Amber haar kamer in komt.

'Heb je lekker geslapen?'

'Ik had een nachtmerrie,' zegt Liz. 'Ik droomde dat ze het kind eruit sneden.'

'Gadver,' zegt Amber. 'Niet meer aan denken. Waarschijnlijk krijg je gewoon een pilletje.'

'Ik vergeet nooit meer de pil,' zegt Liz. 'Dat is één ding wat ik zeker weet.'

'Ik heb een boterham voor je gesmeerd.' Amber geeft hem aan Liz. 'Hier, eten.'

'Nee, ik krijg geen hap door mijn strot.'

'Je moet wat eten,' zegt Amber.

'Weet je wat ik nog het ergst van alles vind?' zegt Liz. 'Dat Djawad nergens last van heeft. Die ligt prinsheerlijk met die meid in bed. Ik haat hem. Eigenlijk moet hij dokken. Smartengeld betalen.'

'Lieverd, denk nou niet aan Djawad. Jij gaat dit nu doen. En je bent niet alleen, want ik ga mee. En straks ben je overal van af.'

'Vergeet het maar. Als ik zo'n pil heb gehad, hang ik kotsend boven de plee. Wat denk je nou?'

'Het moet,' zegt Amber. 'Ik blijf bij je en morgen heb je nergens meer last van.'

'Mag ik dit wel doen? Het is wel een leventje, Amber.'

'Een vruchtje van vier weken. Bij heel veel vrouwen komt het dan los. En dan weten ze niet eens dat ze zwanger waren.'

Liz gaat op haar bed zitten met haar handen voor haar gezicht. 'Ik zit er even helemaal doorheen. Sorry.' Op dat moment gaat haar mobieltje. 'Mijn moeder. Wat een timing.' Ze zucht en neemt op. 'Hoi mam,' zegt ze zo opgewekt mogelijk.

'Dag lieverd, sorry dat ik zo vroeg bel, maar ik heb zo naar gedroomd. In mijn droom was je heel verdrietig. Ik moet weten of alles goed met je is.'

'Wat droomde je dan?'

'Heel akelig, kind. Ik vertel het liever niet. Het ging niet goed met je.'

'Dat klopt...' Liz begint te huilen. 'Ik moet zo naar het AMC, mam, voor een abortus. Ik vind het zo eng...'

'Wat zeg je me nou?'

'Ik ben zwanger van Djawad. Daarom heeft hij me laten zitten. Het is zo gemeen.'

'Kind, wat een bericht, vreselijk voor je. En je hebt niets

verteld. Hoe ver ben je?'

'Vier weken.'

'Meisje, zal ik met je meegaan?'

'Dat hoeft niet, mam. Amber gaat mee. Mam...'

Ja.'

'Het is zo moeilijk. '

'Maar je moet het wel doen. Je bent nog veel te jong om moeder te worden.'

'Het voelt zo wreed.'

'Ik weet het, lieverd.'

Liz hoort haar moeder aarzelen.

'Ik heb zelf ook voor die beslissing gestaan,' zegt haar moeder ineens.

'Wat? Heb jij abortus gepleegd? Dat heb je nooit verteld!'

'Het vruchtje was ook nog heel klein,' zegt haar moeder.

'Maar je hebt het wel weg laten halen. Was dat vóór papa?'

'Nee eh... het ging toen niet zo goed tussen je vader en mij. Jij was er al. Ik voelde me zo eenzaam. Ik dacht toen: een tweede kind red ik niet als ik alleen kom te staan.'

'Wat zei papa?'

'Je vader weet het niet. Je mag het ook nooit aan hem vertellen. Ik heb het stiekem gedaan. Fijn voor je dat Amber meegaat.'

'Mam, heb je er weieens spijt van gehad?'

Even is het stil. Dan zegt haar moeder: 'Nee. Ik ben ervan overtuigd dat het toen de enige goede beslissing was. Voor jou is het ook beter. Sterkte, meisje, en bel me zodra het is gebeurd. Ik denk aan je.'

'Ik kom voor de gynaecoloog,' zegt Liz als ze in het ziekenhuis voor de balie staat.

'De rode lijn volgen,' zegt de vrouw, 'en dan aan het eind rechts.'

Liz rilt als ze door de gang loopt.

'Hier is het,' zegt Amber.

De wachtkamer zit vol vrouwen. Liz meldt zich bij de balie en geeft de brief van de huisarts. De vrouw achter de balie checkt de gegevens. 'Neem plaats, je wordt vanzelf geroepen.'

Liz kijkt rond. Nu kan ze nog weggaan. Het is wel een rare gedachte eigenlijk: als ze nu opstapt, wordt er over acht maanden een baby geboren. Een mens, net als zij. Een kind van Djawad en haar. En als ze zo naar binnen gaat, dan gebeurt dat dus niet. Dat besef maakt haar angstig. 'Ik wil het niet meer,' zegt ze tegen Amber. 'Kom op, we gaan.'

'Schat, je hebt hier heel lang over nagedacht. Nu ben je alleen maar bang. Angst is geen goede raadgever. Je wilt geen kind, Liz. Als je nu sterk bent, ben je straks overal van af.'

'Liz Klein!' roept de vrouw achter de balie.

Liz en Amber gaan een kamertje binnen.

'Neem plaats.' Een vrouwelijke arts zit achter een bureau. Liz vindt het wel fijn dat het een vrouw is. Dat is toch prettiger en vertrouwder. De arts heeft de brief voor zich. 'Hoe lang ben je precies over tijd?'

'Vier weken,' zegt Liz. 'Vandaag vier weken geleden had ik ongesteld moeten worden.' 'Dan moeten we het vruchtje wegzuigen,' zegt de vrouw.

'Kan ik geen pil krijgen?'

'Nee, dat lukt niet. Drie weken is de limiet. Ik kan een afspraak voor je maken.'

'Kan het niet nu?' vraagt Amber. 'Anders moet Liz weer terugkomen.'

'Ze moet er vijf dagen over nadenken,' zegt de arts.

'Ik heb er al goed over nagedacht,' zegt Liz. 'We zijn er speciaal een week voor naar Curaçao gegaan.'

'Het zijn wettelijke voorschriften,' legt de arts uit. 'Abortus is niet niks. Vanaf het eerste consult moeten er vijf dagen overheen gaan voordat we de ingreep mogen toepassen.' Ze bladert in haar agenda. 'De twaalfde meteen dan maar? Schikt dat? Om tien uur is er nog ruimte.'

Liz knikt. Ze baalt dat ze zo lang moet wachten. Ze krijgt een folder mee waarin staat wat er precies gaat gebeuren.

Als ze weer buiten staan, geeft Liz een trap tegen een lantaarnpaal. 'Shit! Volgende week pas. Dan kan ik nog vijf dagen in de stress zitten.' Ze kijkt Amber aan. 'Dan ben jij weg.'

'Nee,' zegt Amber. 'Dan ga ik maar niet mee naar Frankrijk. Ik laat jou niet alleen, gekkie. Dacht je dat ik een fijne vakantie heb als ik weet dat jij daar alleen naartoe moet?'

'Niks ervan,' zegt Liz. 'Jij gaat naar Frankrijk. Mijn moeder gaat wel mee. Ze bood het nu ook aan.'

'Vind je dat niet erg?'

'Amber, ga jij nou maar op reis. Het is allemaal al klote genoeg. We laten niet ook nog eens jouw vakantie verpesten.'

Als ze de galerij van hun flat op lopen, komt de buurvrouw naar buiten. 'Dat lawaai moet afgelopen zijn, meiden. Willen jullie even binnen luisteren?'

Ze gaan het huis van de buurvrouw in. Joe's muziek bonkt door de muur heen. 'Toen jullie weg waren was het hier ook kermis. Mijn man is een paar keer naar hem toe gegaan, maar een kwartier later was het weer net zo erg.'

'Hij gaat eruit,' zegt Liz. 'Maakt u zich maar geen zorgen. Hij moet andere woonruimte zoeken, vandaag nog.'

Amber en Liz verlaten de huurwoning en gaan hun eigen huis in.

'Hé, babes.' Joe draait de muziek zachter als ze binnenkomen. 'Ik heb iets belangrijks te zeggen.'

'Ik ook,' zegt Liz. 'Maar jij mag eerst.'

'Ik heb woonruimte,' zegt Joe. 'Ik ga op een superromantisch zolderkamertje boven mijn nicht wonen. Jullie horen het vers van de pers. Ze belt net. Vanmiddag kan ik er al naartoe.'

Djawad veegt de laatste resten puin bij elkaar en sjouwt de vuilniszak naar buiten. Aan het eind van de steiger, bij de boom, kwakt hij hem neer. Er ligt al heel wat. Helemaal fit voelt hij zich niet. Toen hij vanochtend wakker werd, voelde hij zich een beetje brak. Het lijkt alsof hij ziek wordt.

Hoestend loopt hij door de stofwolken heen. Dan kijkt hij tevreden om zich heen. Het hok waar Joe in heeft geslapen is helemaal weg. Het is nu één grote ruimte, dat is veel beter. Hij wil zijn bed hier zetten, maar dan moet hij eerst het wandje betimmeren. De houthandel zal zo wel komen. Eerst maar even koffiezetten. Het klussen doet hem goed.

Hierin kan hij al zijn frustraties kwijt. En als het af is, heeft hij meteen een nieuwe start gemaakt.

Zijn mobieltje gaat. Het is Ester. Even aarzelt hij, maar hij neemt niet op. Wat moet hij met haar? Ze spreekt zijn

voicemail niet in, dus het zal wel niet belangrijk zijn.

Aha, hij hoort een vrachtwagen. Daar zul je de gipsplaten hebben. Wat een timing. Nu kan hij tenminste door met de klus.

'Het was niet eenvoudig om hier te komen,' zegt de chauffeur als hij uitstapt. 'Het stond overal vast. Maar goed, ik ben er.' Hij doet de achterklep open en haalt de gipsplaten en een aantal latten uit de auto. Samen met Djawad sjouwt hij ze naar binnen.

'Leg ze maar in het midden,' zegt Djawad. 'Het is toch een puinhoop.'

Als de man weg is, schenkt hij koffie voor zichzelf in. Stel je voor dat Liz ineens voor de deur staat en ze heeft spijt. Hij zucht. Ook al smeekt ze hem terug te komen, hij wil haar niet meer. Hij kan haar nooit meer vertrouwen. Dat maakt het ook zo treurig, er is geen weg meer terug. Het is voorgoed voorbij. Maar het is wishful thinking dat ze hem terug zou willen. Natuurlijk heeft ze helemaal geen spijt. Ze woont met Joe. Hij smijt het laatste restje koffie in de gootsteen. Hij pakt de latten en spijkt ze tegen de muur. Als hij klaar is, kijkt hij tevreden naar het resultaat. Nu de gipsplaten nog. Het wandje is al half af als hij een stekende pijn in zijn ballen voelt. Hoe komt hij daar nou aan? Nou ja, het zal wel weer overgaan,

denkt hij, en hij neemt twee aspirientjes tegen de pijn.

Midden in de nacht wordt hij wakker. Hij voelt zich knap beroerd. Wat doen zijn ballen zeer. Zo te voelen zijn de aspirines uitgewerkt. Hij knipt het licht aan en kijkt om zich heen. Wat een troep overal. Gisternmiddag heeft hij nog geprobeerd het muurtje af te maken, maar het ging niet. De pijn is nu nog erger dan gisteravond. Hij voelt zich slap en hij gloeit helemaal. Hij loopt naar de badkamer en neemt weer twee aspirientjes. Daarna zet hij een dvd op. Slapen lukt met die pijn toch niet meer. Hij heeft twee films gekeken als het licht wordt. De aspirines werken wel, maar niet voldoende. De felle steken lijken op de pijn die hij ooit eerder had, toen ze uit Iran vluchtten. Jezus, wat doet het zeer. Alsof er met messen in wordt gesneden. Had die dokter ze er toen maar afgehaald. Ze zitten er toch voor niks. Hij houdt het bijna niet meer uit van de pijn. Hij doet zijn onderbroek omlaag. Zijn ballen zijn gezwollen. Hij rilt, maar tegelijk is zijn kop gloeiend heet. Koorts dus. Om zeven uur belt hij zijn moeder. Hij wil precies weten wat hij toen voor verschijnselen had. Hij herinnert zich alleen die stekende pijn.

Jongen, er is toch niks?' vraagt zijn moeder. 'Het is zo vroeg.'

'Ik ben ziek, mam. Ik verga van de pijn in mijn ballen en ze zijn ook gezwollen. Ik denk dat ik koorts heb. Waren ze toen ook dik? Zelf weet ik het niet meer.'

'Dit klinkt helemaal niet goed, jochie. Je had toen inderdaad ook een zwelling. Je moet naar de huisarts, vandaag nog. Zal ik je brengen?'

'Nee, dat hoeft niet. Het is een paar straten verderop, dat lukt me nog wel. Ik bel je zodra ik ervandaan kom.' 'Weet je het zeker?'

Ja, heel zeker.'

Hij kleedt zich aan en wil op zijn fiets stappen. Maar dat doet veel te veel pijn. Dan maar lopen, zo ver is het niet. Hij voelt zich hartstikke ziek. Zijn hoofd gonst. Het is helemaal niet ver, maar hij heeft het gevoel dat hij uren onderweg is. Gelukkig is de praktijkdeur open. Er zit niemand in de wachtkamer. Logisch, het is ook nog vroeg. Hij wil zitten, maar zelfs dat gaat niet, dus hij blijft tegen de muur staan. Of hangen is het eigenlijk meer. Zijn gezicht is verkrampd van de pijn.

'Goeiemorgen, ben ik de tweede?' vraagt een vrouw, die de wachtkamer in komt.

'Ik denk het wel,' zegt hij.

'Ik ben hier voor het eerst.' Ze gaat zitten. 'Is het een fijne dokter?'

Help! denkt Djawad. Zo'n type dat maar door ouwehoert. Dat heeft hij weer. 'Ik vind hem aardig,' brengt hij met moeite uit. Hij kan nauwelijks op zijn benen staan en begint helemaal te trillen.

'Ik hoop wel dat deze dokter echt aandacht aan mijn klacht besteedt,' gaat ze verder. 'Ik ben al bij drie huisartsen geweest met dezelfde klacht. Namelijk...'

De dokter doet de deur van zijn spreekkamer open. Djawad gaat gauw naar binnen.

'Wat kan ik voor je doen?' vraagt hij.

'Mijn ballen,' zegt Djawad. 'Ze steken en ik voel me ziek.'

Geërgerd verlaat Djawad even later de dokterspraktijk weer. Hij had gehoopt dat hij op zijn minst pijnstillers zou krijgen. Maar de dokter heeft hem helemaal niks gegeven. Hij moet naar een specialist. De assistent heeft meteen een afspraak voor hem gemaakt op de poli van het AMC.

Hij moet er om elf uur zijn. De koorts loopt op, dat voelt hij. Zijn benen krijgt hij bijna niet vooruit en hij kan niet scherp denken. Als hij de steiger op loopt, belt zijn moeder.

'En?'

'Waarschijnlijk heb ik hetzelfde als toen.'

'Heb je penicilline gekregen?'

'Nee, de dokter heeft me doorgestuurd naar het AMC. Ik moet er vandaag nog naartoe.'

'Ik breng je, jongen. Ik stap meteen in de auto en rij nu naar je huis.'

'Fijn.'

Hij ziet zichzelf nu echt niet met de metro gaan. Hopelijk krijgt hij meteen iets tegen de pijn. Dit is niet uit te houden. En die koorts moet weg. Hij wordt steeds suffer.

Djawad baalt ervan dat hij nu net midden in de verbouwing zit. Binnen is het een bende, en hij moet er nu niet aan denken te moeten klussen. Als hij zich morgen beter voelt, kan hij het misschien afmaken. Hij heeft nog niet eens ontbeten, maar hij heeft ook nergens zin in. Niet eens in koffie, en dat zegt heel wat. Voor Liz maakte hij altijd koffie met opgeklopte melk. Ze kreeg ook altijd ontbijt op bed als ze bij hem sliep. Waarom denkt hij nu ineens aan Liz? Alsof hij niks anders aan zijn hoofd heeft. Jezus, wat voelt hij zich ziek. Hij trekt zijn joggingbroek aan, dat zit wat losser en schuurt minder tegen zijn ballen. Waarom heeft de dokter hem niks

gegeven? Hij hoort voetstappen op de steiger.

Zijn moeder staat verschrikt in de deuropening. Jongen, wat een rommel is het hier!"

'Ik was aan het verbouwen. Het had al af kunnen zijn als ik geen pijn had gekregen.'

'Je kunt hier niet blijven in die stoftroep. Heb je hierin geslapen?'

'Mam, alsjeblieft, ik voel me beroerd.'

'Ja, jochie, maar als je uit de poli komt, neem ik je mee naar huis. Tot je weer beter bent.'

'Dat zien we nog wel.' Had hij nou maar een taxi genomen... Dit gezeur kan hij er niet bij hebben.

'Zullen we?' Hij loopt naar de deur.

'Trek een jas aan, jongen, je hebt koorts.'

Djawad is blij als ze weggrijden.

'Ik vind het zo erg voor je, dat je er weer last van hebt.'

'Dat weten we nog niet, mam.'

'Nee, dat is zo. Maar er zit een infectie, anders had je geen koorts. Gaat het wel?'

Ja.' Hij houdt zich groot, maar hij voelt zich kotsmisselijk. Bij elke bocht denkt hij dat hij moet overgeven en hij ziet wazig. Gelukkig is het niet druk op de weg. Na twintig minuten rijden ze de parkeergarage in. Wat een mensen, denkt Djawad, als hij de hordes het ziekenhuis in en uit ziet gaan. Ze moeten zich melden bij een balie. Alweer wachten. Hij kan niet goed meer op zijn benen staan, en zitten gaat ook al niet. Hij is blij als hij eindelijk aan de beurt is. Hij geeft zijn verwijsbrief af. Hij moet allerlei vragen beantwoorden. Zijn hoofd voelt loodzwaar. Hij kan niet eens meer op zijn geboortedatum komen.

'Tweede verdieping en dan rechts,' zegt de vrouw achter de balie, en ze geeft hem een ponskaartje. Zijn moeder wil met de lift. Dat komt goed uit, want hij ziet zichzelf geen trappen meer op lopen. Als ze bij de goede afdeling komen, moeten ze weer wachten. De poli zit vol mensen. Hij gaat nu toch maar zitten, ook al verrekt hij van de pijn. Zijn moeder neemt plaats naast hem en speelt onrustig met de rits van haar tas.

Door een waas ziet Djawad een jongetje van een jaar of zeven tegenover zich. Hij denkt aan toen hij zeven was en onderweg ernstig ziek werd. Hij had niet eens een huis om naartoe te gaan. En niemand vertelde hem iets. Hij wist niet wat hij had.

Hij voelde alleen die vreselijke pijn. Zijn vader smoesde met de dokter. 'Papa, ga ik dood?' vroeg hij nog.

Hij ziet het gezicht van de onbekende dokter weer voor zich. Zijn ogen, zijn baard. Ineens zit hij weer in dat kamertje en voelt hij opnieuw de angst om dood te gaan. De ogen van de dokter kijken hem indringend aan. Angstaanjagende ogen. Djawad knijpt in de hand van zijn moeder. 'Die dokter gaat me niet eens verdoven. Hij gaat zo in me snijden!'

Je hebt koorts.' Zijn moeder aait hem over zijn hoofd.

Djawad is in de war. Waar is hij? Dan ziet hij dat zijn moeder naast hem zit. Hij is in het AMC, niet bij de huisarts in de bergen. Hij zucht opgelucht.

'Djawad Nasseri.'

Djawad schrikt op als zijn naam wordt geroepen. Hij staat moeizaam op en volgt een vrouwelijke co-assistent naar een kamertje. Nee, hè? Gaat zij hem onderzoeken?

In de kamer zit een specialist. Hij geeft Djawad een hand.

'Zo te zien sta jij niet stevig op je benen.'

Djawad moet op een brancard gaan liggen.

De specialist heeft de brief van de huisarts voor zich.
'Ontkleed je onderlichaam maar.'

Djawad kijkt naar de jonge vrouw. Moet dat waar zij bij is?
Maar hij maakt toch maar zijn broek open en doet hem
omlaag.

'Dat is een flinke zwelling,' zegt de specialist als hij naar
Djawads ballen kijkt. 'Ik zie in de brief dat je al eerder bent
geopereerd.'

Ja, toen ik zeven was.'

'In welk ziekenhuis was dat?'

'Het was in Iran, bij een dokter in de bergen. We waren
gevlucht.'

De specialist knikt. Hij doet een thermometer in Djawads
oor. 'Je hebt over de veertig graden koorts.' Hij kijkt de co-
assistent aan. 'Even bloed prikken maar.' Hij piept iemand op.

Een minuut later komt er een analist binnen, die een band
om Djawads arm doet. Ze neemt drie buizen bloed van hem
af, of zijn het er vier? Hij weet het niet meer.

De specialist onderzoekt de rest van zijn lichaam. 'Het duurt

een uur voordat we de uitslag van het bloed binnen hebben,' zegt hij. 'Je moet wachten.'

Djawad wil opstaan, maar de specialist duwt hem zachtjes terug. 'De verpleegster helpt je verder.'

Hij wordt naar een kamertje gereden. Zijn moeder mag ook mee.

'Wat doen we hier?' vraagt Djawad als hij weer een wat helderder moment heeft.

'We wachten op de uitslag van het bloed,' zegt zijn moeder.

'Dat kan thuis toch ook?'

Djawad dommelt telkens weer weg, maar van echt slapen komt het niet. Hij schrikt steeds wakker van de pijn.

Na een uur komt de specialist binnen met een notitiebordje in zijn hand. 'We houden je hier. Je hebt een ontsteking in je bijballen. We gaan je operen. Niet vandaag meer, eerst moet de koorts zakken. Je wordt zo naar de zaal gebracht. Als alles goed gaat, opereren we je morgen.' Hij kijkt Djawads moeder aan.

'Kunt u misschien wat spullen voor hem ophalen thuis?'

Djawad denkt aan Liz. Was ze maar bij hem. Was ze maar heel even bij hem...

19

'Gaaf het?'

Djawad ontwaakt uit een diepe slaap. Waar is hij?

Een verpleegster buigt zich over hem heen. Ineens weet hij het weer. Hij is geopereerd.

'Als je veel pijn hebt, moet je het even zeggen.'

'Nee, het gaat wel.' Hij ligt in een bed op een zaaltje. De vorige keer toen hij was geopereerd, lag hij kreunend op de achterbank van een auto. Bij elke hobbel ging er een pijsnscheut door zijn lichaam.

De verpleegster neemt zijn temperatuur op. 'Mooi zo,' zegt ze als ze de thermometer afleest. 'Straks mag je wat eten. En blijven drinken, hè? Als je moet plassen mag je even op.'

Plassen! Djawad herinnert zich nog hoe verrekte pijnlijk dat was. 'Mag ik vanmiddag naar huis?'

'Nee,' zegt de verpleegster. 'Je had een flinke infectie. We laten je niet gaan voordat we het helemaal onder controle hebben. Op zijn vroegst mag je morgen weg, maar dan moet het allemaal wel heel voorspoedig verlopen. En je mag dan vanavond geen verhoging meer hebben.'

Als ze weg is zet Djawad de tv aan. Maar er is niks wat hem boeit. Hij voelt zich moe. Midden onder een kookprogramma valt hij in slaap. Hij wordt wakker als zijn broer naast zijn bed zit.

'Hé, hoe gaat het nou, man?' vraagt Yusef.

'Lekker, maar niet heus. Ik hoop niet dat ik dit nog eens krijg,' zegt Djawad, die rechtop in bed gaat zitten 'Hoe is het met jou?'

'Goed. Ik mag naar New York.'

'Hoe heb je dat nou weer voor elkaar gekregen?'

'In die megavilla van mijn baas zit binnenkort een Amerikaan. Ik moet hem begeleiden. Ik mag een auto huren. Een bmw. Je broer rijdt straks in een bmw rond, kerel. Als die Amerikaan teruggaat, mag ik mee.'

'Voor hoe lang?'

'Weet ik nog niet. Van mij mag het een jaar duren. Wie weet kom ik daar wel een leuke Amerikaanse tegen en krijgen we samen kinderen. Dan blijf ik daar wonen natuurlijk.'

'Ik wou dat ik dat kon denken,' zegt Djawad.

'Niet het slachtoffer gaan uithangen,' zegt Yousef. 'Je moet er ook het voordeel van zien. Frank, een collega van me, had een keer een onenightstand. En wat denk je? Blijkt die vrouw zwanger. Ze belde hem op en zei dat ze het kind wilde houden. Zit er een tweeling in haar buik. Hij moet nu een DNA-test doen, zodat ze hem aansprakelijk kan stellen. Eén wip en hij kan de rest van zijn leven dokken. Dat kan jou nooit gebeuren, moet je maar denken. Jij kunt een heel eind in de rondte neuken zonder enige problemen. Wat zeg je daarvan. Hé!'

'Ja, ik heb mazzel, nou goed.'

De verpleegster komt binnen en kijkt naar Djawad, die met rode konen in bed zit.

'Ik denk dat je weer wat moet rusten,' zegt ze.

'Ik ga al,' zegt Yousef. 'Hou je haaks, broertje. En eh... pa en ik maken die boot van je af. Service, hè? En dan maakt mam hem schoon.'

'Thanks!' Djawad gaat liggen, maar hij kan de slaap niet vatten. Ineens weet hij waarom: hij moet plassen. Hij drukt op de bel.

De verpleegster komt hem een fles brengen. Moet hij daarin pissen?

'Ik wacht wel even.' Ze doet het gordijn dicht en blijft staan. Hij durft niet eens zijn pik vast te houden, zoveel pijn doet het. Maar hij kan hem ook niet laten hangen, anders pist hij ernaast. Met een verkramppt gezicht houdt hij zijn pik boven de fles. Hij voelt zich net een bejaarde man.

'Gelukt?' De verpleegster doet het gordijn open.

Ja.' Djawad overhandigt haar de fles. Hij is doodmoe, alleen maar van het pissen. Hij gaat weer liggen.

Na een tijdje komt de specialist. Hij kijkt opgewekt. 'Het gaat goed,' zegt hij. 'Ik ben heel tevreden met de ingreep. Alles is nog intact, als je begrijpt wat ik bedoel. Zo'n gedwongen ingreep door zo'n heftige ontsteking is niet zonder risico's. Heel vaak gaat er iets mis, maar alles werkt nog.'

'De eerste keer is er al genoeg misgegaan,' zegt Djawad.

'Wat bedoel je?'

'Nou eh... mijn zaad, hè? Kinderen maken is er voor mij niet meer bij.'

'Hoe kom je daarbij?'

'Dat heeft de arts toen tegen mijn ouders gezegd.'

'Daar kijk ik van op,' zegt de specialist. 'Niets duidde daarop. Maar zo'n onderzoek is een fluitje van een cent.'

'O.'

'Dat wil zeggen: nu even niet, ben ik bang,' zegt de specialist lachend. 'We hebben er wel zaad voor nodig.'

'Nee, dat gaat nu niet lukken,' zegt Djawad.

'Ik laat je toch een bakje bezorgen. Je weet maar nooit, het kan spontaan komen. Dan vang je het op. En anders lukt het morgen misschien. Maar ik blijf erbij: het zou me zeer verbazen als er iets mis is met het zaad.'

Wat een onzin, denkt Djawad kwaad als de specialist weg is. Alleen maar omdat ik toen door een huisarts ben geholpen gelooft zo'n arrogante specialist het niet. Hij denkt het zeker allemaal beter te weten. Die huisarts heeft me toen mooi wel van die pijn af geholpen.

Maar de woorden van de specialist laten hem niet los. Stel je voor dat hij gelijk heeft. Djawad wil er niet aan denken. Vooral rustig blijven. Hij gaat nu niet hopen dat hij wel kinderen kan krijgen. Dan kan hij morgen voor de tweede keer verwerken dat hij onvruchtbaar is.

De hele nacht ligt Djawad in bed te woelen en te draaien. Als hij even wegzakt, schrikt hij meteen weer wakker. Hij heeft de hele nacht liggen piekeren over wat de specialist tegen hem heeft gezegd. De volgende ochtend is de pijn een stuk minder. Zijn ballen steken nog wel, maar hij denkt dat hij wel opgewonden kan raken. Naast zijn bed staat een bakje, en de verpleegster heeft wat pornobladen voor hem neergelegd. Hij bladert erin, maar het heeft geen enkel effect. Hij wordt er totaal niet opgewonden van. Wat moet hij ook met die vreemde vrouwen?

'Goeiemorgen.' Een verpleegster zet thee en een beschuitje voor hem neer. 'We hebben vandaag zaad van je nodig.'

Djawad krijgt een kop als vuur. De verpleegster is nog heel jong en superknap. Hij gaat echt niet rukken waar ze bij is.

'Probeer maar,' zegt ze. 'Ik laat je even alleen.'

Dit windt hem dus wel op, het idee dat zo'n knappe meid achter de deur staat te wachten tot hij klaarkomt.

Hij pakt zijn pik en trekt er zachtjes aan. Hij doet zijn ogen dicht en denkt aan de jonge vrouw achter de deur. Het werkt. Hij pakt het bakje en komt klaar. Maar blijkbaar stond ze helemaal niet achter de deur, want nadat hij twee keer op de bel heeft gedrukt komt er een andere verpleegster aan, die een stuk ouder is. Zou de specialist expres dat lekkere ding hebben gestuurd?

De verpleegster neemt zijn temperatuur op. 'Je hebt nog een lichte verhoging,' zegt ze. 'Je mag nog niet naar huis. Ga maar even douchen.' Ze neemt zijn zaad mee.

Djawad voelt zich nog slap. Zijn pyjamabroek schuurt langs zijn ballen, maar het gaat wel. Na het douchen kleedt hij zich aan en hij gaat op de stoel naast zijn bed zitten.

'Je mag meekomen,' zegt de verpleegster een paar uur later. Ze brengt hem naar het kamertje van de specialist. Djawad zit er al een tijdje als de specialist gehaast binnenkomt.

'Nou jongen, goed nieuws. Ik kom net van het lab. Wat ik al dacht: jouw zaad is springlevend. Proficiat!'

Wat een nacht. Liz is blij als het eindelijk ochtend is. Als ze twee uur heeft geslapen is het veel. Midden in de nacht was ze ineens bang geworden. Ze dacht dat ze iemand in

Ambers kamer hoorde. Ze lag verstijfd van schrik in bed te luisteren, maar er was natuurlijk niks. Allemaal stress. Voordat Amber gisteren met Leon naar Frankrijk vertrok, zei ze nog dat Liz vannacht beter bij haar ouders kon gaan slapen. Liz' moeder bood zelfs aan om gisteravond al te komen zodat ze vannacht niet alleen hoefde te zijn. Maar nee hoor, dat hoefde allemaal niet. Zo bang was ze nou ook weer niet. Wel dus.

Als ze zich heeft aangekleed, gaat haar mobieltje.

'Hi lieverdje, met mij, ik ben onderweg,' zegt haar moeder.

'Nu al? Het is nog hartstikke vroeg.'

'Ik moet rekening houden met files. Op dit uur zitten de wegen potdicht. En we mogen niet te laat komen.'

'Oké, ik zie je zo.' Liz probeert een broodje naar binnen te werken, maar dat lukt niet. Ze lust zelfs geen thee, zo misselijk is ze. Dat heeft ze de laatste week sowieso elke ochtend. Het zal wel komen omdat ze zwanger is. Over een paar uur is ze er definitief van af. Dan is het laatste stukje band met Djawad voorgoed verbroken. Ze had vannacht zin om hem op te bellen en hem uit te schelden, maar ze heeft zich ingehouden. Ze wil helemaal niks meer met hem te maken hebben, nooit meer. Zelfs niet om ruzie met hem te maken.

Ze heeft een sms'je van Amber.

Sterkte darling, ik denk aan je. x

Wat is het toch een schat. Amber was bijna voor haar thuis gebleven. Liz heeft haar echt moeten overtuigen dat ze gewoon op vakantie moest gaan. Natuurlijk had ze het wel fijner gevonden als Amber thuis was, maar nu gaat haar moeder mee en dat vindt ze ook prima. Eigenlijk is dat nog prettiger. Het geeft haar een veilig gevoel. Lekker kinderachtig, maar het is zo. Ze is een hele week alleen, dat is nog nooit voorgekomen. Amber is er anders altijd. Het zal nu wel vaker gebeuren. Liz bereidt zich er al op voor dat Amber gaat samenwonen. Dan zit ze hier alleen in de flat. Ze wordt er meteen helemaal depri van. Wie gaat daar nu ook aan denken, op zo'n dag? Ze ziet het wel als het zover is. Misschien zoekt ze dan wel andere woonruimte in het centrum, of ze hebben een bedrijfspandje waar nog een kamer achter zit. Zodra Amber terug is gaan ze serieus op jacht.

Ze zet de tv aan, maar schakelt hem meteen weer uit. Ze heeft geen rust en weet niet zo goed wat ze moet doen. Van ellende gaat ze haar kamer opruimen. Het werd wel tijd, wat een zooi. Als haar moeder straks komt, schrikt ze zich dood van die troep. Die gaat dan meteen poetsen.

Haar moeder doet er echt twee keer zo lang over als anders. Af en toe werpt Liz een blik naar buiten. Haar kamer is bijna helemaal opgeruimd als ze de auto van haar moeder ziet aankomen. Het is al laat, dus ze gaat meteen naar beneden.

'Hoi lieverd,' zegt haar moeder. 'Ik kwam er bijna niet door. Ik zat te stressen, en ik was nog wel zo vroeg weggegaan. Ik had nog beter met de trein kunnen gaan, dan hadden we een taxi genomen.'

Je bent er,' zegt Liz, en ze stapt in.

Je ziet er moe uit,' zegt haar moeder, die de auto keert. 'Je hebt zeker niet veel geslapen.'

'Nee, hoe raad je het zo.'

'Ik schrok ook telkens wakker,' zegt haar moeder.

Ze rijden de straat uit en gaan de ringweg op.

'Wat heb je tegen papa gezegd?'

'Dat we jouw huis samen gingen opruimen.'

'Wat heb jij eigenlijk toen voor smoes verzonnen?'

'Toen ik het vruchtje liet weghalen? Ik zei dat ik een dagje

ging shoppen.'

'Ik moest er nog aan denken, over wat je had verteld,' zegt Liz. 'Het lijkt me heel moeilijk als je het stiekem moet doen.'

'Dat was het ook. Vooral toen ik terugkwam. Ik zei dat ik hoofdpijn had en toen ben ik op bed gaan liggen.'

'Viel het mee?' vraagt Liz. 'Ik bedoel, de ingreep?'

'O ja, zo erg was het niet. Alleen het idee dat je vader nergens van wist, dat zat me niet lekker.'

'En je hebt het nooit verteld?' vraagt Liz. 'Ook niet veel later?'

'Nee, dit is mijn geheim. Je weet dat je vader er fel op tegen is. Hij is erg principieel. Ik weet zeker dat hij er heel moeilijk over zou doen.'

'Nu nog? Na al die jaren?'

'Ik ben bang van wel.'

'Heb je nooit een schuldgevoel gehad tegenover het kindje?'

'Soms wel,' zegt haar moeder. 'Ik heb het een beetje weggestopt.' Ze parkeert de auto in de garage van het ziekenhuis. 'We zijn gelukkig nog mooi op tijd.'

'Nu schiet ik pas echt in de stress,' zegt Liz als ze uitstapt.

'Ik ben bij je. Het is echt een kleine ingreep.' Haar moeder geeft Liz een hand als ze het ziekenhuis ingaan.

Als ik hier eerst maar weer uit ben, denkt Liz. Dan zien we wel weer verder.

Djawad loopt de kamer van de specialist uit. De woorden van de arts dreunen in zijn hoofd. Je bent wel vruchtbaar, je bent wel vruchtbaar. Het is dus wel mijn kind dat nu in Liz' buik groeit, denkt hij. Ik heb haar wel zwanger gemaakt. Wat verschrikkelijk allemaal. Hij wist echt zeker dat de baby van Joe was. Hij heeft Liz laten zitten. Door een stom misverstand heeft hij zijn relatie kapotgemaakt. Hij hoort zichzelf nog tegen Liz tekeergaan. 'Nee, Liz, ik krijg helemaal geen kind. Jij krijgt een kind.' En hij heeft zijn beste vriend zomaar op straat gezet. Het duizelt hem als hij zijn kamer in komt. Ineens wordt Djawad boos. Hoe kwam die huisarts erbij om te zeggen dat Djawad geen kinderen meer kon krijgen? Hij had het toch helemaal niet zo stellig hoeven beweren! Hij had toch kunnen zeggen dat hij eraan twijfelde, dan hadden zijn ouders het later uitgezocht. Maar nee, hij wist het voor honderd procent zeker. Tenminste, volgens zijn vader, en die beweert nooit maar zoiets. Zeker niet als het om ernstige zaken gaat.

Djawad kan niet eens blij zijn. Hij heeft er een puinhoop van gemaakt. Liz moet dit zo snel mogelijk weten. Zijn ouders weten het ook nog niet eens. Maar hij gaat het hun nu niet vertellen. Hij moet het eerst even laten bezinken. Straks komt zijn broer hem halen, die krijgt het als eerste te horen. Hij zal wel blij voor hem zijn. En zijn ouders gaan vast helemaal uit hun dak. Zijn moeder heeft al die jaren voor niks verdriet gehad.

Zal het ooit nog goed kunnen komen tussen Liz en hem? Ook al wil ze niks meer met hem te maken hebben, het is wel zijn kind. Hij wil er ook een band mee krijgen, hij voelt zich er heel verantwoordelijk voor. Liz en hij zullen de rest van hun leven toch op een bepaalde manier met elkaar verbonden zijn. Dat maakt het allemaal nog veel pijnlijker, want dan kan hij haar helemaal nooit vergeten. Het idee dat hij zijn kind komt opzoeken in het huis waar zijn Liz woont, met een ander! Dat trekt hij niet. Hij wil haar terug. Hij voelt ineens hoeveel hij van haar houdt. Het doet gewoon pijn. Het moet goed komen, hij heeft er alles voor over. Ze wilde altijd een groot gezin. Hij vindt het prima. Al wil ze tien kinderen van hem, dan nog is hij blij. Het liefst belde hij haar nu meteen op. Maar zo'n belachelijk verhaal kan hij niet door de telefoon vertellen. Hij kent haar, ze laat hem niet eens uitpraten, als ze al opneemt. Hij kan haar wel sms'en en zeggen dat hij een afspraak met haar wil maken. Het liefst vandaag nog, ook al is hij nog zo zwak. Desnoods neemt hij

een taxi naar Amsterdam-Noord. De gedachte dat het toch nog goed kan komen tussen hen, geeft hem hoop. Hij stuurt meteen een sms'je.

Ik moet je iets heel belangrijks vertellen. Mag ik je bellen voor een afspraak?

Zijn vinger blijft even boven de verzendtoets zweven. Is het wel verstandig? Kan hij haar niet beter thuis overvallen? Hij wist de sms.

20

'Als het lukt, mag je heel langzaam overeind komen,' zegt de arts tegen Liz. 'Niet forceren.'

'Ik denk dat het nu wel gaat,' zegt Liz. De ingreep was zo voorbij geweest. Daarna moest ze nog een uur blijven liggen. Dat kon ook niet anders, want ze voelde zich erg draaierig.

'Goed zo,' zegt de arts als ze zit. Ze geeft Liz een hand. 'Kom er maar af.'

Liz zucht als ze staat. Het gaat. Voorzichtig doet ze een paar stappen. Lopen lukt ook.

'Over een paar uurtjes voel je je weer helemaal oké,' zegt de arts. 'Als je verhoging of andere klachten hebt, moet je meteen bellen. Ik verwacht geen complicaties. In principe hoef je niet meer terug te komen.'

Liz loopt langzaam de kamer uit.

'Lukt het?' vraagt haar moeder als ze in de wachtkamer zijn. 'Zullen we nog even zitten? Dan haal ik koffie voor ons.'

'Prima.' Liz gaat op een bank zitten. Ze is ervan af! Ze kan het nog niet geloven. Ze sms't meteen Amber.

Djawad staat klaar om het ziekenhuis te verlaten.

Hij heeft een sms'je van zijn broer gekregen.

Ik ben onderweg. Het is nogal druk. Ik pik je wel op in het restaurant van het ziekenhuis.

Jij zult vanavond wel aan de champagne zitten na zo'n bericht,' zegt de verpleegster als ze zijn kamer in komt.

Djawad glimlacht en geeft haar een hand.

'Ik hoop je hier nooit meer te zien,' zegt ze lachend.

Djawad pakt zijn tas en loopt naar de lift. Hij drukt op het

knopje. Het duurt even voor de lift komt. Hij moet helemaal van boven komen. Een verpleegster stapt uit met een vrouw in een rolstoel. Djawad gaat naar binnen en drukt op 'begane grond'.

'Zullen we dan maar?' zegt Liz' moeder als de koffie op is.

Ze lopen naar de lift.

'Wacht!' zegt Liz. 'Mijn tas ligt nog in de wachtkamer.'

'Ik haal hem wel even,' zegt haar moeder. 'Druk maar vast op het knopje.' Ze haast zich terug naar de wachtkamer.

Liz drukt op het knopje. Haar moeder komt er net aan als de liftdeur opengaat. Liz wil instappen. En dan blijft ze als versteend staan. Djawad! Daar staat Djawad!

Liz draait zich met een ruk om en trekt haar moeder mee naar de lift aan de andere kant.

'Wat heb je?' vraagt haar moeder verbaasd. 'Waarom wil je niet in die lift?'

'Djawad...' stamelt Liz nog natrillend. 'Djawad stond in de lift.'

'Hoe kan dat nou?' zegt haar moeder. 'Heb je het wel goed gezien? Wat zei hij?'

'Hij zag me niet.'

'Liefje, je hebt het je verbeeld. Je hebt je ook zo druk gemaakt voor de ingreep. Het is nu allemaal voorbij.'

Liz zwaait haar moeder uit. Ze vond het fijn dat haar moeder nog een uurtje bij haar is gebleven. Zodra haar moeder de straat uit rijdt, belt ze Amber.

'Amber... ik hallucineer! Hij stond in de lift. Tenminste, dat dacht ik.'

'Wie? Waar heb je het allemaal over? Haal even rustig adem en begin opnieuw.'

'Djawad stond in de lift. In het ziekenhuis,' zegt Liz.

'En je moeder, zag zij hem ook?'

'Nee, dat is het 'm juist. Ze moest nog mijn tas in de wachtkamer ophalen.'

'Liz, luister, heb je koorts?'

'Nee, ik voel me een beetje brak, maar niet ziek. Volgens mij is het psychisch. Ik denk dat ik gek aan het worden ben.'

'Zal ik naar huis komen?'

Ja... Of nee, nee, natuurlijk niet, misschien gaat het over.'

'Liz, zet even een cd'tje op en ga rustig liggen. Ik bel je over een uur. En eh... je kunt Joe bellen als er iets is, hè? Of wil je dat ik dat voor je doe?'

'Nee, geen Joe, alsjeblieft Ik ga wel een filmpje kijken.'

Liz hangt op en zoekt tussen de dvd's, maar er is niet één film waar ze zin in heeft. Ze heeft totaal geen rust in haar lijf. Zal ze een likeurtje nemen?

Ze pakt een glas als ze de deurbel hoort. Het is vast Joe. Liz opent de benedendeur via de intercom en zet alvast de voordeur op een kiertje. Als ze nog een glas pakt hoort ze voetstappen op de galerij. Liz verstijft. Dat loopje herkent ze uit duizenden. Dan ziet ze Djawad in de deuropening verschijnen. Ze laat het glas vallen.

'Liz, stuur me niet weg,' smeekt Djawad. Hij raapt de scherven voor haar op.

'Je hebt me laten zitten,' zegt ze kil terwijl hij de glasscherven op het aanrecht legt. 'En nu kom je, uitgerekend op deze dag, langs. Wat doe je hier?'

'Liz, stuur me niet weg.' Djawad kijkt haar aan. 'Het kind is wel

van mij. Ik hou van je. Ik wil samen met jou ons kind grootbrengen.'

Liz hapt naar adem. 'Hoe durf je! Sodemieter op, Djawad!' Ze begint met haar vuisten op hem in te beuken. Alle woede en frustratie van de afgelopen tijd komt eruit. Ze wordt er helemaal duizelig van en laat zich uitgeput op de bank vallen.

Djawad zet een paar stappen richting de bank. 'Liz, ik ben hier om het goed te maken. Ik heb heel erg veel spijt. Het is allemaal mijn schuld. Laten we opnieuw beginnen en samen voor ons kind zorgen. Ik kan het je uitleggen, als je maar even naar me wilt luisteren.'

Liz begint te snikken. 'We kunnen niet meer voor ons kind zorgen. Ik... ik heb het net laten weghalen.'

Liz ligt nog op de bank, met haar gezicht naar de muur, terwijl Djawad naast haar staat en praat. Ontsteking, onvruchtbaar, en toch weer niet. Het duizelt haar. Waar heeft hij het allemaal over?

'Hou op!' roept ze. Ze draait zich om en gaat rechtop zitten. 'Wat moet ik hiermee? Je hebt me nooit verteld dat je onvruchtbaar was. Je hebt me twee jaar lang voorgelogen. Je hebt me laten vallen. Hoe kan ik jou ooit nog vertrouwen? Ga weg, Djawad. Het is voorbij.' 'Liz, hou je dan niet meer van

me?'

'Ik weet het niet meer, ik weet niks meer. Ik weet alleen dat ik wil dat je nu weggaat.'

Djawad zegt helemaal niets meer en loopt naar de deur. Hij kijkt haar nog één keer aan, met een treurige blik, maar ze houdt hem niet tegen. Als ze de deur dicht hoort vallen, belt ze Amber.

'Wat een bizar verhaal,' zegt Amber als Liz alles heeft verteld. 'Vreselijk voor jullie. En dat precies op deze dag. Had hij het maar een paar dagen eerder geweten. Maar het is wel goed dat Djawad weer ziek is geworden, anders had hij nooit geweten dat hij wél vruchtbaar was. En jij ook niet.'

'Alsof dat mij nog iets uitmaakt,' zegt Liz.

'Nou, als jullie ooit nog een kind willen, dan kan het tenminste. Sorry, Liz, luister maar niet naar mij. Het is nu niet het moment om daaraan te denken. Eerst maar hier overheen komen en weer vertrouwen in elkaar krijgen.'

'Hoezo vertrouwen? Waar heb je het over? Je denkt toch niet dat ik hem nog terug wil? Hij heeft me voorgelogen. Twee jaar lang.'

Je hebt gelijk. Maar het lijkt me ook heel moeilijk om zoiets te vertellen.'

'Dus jij vindt dit normaal? Dat iemand over zoiets belangrijks zijn mond houdt? Altijd als het over kinderen ging, reageerde hij zo vreemd. Ik weet nu waarom. En dat praat jij goed?'

'Nee, natuurlijk niet. Maar je houdt van hem, en hij van jou.'

Liz begint te huilen. 'Ik kan het niet meer, ik kan niet meer met hem verder.'

'Nu niet,' zegt Amber. 'Je hebt net een abortus achter de rug. Je bent nog in shock. Neem je tijd. Misschien wil je het over een poosje wel.'

'Ik hang op,' snauwt Liz. 'Jij snapt er niks van. Ik wil hem nooit meer terug!'

Met zijn hand onder zijn kin zit Djawad aan de bar van zijn stamkroeg.

'Take it easy, broertje.' Yousef geeft hem een klopje op zijn schouder. 'Tussen jou en Liz komt het heus wel goed. Ze heeft even tijd nodig.'

'Ze heeft abortus gepleegd, Yousef. Ze heeft ons kind laten

weghalen.'

'Doe niet zo dramatisch. Een foetus van vier weken. Je hebt nog mazzel gehad, anders was je nu vader geworden. Had je dat soms gewild?'

'Ze wil niks meer met me te maken hebben.'

'Vind je het gek? Je had het ook eerder moeten vertellen, dan was het niet zo uit de hand gelopen. Maar het komt heus goed, geloof me. Geef haar even de tijd om alles te verwerken.' Yousefs mobieltje gaat. 'Ah, mijn baas.' Met zijn mobieltje tegen zijn oor loopt hij het café uit.

Djawad denkt aan Liz. Hij had helemaal nooit weg moeten gaan, hij had bij haar moeten blijven. En hij had het haar veel eerder moeten vertellen. Hij zucht. Hij kan de tijd niet meer terugdraaien. Hoe kan hij haar nu nog van zijn liefde overtuigen? Zou Amber een goed woordje voor hem willen doen? Djawad krijgt een sprankje hoop. Dat hij daar niet eerder aan heeft gedacht. Amber heeft weieens vaker bemiddeld als ze ruzie hadden. Hij toetst haar nummer in.

'Hi Amber, met Djawad. Sorry dat ik je ineens bel, maar kan ik je spreken? Ik bedoel, kan ik je ergens ontmoeten? Het is belangrijk.'

'Dat gaat niet, ik zit in Frankrijk. Maar ik weet waar het over gaat. Ik heb Liz gesproken. Wat een shit zeg.'

'Amber, ik wil haar terug. Je moet me helpen. Alsjeblieft.'

'Ik kan nu niets doen. Je zult moeten wachten tot ik terug ben. En dan nog wil ik niet met jou praten zonder dat Liz ervan weet. Ik doe niks achter haar rug om. Je hoort nog van me, goed?' Ze hangt op.

Yousef komt zuchtend binnen. 'Mijn baas heeft me nodig!' zegt hij. 'Ik moet zijn huis even inspecteren voordat die Amerikaan komt.'

'O, dan ga ik maar,' zegt Djawad lusteloos.

'Waarom ga je niet mee?' zegt Yousef. 'Dan heb je even iets anders aan je hoofd.' Hij rekent af. 'Dan kun je meteen zijn paleis zien. Echt hoor, je ogen vallen uit hun kassen als je het ziet. Dan weet je waar ik het allemaal voor doe.'

'In Hilversum?'

'Nee, hij woont in Loosdrecht. Hij heeft een megavilla aan de plassen.'

Djawad moet lachen als hij naast Yousef in de auto zit. Alleen

al hoe zijn broer achter het stuur zit. Hij voelt zich duidelijk heel stoer in zo'n bmw. Ze gingen eerst naar het kantoor in Hilversum. Djawad was even mee naar binnen. Zelf zou hij gek worden als hij de hele dag op zo'n kantoor moest zitten. Die gestreste sfeer, dat past helemaal niet bij hem. Maar zo te zien voelt zijn broer zich daar als een vis in het water. Hij kon merken dat ze hem mogen. Yusef kon altijd al goed met mensen omgaan. Hij is heel sociaal en ad rem. Vroeger was Djawad weieens jaloers op de flair van zijn broer. Hijzelf was altijd veel introverter.

Yusef parkeert de BMW voor een villa. Djawad ziet helemaal voor zich hoe Yusefs leven er over tien jaar uitziet. Een bmw, een mooi huis, een knappe vrouw met kinderen, en zelf altijd in het buitenland.

'Wat dacht je hiervan?' zegt Yusef als ze de villa ingaan. 'Daar sta je van te kijken, hè? Dat is nog eens iets anders dan een dobberend wrak in een stinksloot.'

'Gracht,' verbetert Djawad hem. 'Mijn boot ligt in een gracht, geen stinksloot.'

'Zie je dat uitzicht?' Yusef loopt naar het raam alsof het zijn eigen huis is.

'Super,' zegt Djawad.

Ze lopen de tuin in.

Raar, denkt Djawad. Het is net of ik dit huis ergens van ken.

'Daar ligt zijn jacht,' zegt Yusef trots. Hij wijst in de richting van de steiger.

Djawad kijkt naar het witte beeld in de tuin. Die boogschutter heeft hij eerder gezien. Hij draait zich om en kijkt eens goed door de grote schuifpui de woonkamer in. Die grote leren bank komt hem ook bekend voor.

'Top, hè?' zegt Yusef als ze naar binnen gaan. 'Zo zit ik er ook over een aantal jaren bij. Niet verkeerd, hè?' Yusef gaat Djawad voor naar boven. 'Hij heeft ook een jacuzzi. Zo eentje heb je nog nooit gezien. Daar kun je met een heel elftal in.'

Djawad snapt er niks van. Die hal komt hem ook al bekend voor. Peinzend kijkt hij rond. Ineens weet hij het. Hij kent het van foto's. Liz heeft hem ooit foto's van Leons huis laten zien. Maar dat kan toch niet dit huis zijn? Ach, al die villa's lijken natuurlijk op elkaar. Ze kopen allemaal bij dezelfde kaktenten.

'Super, hè,' zegt Yusef als ze in de badkamer staan. 'Als je mazzel hebt, mag je later weieens bij je broer logeren. En dan heb je nog niet alles gezien. Nee, het allermooiste staat in de

garage. Daar gaan we zo nog heen. Ik zweer het, man. Als ik daar zo meteen naar binnen ga voel ik me gewoon een indringer. Mijn baas is er superzuinig op. Niemand mag eraan komen. Hij durft hem zelfs niet door een ander te laten wassen. Het is ook een pronkstuk. Er rijden er maar drie van in heel Nederland. Je staat te kwijlen als je hem ziet.' Yousef wil hem voorgaan naar de garage als zijn mobieltje gaat.

'Werk,' zegt hij en hij loopt even weg.

Djawad loopt de kamer in. Vreemd, denkt hij weer als hij het schilderij van Karei Appel boven de bank ziet. Het huis lijkt echt op dat van Leon. Hij moet het zeker weten en belt Liz.

'Djawad, laat me met rust,' kreunt Liz. 'Ik ben hartstikke in de war.'

'Liz, niet ophangen, het gaat om Leon. Heb jij nog foto's van Leons huis? Die foto's die je me toen had laten zien?'

'Waar heb je het over?'

'Liz, die foto's,' dringt Djawad aan. 'Ik wil weten wat erop staat.'

'Amber en Leon natuurlijk. Wat had je dan gedacht? Heb je soms iets gebruikt? Val lekker een ander lastig en laat mij met rust.'

'Liz, wil je toch voor me kijken, het is belangrijk.'

Jezus! Hoe gek kan iemand worden? Ze zitten in mijn mobieltje. Ik weet niet hoe ik ze kan bekijken nu ik jou aan de telefoon heb. O wacht, ze hangen ook in Ambers kamer.'

Djawad hoort Liz door de flat lopen en Ambers kamer ingaan.

'Welke foto bedoel je? Er hangen er drie,' vraagt Liz even later.

'Doe maar wat.'

'Nou, Amber en Leon voor het huis. Ik voel me wel een debiel, maar goed.'

'Staan ze voor een glazen voordeur?'

Ja.'

'Wacht even.' Djawad loopt naar buiten. 'Niet ophangen, hè? Staat er een console naast de deur met planten erop?'

Ja.'

'En het naambordje, hoe ziet dat eruit?'

'Djawad, wat wil je nou allemaal? Je kunt je beter laten opnemen, volgens mij.'

'Het naambordje, Liz,' zegt Djawad ongeduldig. 'Is het zilver met krulletters?'

'Als je het zo goed weet, waarom vraag je het dan? Ik snap hier niks van.'

'Liz, ik ben in het huis van Yusefs baas, maar het lijkt sprekend op het huis van Leon.'

'In Loosdrecht?'

'Ja. Het is echt bizar gewoon.'

'Er is ook een foto van een bank in de woonkamer. Is die rood met een schilderij van Karei Appel erboven?'

Djawad loopt terug naar de woonkamer. Ja, knalrood.

Shit, Liz. Het klopt. Dan staan ze op die laatste foto bij het beeld in de tuin, een boogschutter.'

'Inderdaad.'

'Maar het kan niet van Leon zijn, Liz. Ik bedoel, is Leon wel Leon, snap je?'

'Kan het geen toeval zijn?' vraagt Liz, die nu ook in de stress schiet. 'Zijn jullie niet in het verkeerde huis?'

'Wacht even, Liz, zo te horen is er een ramp gebeurd. Even bij Yousef kijken.' Djawad loopt met het mobieltje aan zijn oor naar de garage.

Door de telefoon heen hoort Liz Yousef vloeken.

'De Porsche is weg...'

21

Amber en Leon brunchen bij het zwembad voor het landhuis in Frankrijk.

Leon heeft heerlijke hapjes gemaakt en op de tuintafel gezet. De zon schijnt in het water. Leon ontkurkt een fles champagne, schenkt twee glazen vol en knielt voor Amber neer. 'Lieve Amber, jij bent het mooiste wat me in mijn leven is overkomen. Wil je met me trouwen?'

'Meen je dat?' Amber krijgt tranen in haar ogen. 'Ik wil niks liever.' Ze omhelst hem.

'We maken er een sprookjesdag van.' Leon komt overeind en kust haar. 'Jij mag kiezen waar en hoe je wilt trouwen. Het kan overal. Venetië, Bali. Ik laat iedereen overkomen.'

'Jeetje, Leon, Bali, dat kost een vermogen.'

'Geld speelt geen rol, schatje. Trouwen doe je maar één keer.' Hij heft zijn glas. 'Cheers, op ons.'

'Mmm, wat een heerlijke champagne.' Amber likt met haar tong langs haar lippen. 'Dan krijg ik een rijke man. Daar moet ik nog wel aan wennen, hoor.'

'Dan ben jij ook rijk,' zegt Leon. 'Jij wordt mevrouw Hoogeveen. Ik geloof in onze liefde. We trouwen in gemeenschap van goederen.'

'Nee!' roept Amber uit. 'Dat moet je niet doen. Stel je voor dat het misgaat tussen ons, dan heb ik recht op de helft van je geld.'

'Lieve!ing, tussen ons gaat het niet mis.' Leon aait haar over haar hoofd. 'Jouw aanstaande is een romanticus. Wij horen bij elkaar, dat wist ik vanaf die eerste seconde in het café. Wat van mij is, is ook van jou. Het moet een onvergetelijke dag worden. Ik geef je mijn jawoord, maar niet zomaar ergens. Het moet een superlocatie zijn. Ik kan je wat romantische

plekjes laten zien. Ik heb alvast wat voorwerk gedaan. Maar eerst gaan we kanoën.'

Amber heeft een heerlijke dag gehad op het water. Ze waren een geweldig team, met zijn tweeën in de kano. Ze kan haar geluk niet op.

Zodra ze thuis is, loopt ze de badkamer in. Er zit nog kleding in de wasmachine. Ze neemt de kleren mee naar buiten en legt ze op de heg te drogen. Lang zal het niet duren met dit weer.

Leon staat een eindje verderop te bellen. Hij heeft altijd wel een of ander zakelijk gesprek. Ze vindt het knap hoe relaxed hij ermee omgaat. Ze gaat op de stretcher zitten. Na een poosje komt Leon aanlopen met een rimpel in zijn voorhoofd.

'Is er iets?' vraagt Amber.

Hij gaat naast haar zitten. 'Ik moet je teleurstellen en dat vind ik heel rot. We moeten opbreken.'

'Moet er een ander familielid in het huis?'

'Nee, een zakenrelatie belde net.' Leon staat op en loopt onrustig heen en weer. 'Over een week hadden we een

transactie gepland, maar nu wil die man het vervroegen. Ik heb er niet op gerekend.' Hij schopt een steentje weg. 'Er is ook altijd wat. Ik kan niet eens op vakantie. Mijn geld ligt thuis in de kluis.'

'Er zijn hier toch ook banken?'

Leon gaat weer zitten en pakt haar hand. 'Vlak voor we weggingen heb ik nog een megagrote investering gedaan. Die man wil het cash en er staat niks op mijn rekening. Ja, tweeduizend euro. Had ik die vijftientigduizend maar meegenomen. Weet je dat ik nog twijfelde ook? Je weet nooit, dacht ik. Maar toen werd ik kwaad op mezelf. Controlfreak, dacht ik, je gaat nu op vakantie.'

'Moeten we echt terug?' zegt Amber teleurgesteld. Ze hadden nog heel veel plannen. 'Morgen zouden we een kastelentocht maken.'

'Ik weet het, het is balen.' Leon staat op en loopt hoofdschuddend naar binnen. 'Het probleem is: ik kan die zakenrelatie niet negeren, er staat te veel op het spel.'

'Wanneer wil hij het hebben?' vraagt Amber.

Leon draait zich om. 'Morgen.'

'Dus we moeten vandaag nog weg?'

Leon knikt. Je zult wel denken: wat een mooi begin zo. Maar dit gebeurt me niet nog eens. Geloof me. Ik baal er zelf zo ontzettend van. Ik weet zo gauw geen andere manier om aan vijftientigduizend euro te komen.' Somber loopt hij naar binnen.

Ambers humeur is meteen verpest. Ze moeten terug, alleen maar vanwege die stomme transactie. Ze denkt aan haar eigen rekening, waar dertigduizend euro op staat. Ze zou het Leon kunnen lenen. Maar van de gedachte alleen al schiet ze in de stress. Het is het geld van haar en Liz' bedrijf. Maar wat maakt het uit? Of het nou op de bank staat of in Leons kluis ligt? Ze krijgt het echt wel terug. Ze gaan trouwen.

Amber overweegt om het geld aan hem uit te lenen, maar ze vindt het toch heel moeilijk. Wie leent er nou vijftientigduizend euro aan een vriend? Ze hoeft het niet te doen. Leon heeft niks gevraagd. Hij weet dat ze het geld heeft. Ze is hem niks verplicht. Het is het geld van hun bedrijf. Nee, ze doet het niet. Ze staat resoluut op, neemt een aanloop en duikt het zwembad in.

Maar het zit haar toch niet lekker. Als ze op haar rug drijft, moet ze er steeds aan denken. Is het niet bizar? Leon wil alles met haar delen als ze gaan trouwen. Zijn hele vermogen, en

zij is nog te bang om hem haar erfenis uit te lenen. Het gaat maar om één week, zodra ze thuis zijn krijgt ze het terug. Hij is heel stipt. Die twaalfhonderd euro gaf hij ook meteen terug. Nu verpest ze hun hele vakantie, alleen maar omdat ze te wantrouwig is. Sjoerd Schier vertrouwden ze opeens ook niet meer. En hij bedoelde het alleen maar goed. Ze moet niet kinderachtig zijn en Leon gewoon het geld lenen. Maar kan het eigenlijk wel? Ja, natuurlijk kan het. Dan belt de bank naar Nederland en is het zo gepiept.

Ze gaat het water uit. 'Leon!'

Leon komt het uit huis. 'Sorry,' zegt hij. 'Het is echt heel stom van me. Ik dacht zo: we blijven vandaag nog hier. We gaan bij het meer eten en pas als het donker is rijden we terug. Jij kunt naast me slapen.'

'We hoeven niet terug.' Amber slaat een arm om hem heen. 'Je mag het van mij lenen.'

'Je bedoelt dat je vijftientwintigduizend euro van de bank wilt halen?'

Amber knikt.

'Door mijn stomme streek? Nee, geen sprake van, dat is voor jullie bedrijf. Ik weet wat het voor je betekent. Laat je centjes

daar maar lekker staan.'

'Maar dan kunnen we blijven,' zegt Amber. 'Ik krijg het geld wel van je terug zodra we in Nederland zijn.'

Leon pakt haar handen. 'Liefje, dat hoeft je niet te doen.'
Daarna laat hij haar los en loopt weer naar binnen.

Amber aarzelt even, maar dan gaat ze achter hem aan. 'Schat, je mag het echt van me lenen.'

Leon kijkt haar aan. 'Het is wel aanlokkelijk, dan zouden we deze week toch nog onze kastelentocht kunnen doen. Maar weet je het echt heel zeker?' Amber knikt.

Leon geeft haar een kus. 'Je bent geweldig. Dan ga ik mijn relatie even bellen en zeggen dat hij het ergens moet komen halen. In Parijs bijvoorbeeld, dat is niet zo ver hiervandaan. In nog geen uur vliegt hij naar Parijs.'

Djawad loopt de garage in. 'Een Porsche? Had je baas een Porsche?' 'Hij is weg,' zegt Yousef.

'Wat zeg je, Liz?' vraagt Djawad, die nog steeds zijn mobiel tegen zijn oor houdt.

'Ik hoor dat die Porsche weg is, niks aan de hand. Leon en

Amber zijn met de Porsche naar Frankrijk.'

'Dat is het juist,' zegt Djawad. 'Wie is Leon? Die Porsche is niet van hem. Het huis ook niet. Er klopt niks van die gast.'

'Hang nou toch eens op,' zegt Yousef geïrriteerd. 'Sorry, Liz, ik bel je zo terug.' Djawad hangt op en loopt met Yousef door de garage.

Yousef onderzoekt de garagedeuren. 'De auto kan niet zijn gestolen. Ik zie nergens een spoor van inbraak.'

'De Porsche rijdt ergens in Frankrijk,' zegt Djawad.

'Wat klets jij nou weer?'' Zijn broer kijkt hem aan.

'De vriend van Amber had ook een Porsche.'

'Nou en? Er zijn wel meer mensen die een Porsche hebben.'

'Luister nou, hij woonde ook zogenaamd in dit huis.'

'Doe normaal.'

'Ik heb je toch verteld dat Amber een rijke vent aan de haak had geslagen? Leon heet hij. Hij woont in Loosdrecht en beweert dat hij in dit huis woont. Ik heb het op foto's van Amber gezien. Toen ik binnenkwam, herkende ik het.'

'Dit gaat me even te snel.' Yousef loopt naar de woonkamer en ploft neer in een leren fauteuil. 'Kun je even iets duidelijker zijn? Je vertelt een heel onsamenhangend verhaal.'

Djawad vertelt over Leon en de foto's die hij heeft gezien.

'Als het waar is wat jij denkt,' zegt Yousef als Djawad is uitverteld, 'dan moet die Leon een sleutel van het huis hebben gehad.'

'Misschien mocht hij hier wel zolang wonen,' oppert Djawad.

'En de Porsche gebruiken zeker. No way!' Yousef springt op en loopt door de kamer heen en weer.

Djawads mobieltje gaat. Hij neemt op. 'Hi Liz...'

'Hoe zit het nou precies?' vraagt Liz.

'Dat zijn we nu aan het uitzoeken. Maar het lijkt er verdomd veel op dat die Leon een vuile oplichter is. Ik bel je zo terug, oké?'

'Ik ga mijn baas bellen,' zegt Yousef. 'Dit moet hij weten.'

Hij gaat naast Djawad op de bank zitten en toetst het nummer van zijn baas in. Hij zet het mobieltje op de luidspreker, zodat Djawad mee kan luisteren.

Djawad hoort het mobieltje een paar keer overgaan. Dan wordt er opgenomen.

Jezus man, wie belt er nou 's nachts?' schalt de stem van Yousefs baas door de kamer. 'Staat de toko in de fik?'

'Nee, het gaat om jouw huis. Ik moest toch kijken of het er netjes uitzag?'

Je gaat me toch niet vertellen dat de brandy op is, hè?'

'Nee, natuurlijk zegt,' zegt Yousef een beetje beledigd. 'De Porsche staat er niet.'

'Wat?'

Je Porsche is weg,' herhaalt Yousef.

'Godverdomme! De klootzak. Sorry, mijn neef paste op mijn huis. Ik heb nog zo gezegd dat hij met zijn tengels van mijn Porsche af moest blijven.'

'Hij is ermee op vakantie, met zijn vriendin.'

'Op vakantie? Weet je dat zeker? Ik bedoel, weet je zeker dat hij een vriendin bij zich heeft?'

Ja, Amber heet ze en zij denkt dat die Porsche van hem is.

En het huis ook. Hij schijnt iedereen te hebben voorgelogen.'

'Shit! Dat kind is in gevaar. Ik stuur een psychiater en iemand van de recherche naar je toe. Blijf dus waar je bent, ik regel het meteen. O ja, geen contact met dat meisje opnemen.'

'Waarom niet?' vraagt Djawad, maar Yousefs baas heeft al opgehangen.

'Dat is niet zo best.' Yousef haalt twee glazen uit de kast en schenkt water voor hen in. 'Fijne neef.' 'Het klinkt helemaal niet goed,' zegt Djawad. 'Iemand van de recherche en een psychiater. O, Liz belt.'

'Niks zeggen,' zegt Yousef nog.

'Ja hallo, ik ga niet liegen. Het is wel haar vriendin.' Djawad neemt op. 'Hoi Liz. Leon blijkt een oplichter te zijn.'

'Dat kan niet! Waarom zou hij dat doen? Hij heeft een hartstikke goeie baan.'

'Hij heeft zoveel verteld, Liz, maar dan hoeft het nog niet waar te zijn. De recherche komt hierheen.'

'De recherche?'

Ja, hij heeft zomaar de Porsche meegenomen.'

'Maar Amber staat erbuiten. Die kan er niks aan doen. Zo meteen krijgt zij nog de schuld. Ze weet echt van niks. Ik bel haar meteen.'

'Nee, dat mag niet. We moeten hier op de politie wachten.'

'Ik wil die politie ook spreken,' zegt Liz. 'Zo meteen wordt Amber nog opgepakt terwijl ze er niks mee te maken heeft.'

'Momentje.' Djawad wendt zich tot Yousef. 'Kun jij Liz ophalen? Ze wil erbij zijn.'

Yousef knikt. 'Dat is misschien wel handig, maar dan moet jij hier blijven om de politie op te vangen.'

Djawad ijsbeert door de kamer. Waar blijft zijn broer? Zo lang hoeft het toch niet te duren om even naar Amsterdam te rijden? Zo meteen komt de recherche. Hij heeft geen zin om alleen met die mensen te zijn. Hij gaat zitten, maar na een paar tellen staat hij weer op. Hij gaat maar weer eens naar buiten. Net heeft hij ook een tijdje bij het water gestaan, maar hij voelt zich nergens op zijn gemak. Het is ook zo raar stil. Mooi hoor, die natuur, maar het is niks voor hem. Veel te dood. Hij woont liever midden in de stad. Hij gaat op de rand van de steiger zitten. Nou, Yousef, schiet op. Zal hij bellen waar ze zijn? Maar zijn mobiel ligt nog binnen. Hij denkt aan Leon. Wat een engerd. Dan ben je toch

supergestoord als je zoiets doet. Zou hij alles hebben gelogen? Misschien werkt hij niet eens bij de tv. De bel gaat. Djawad schiet overeind. Hij hoopt dat het Yousef en Liz zijn. Maar als hij opendoet staat er een man in een regenjas voor de deur.

'De Koning. Recherche.' Hij laat zijn pas zien. Op dat moment stopt er een andere auto voor de deur. Een vrouw stapt uit en loopt het pad op. De rechercheur begroet haar. 'Dit is mevrouw Vermeulen van De Zandloper.' De vrouw schudt Djawads hand. 'De Zandloper is een instelling voor psychiatrische patiënten,' legt ze uit.

Djawad laat hen binnen. 'Het is niet mijn huis, ik wacht op mijn broer. De eigenaar van dit pand zit in New York.'

'Dat heb ik begrepen.' De rechercheur gaat op de bank zitten. De vrouw neemt plaats in de fauteuil tegenover hem. Djawad staat maar zo'n beetje te staan. Hij belt Yousef. 'Waar zitten jullie?'

'We rijden net de straat in.'

'Het werd tijd,' bromt hij. Hij loopt naar de deur om open te doen. Yousef parkeert zijn bmw midden op het pad. Liz stapt meteen uit.

'Ze zijn er net,' zegt Djawad, die de deur openhoudt.

Liz kijkt naar de deur. 'Ja, dit staat inderdaad op de foto. En dit ook,' zegt ze als ze de kamer in komt. 'Is dit huis echt van je baas, Yousef?' 'Bizar, maar waar,' zegt Yousef. Zijn mobieltje gaat. Hij loopt naar de hal.

'Amber kan hier niets aan doen, zij heeft die auto niet gestolen,' begint Liz meteen tegen de rechercheur. 'Ze weet helemaal niet dat die auto niet van hem is. Ze is er ingetrapt. Ik ga haar meteen bellen.'

'Nee, dat mag je niet doen,' zegt de rechercheur als iedereen zit. 'Je hoeft je geen zorgen te maken. Jouw vriendin is het slachtoffer.'

'Wij hebben dit al eerder met deze jongeman meegemaakt,' zegt de psychiater.

'U kent hem?' vraagt Liz.

'Hij is twee jaar verplicht bij ons opgenomen geweest,' zegt de psychiater. 'Leon Hoogeveen. Kantoorbediende. Hij woont op kamers in Utrecht.'

'In Utrecht?' Liz en Djawad wisselen een blik. Ze denken alle twee aan die avond van het feest. 'Dan heb ik hem dus toch

gezien,' zegt Liz.

'Als u het goed vindt, ga ik ervandoor,' zegt Yousef tegen de rechercheur. 'Ik kan hier toch niks doen en op de zaak hebben ze me nodig.'

Als Yousef is vertrokken begint Liz van schrik te trillen. 'Gadverdamme, Amber is op reis met een gek!' zegt ze.

'Luister,' zegt de rechercheur. 'Ze is niet in gevaar. Tenminste, zolang ze van niks weet. Pas als hij doorheeft dat ze iets weet, kan hij link worden.'

De psychiater knikt. 'Dit soort ziekelijke leugenaars kunnen gevaarlijk worden als je ze ontmaskert.'

'Heeft hij... heeft hij al eens zoiets gedaan?' vraagt Liz, die het antwoord eigenlijk liever niet wil horen.

'Het vorige meisje heeft inderdaad gevaar gelopen,' zegt de rechercheur.

'Heeft hij haar vermoord?' fluistert Liz.

'Nee, gelukkig niet, we waren op tijd ter plekke.'

'Amber mag niks overkomen.' Liz springt in paniek op. 'U moet iets doen!'

'We kunnen nu niets doen,' zegt de rechercheur. 'We moeten eerst weten waar ze zijn.'

'In Frankrijk,' zegt Liz, die weer gaat zitten. 'Hij had een landhuis, maar ik weet niet waar.'

'Dat zal dan het landhuis van meneer Hoogeveen zijn,' zegt de rechercheur. Hij drukt het nummer van Yousefs baas in, maar hangt na een paar seconden weer op.

'En?'

'Hij is in gesprek,' zegt de rechercheur. 'We zullen moeten wachten.'

Liz heeft het gevoel dat ze gek wordt. Haar vriendin is in gevaar en zij mag niks doen. Ze moeten wachten op een telefoontje van het hoofdbureau. Ze loopt naar buiten en gaat op de punt van de steiger zitten, en laat haar voeten boven het water bungelen. Ze wil zo graag Ambers stem horen, dan weet ze tenminste dat alles nog goed gaat. Ze gaat verder heus niks zeggen, maar de rechercheur heeft het haar verboden.

Djawad komt naast haar zitten. 'Gaaf het?'

'Nee!' zegt Liz geëmotioneerd. 'Het gaat helemaal niet. Ik snap er niks meer van, nergens meer van.' Ze begint te huilen en

legt haar hoofd op Djawads schouder. 'Er mag niks met Amber gebeuren.' 'Daarvoor zijn we toch allemaal hier.' Djawad strijkt Liz door haar haar. 'We hebben mazzel dat Yousef naar dit huis moest.'

'En dat jij mee was,' zegt Liz. 'Het is te afschuwelijk voor woorden. Amber denkt dat ze een lieve vriend heeft. Ik heb hem ook gezien. Hij deed ook heel aardig. Ik kan het bijna niet geloven. Kun je dan niemand meer vertrouwen?'

Jawel.' Djawad neemt Liz' gezicht tussen zijn handen en veegt de tranen van haar wangen. 'Mij, Liz, mij kun je vertrouwen.'

'Niet dus. Je hebt me al die tijd voorgelogen.'

'Ik heb niet gelogen,' zegt Djawad. 'Ik heb alleen informatie achtergehouden.'

'Dat komt op hetzelfde neer. Je kunt niet zomaar iets belangrijks verzwijgen.'

'Daarom kon ik het juist niet zeggen, Liz. Omdat het zo belangrijk was. Ik was bang je te verliezen.'

Liz rukt zich los. 'Dacht je nou echt dat ik je had gedumpt alleen omdat je nooit kinderen zou kunnen krijgen? Ik hield van je, Djawad. Je had meer vertrouwen in mij, in ons moeten

hebben. Ik durf je nooit meer te vertrouwen.'

'Liz, kijk me aan. Kijk me echt aan en zeg dat dan nog eens.'

'Wat?'

'Dat je me nooit meer kunt vertrouwen.'

Liz slaat haar ogen op. Ze kijkt in Djawads ogen. De ogen waar ze zo van heeft gehouden.

'Zeg het dan!'

'Jezus, Djawad! Fuck you.' Ze staat op en wil weglopen, maar Djawad grijpt haar hij de arm vast.

'Zeg het, anders ben jij ook laf.'

Liz en Djawad staan tegenover elkaar als de rechercheur de steiger op komt lopen. 'We hebben contact gehad met meneer Hoogeveen.'

'En?' Liz houdt haar adem in.

'Hij heeft verteld waar het landhuis staat. Het bevindt zich zo'n honderd kilometer van Parijs af. Ik heb mijn collega's ter plekke opdracht gegeven de conciërge erheen te sturen.'

'Alleen de conciërge?' roept Liz verontwaardigd. 'De politie moet er zelf op afgaan.'

'De conciërge weet van niks,' zegt de rechercheur. 'Hij wordt er met een smoes heen gestuurd. De waterleiding is zogenaamd stuk. We moeten eerst weten of ze er zijn. Daarna gaan we over tot actie.'

22

'Schat, wat heb je?' vraagt Leon als Amber 's nachts overeind schiet.

Gelukkig, je leeft nog, denkt ze. Ze legt haar hoofd op zijn borst. 'Ik had zo'n enge droom. Ik neem wel even een slokje water.'

Amber loopt naar de kraan. Haar hart bonkt in haar keel en ze is helemaal bezweet. In haar droom reed Leon zich dood tegen een boom. Het was zo verschrikkelijk. In de kluis van zijn huis lag vijftigduizend euro, maar zij kreeg het niet. 'Wie zegt dat u daar recht op heeft?' zei de politie. 'Hebt u er een bewijs van?' Ze kreeg niks. Niet alleen was ze Leon kwijt, maar ook nog eens al haar geld. Leon slaapt weer als ze in bed kruipt. Ze gaat dicht tegen hem aan liggen.

Als ze 's morgen wakker wordt, denkt ze meteen aan het geld. Het zit haar niet lekker.

Je piekert ergens over,' zegt Leon als ze aan het ontbijt zitten.

Ja, misschien klinkt het stom, maar als er nou iets met jou gebeurt, ik hoop het niet natuurlijk, ben ik mijn geld kwijt.'

'Liefje, dat is helemaal niet stom. Je hebt groot gelijk. Ik heb er helemaal niet aan gedacht, maar natuurlijk moeten we het goed regelen. Ik teken een document waarin ik schrijf dat in het geval van overlijden het geld in mijn kluis van jou is.' Hij gaat achter het bureau zitten. Na een paar minuten komt hij aanlopen met een vel papier in zijn hand. 'Kijk eens, is dit goed zo?'

Amber leest wat er staat. 'Super,' zegt ze opgelucht. 'Hartstikke lief van je.' Ze is trots op zichzelf. Vroeger zou ze dit nooit hebben gedurfd. Ze stopt het tussen haar kleren.

'Tevreden?' zegt Leon lachend. Je moet altijd alles tegen me zeggen.'

Amber knikt. 'Ik neem nog een duik in het zwembad,' zegt ze. 'De laatste.'

Leon tilt haar op, loopt met Amber in zijn armen naar buiten

en springt het zwembad in.

'Heb je alles?' vraagt Leon. 'We komen hier niet meer terug.'

'Volgens mij wel.' Amber controleert of ze alles bij zich heeft.

'Dan gaan we.' Ze lopen naar buiten.

Amber voelt zich zo gelukkig. Vooral omdat ze heeft besloten Leon het geld te lenen. Ze had zichzelf zo'n egoïst gevonden als ze het niet had gedaan. Gistermiddag zijn ze samen naar de bank geweest. Het was nog een heel gedoe. Ze hebben met Nederland gebeld en ze moesten heel lang wachten. Toen het eindelijk akkoord was, moest ze allerlei formulieren invullen. En dat allemaal in het Frans. Amber spreekt bijna geen Frans, en Leon ook niet. Ze vroeg of het misschien in het Engels mocht. Nou, die bankier sprak zo gebrekkig Engels dat ze er geen touw aan vast kon knopen. Maar het is gelukt. Straks mogen ze het geld komen halen. Leon legt haar bagage in de auto. 'Op naar Parijs. Weet je wat ik voor gevoel heb? Alsof we op huwelijksreis gaan.'

Hij stapt in. 'Ah, ik heb een sms'je,' zegt hij. Hij leest het bericht. 'Mooi, vanmiddag al kan ik mijn zakenrelatie in Parijs ontmoeten.'

Amber kijkt ernaar uit om naar Parijs te gaan. Ze zijn er met

de academie geweest, maar toen hebben ze alleen couturiers en belangrijke modehuizen bezocht. Ze sliepen in een hostel in een buitenwijk. Nu gaan ze vast naar een heerlijk hotel in een leuke buurt.

'Ik ben zo gelukkig,' zegt ze.

Leon geeft haar een kus. 'Eerst even langs de bank, dan is dat geregeld.' Hij start de Porsche.

'Wie komt daar aan gefietst?' vraagt Amber, door het raam turend.

Een man rijdt hun tegemoet.

'Geen idee.' Leon stopt naast hem en draait het raampje open.

'Bonjour.' De man ratelt iets in het Frans.

'English, please?' zegt Leon.

'The water,' zegt de man. 'Troubles with the water. No water today. It will be fixed by tomorrow.'

'No problem,' lacht Leon. 'We are leaving right now. Thank you.' Hij steekt zijn hand op en geeft gas.

Het is druk in de bank. Er zijn nog een paar mensen voor

hen. Leon bladert rustig in een folder, maar Amber kijkt naar de vrouw die het geld voor een klant uittelt. Straks is zij aan de beurt. Dan wordt er in één keer vijftientigduizend euro van haar rekening afgeschreven. En dan staat er nog maar vijfduizend euro op. Te weinig om een bedrijfje op te starten. Ineens krijgt ze een onbehaaglijk gevoel. Dit zou ze nooit voor iemand hebben gedaan, haar erfenis uitlenen. Ze realiseert zich hoe dol ze op Leon is en hoezeer ze hem vertrouwt. Ze heeft Liz nog steeds niet gebeld. Hoe goed ken je hem nou helemaal? zou Liz zeggen. Als zij zoiets van een ander zou horen, dan zou ze het toch ook belachelijk vinden? Is het niet ook belachelijk? Hun hele toekomst stelt ze in de waagschaal.

Er is nog maar één persoon voor haar. Ze kan nu nog weigeren. Als ze nu zegt dat ze het niet wil, dan blijft het geld op haar rekening. Dan moeten ze terug naar Nederland. Nou en? Wat is daar zo erg aan? Ze kunnen later nog zo vaak als ze willen naar Parijs. Amber kijkt naar Leon. Zal ze het zeggen? Zal ze zeggen dat ze spijt heeft van haar aanbod? Leon legt de folder terug. Nu, zegt ze tegen zichzelf. 'Leon...'

'Ja, ik weet wat je wilt zeggen. Het duurt langer dan verwacht. Ik krijg hier ook de zenuwen van. Als we nog maar op tijd komen voor mijn afspraak. Ik ken deze persoon heel goed. Hij is niet de makkelijkste. Ik moet hem niet laten wachten in Parijs.'

'Is hij al op weg naar Schiphol, denk je?' Ik bedoel, zit hij al in het vliegtuig?' vraagt Amber.

Leon kijkt op zijn horloge. 'Misschien wel. In elk geval is hij door de douane.'

'Bonjour, madame?' De vrouw achter de balie kijkt haar aan.

Te laat, denkt Amber. Dit kan ik Leon niet aandoen.

Amber zit in de schaduw op een terras in Parijs. Leon heeft net een wit wijntje voor hen besteld.

'Als ik geweten had dat hij vertraging had, dan hadden we niet zo hoeven haasten,' zegt hij.

Amber pakt zijn hand. 'Het is ook wel lekker. Nu hadden we tenminste tijd genoeg gehad om een hotel te zoeken.' Leon kende het hotel. Het is wel erg eenvoudig. Ze dacht dat ze midden in de Marais zouden zitten, maar het ligt in een heel gewoon straatje, ergens achteraf. Het is niet eens op loopafstand van de Marais. Een beetje teleurgesteld was ze wel toen Leon daar parkeerde. Maar tegelijkertijd bewondert ze hem ook. Hij bulkt van het geld. Als hij zou willen, konden ze zo naar het duurste hotel. Maar hij houdt van eenvoud tijdens zijn vakantie. Hij kiest altijd simpele gelegenheden uit, ook als ze ergens eten.

'Voel je je wel een beetje fijn in dat hotel?' vraagt Leon.

'Zolang wij maar samen zijn,' zegt Amber, 'dan vind ik alles best.'

'Ik vind zo'n shabby plek wel iets hebben.' Leon steekt een sigaret op. 'Dat vind ik nou echt vakantie. Is weer iets anders dan thuis of voor mijn werk op reis.' Hij heft zijn glas. 'Op onze vakantie, en onze liefde.'

Amber neemt een slok van haar wijn.

'Ah, een sms'je.' Leon kijkt op zijn mobiel. 'Mijn grote vriend is geland. Dan ga ik zo maar even naar onze afspraak.'

'Ik ga met je mee,' zegt Amber als hij opstaat.

'Blijf jij maar lekker hier, schat, ik ga wel alleen. Je hebt al genoeg gereisd vandaag. Ik bestel nog een lekker wijntje voor je. Ik ben binnen een halfuurtje terug. Misschien wel eerder. Straks als ik terug ben, gaan we lekker mosselen eten aan de Champs-Élysées.' Hij geeft haar een kus en loopt weg.

Amber kijkt hem na. In zijn tas zit haar erfenis. Stel je voor dat hij er nu met haar geld vandoor gaat. Ze springt op. 'Leon, ik ga met je mee!' Maar Leon hoort haar niet.

Ze wenkt de ober om af te rekenen. Ze betaalt met een briefje van twintig euro. Hij heeft niet genoeg wisselgeld bij zich en loopt naar binnen. Amber ziet Leon de hoek om gaan. Schiet nou op, stomme ober, denkt ze ongeduldig.

Eindelijk komt de ober naar buiten. Zodra ze het wisselgeld terug heeft rent ze naar de hoek, maar ze ziet Leon nergens meer. Doe toch niet zo paniekerig, denkt ze. Gelukkig heeft hij haar niet gezien. Wat moet hij wel niet van haar denken? Ze gaat terug naar het terras.

Vol spanning wacht het crisisteam in Loosdrecht op nieuws. De rechercheur belt de hele tijd met het hoofdbureau, maar er is nog geen bericht van de conciërge. Eindelijk gaat de telefoon. Hij neemt zijn mobieltje mee naar de hal.

'Ik hoop zo dat ze thuis waren,' zegt Liz.

'Ik ook,' zegt Djawad. 'Dan stuurt hij er meteen de politie op af.'

Liz denkt aan Amber. Wat moet het verschrikkelijk voor haar zijn. Denk je dat je een lieve vriend hebt, blijkt het een gestoorde gek te zijn. Dat trekt Amber niet. Daarom wilde Liz naar haar toe, dan kon ze haar opvangen. Maar volgens de psychiater krijgt Amber daar hulp. Ze zetten haar meteen op het vliegtuig met een begeleider. Met een beetje mazzel is ze

vannacht thuis. Was het maar vast zover, was het maar vast vannacht. Je weet nooit wat zo'n gek nog doet als hij in het nauw wordt gedreven. Ze slaat haar handen voor haar gezicht.

'Het komt goed.' Djawad geeft een kneepje in haar hand.

Stiekem is ze blij dat Djawad bij haar is. Het voelt zo vertrouwd. Als ze zo samen zijn kan ze zich helemaal niet voorstellen dat er zoveel tussen hen in is komen te staan.

'We hebben pech,' zegt de rechercheur als hij de woonkamer binnenkomt. 'De conciërge is naar het huis toe geweest. Hij kwam ze tegen toen ze net op het punt stonden te vertrekken. Hij weet niet waar ze nu naartoe zijn gegaan.'

'Waarschijnlijk terug naar Nederland,' zegt de psychiater.

'Dat denk ik ook,' zegt de rechercheur. Hij gaat zitten.

'Dat geloof ik niet,' zegt Liz. 'Als Amber naar huis komt, dan had ze mij gebeld.'

Ja,' zegt Djawad. 'Dat denk ik ook. Jij en Amber bellen altijd veel met elkaar.'

Liz kijkt voor de zekerheid op haar mobieltje, maar ze heeft geen berichtje.

De rechercheur tikt met zijn vingers op de tafel. 'Dan zijn ze ergens anders heen.' Het is een tijdje stil. 'Ik denk dat nu het moment is dat jij met je vriendin moet bellen, Liz,' zegt hij. 'Ze mag niet merken dat je ongerust bent, denk je dat je dat kunt?'

'Natuurlijk wel,' zegt Liz, maar haar hart bonst in haar keel.

Je moet haar vragen waar ze zit, niet te opvallend natuurlijk. Probeer zoveel mogelijk informatie los te peuteren.'

'Oké. Nu meteen?'

Ja. Zet je mobieltje maar op de luidspreker.' De rechercheur zet een recorder aan. 'Ik neem het op. En onthoud goed: wat ze ook vertelt, jij weet van niks. Je reageert zo natuurlijk mogelijk.' 'Ik ga ervoor.' Liz vingers trillen als ze Amber belt.

Djawad houdt haar andere hand vast. Liz hoort de telefoon overgaan. Ze houdt haar adem in.

'Hoi Liz!' hoort ze dan.

Gelukkig, denkt Liz. Zo te horen gaat alles nog goed. 'Hoi,' zegt ze. 'Ik hoorde maar niks van je. Ik dacht: ik bel maar even. Hoe is het daar?'

'Sorry, ik had je veel eerder moeten bellen, maar het is ook zo bijzonder. Leon heeft me ten huwelijk gevraagd.'

'Wauw! Romantisch zeg! Waar zit je nu? Nog steeds in dat landhuis?'

'Nee, midden in Parijs.'

'In Parijs?' Liz kijkt de rechercheur aan.

Ja, Leon heeft hier een zakelijke transactie. Maar hoe is het met jou? Heb je nog pijn?'

'Nee, ik voel niks meer. Haha, mijn vriendin zit in Parijs. Jullie zitten zeker in de Ritz. Met uitzicht op de Eiffeltoren. Of heeft hij een of ander patserig jacht gehuurd en varen jullie nu op de Seine?'

'Nee hoor, het is niet zo'n luxe hotel, een beetje shabby juist.'

'Dat had ik nou nooit gedacht. Ik dacht: die gaan helemaal uit hun dak.'

'Ik ook, maar Leon houdt van eenvoudige accommodatie tijdens de vakantie. Voor mij ook nieuw. Het is onze eerste vakantie samen.' Amber aarzelt. Zal ze Liz in vertrouwen nemen en haar vertellen waar ze over inzet?'

De rechercheur houdt een vel papier voor Liz omhoog.
Naam hotel?

'Zitten jullie soms in de buurt van het hostel waar we toen met de academie zaten?' vraagt Liz.

'Nee, maar waar we wel precies zitten, weet ik eigenlijk niet. Doet er ook niet toe, toch? O, daar heb je Leon. Ik ga hem even vragen hoe het is gegaan, ik bel je nog.' Ze hangt op.

'Is het gelukt?' vraagt Amber.

Ja.' Leon gaat zitten. 'Alles is geregeld. Hij was precies op tijd en ik ook. We kwamen tegelijk het café binnen.'

'Heb je hem de envelop in een café gegeven? Is dat niet link? Er zat vijftigduizend euro in.'

'Dat weet toch niemand. Nee, dat zit wel goed. Ik heb nog gewacht tot hij in een taxi stapte. Hij wilde nog ergens met me eten, maar daar had ik geen zin in. Ik laat mijn liefje niet de hele avond alleen hier.' Hij geeft haar een kus.

Amber voelt zich best moe als ze in hun hotelkamer komen. Ze hebben veel gezien. Ze ploft op het bed neer.

Leon doet de badkamerdeur open. 'Ik zie hier een heerlijk

bad. Zullen we lekker samen in bad gaan?'

'Ja!' roept Amber, die haar pijnlijke voeten masseert. 'Zet maar vast de kraan aan. Het duurt toch nog even voor het vol is.'

'Dan leg ik mijn papieren in de kluis.'

Terwijl Amber naar de badkamer gaat, probeert Leon de kluis open te krijgen. Ze hoort hem in de kamer vloeken. 'Shit! Waarom doet dat ding het niet?'

'Laat toch!' roept ze vanuit de badkamer. 'Zoveel kostbaars hebben we toch niet?'

'Wat denk je van mijn contract? Ik heb net vijftientigduizend euro betaald. Als mijn tas wordt gejat, heb ik geen bewijs. Volgens mij is dat pokkending stuk. Ik ga wel even naar beneden.'

Amber voelt aan het badwater. Er kan nog wel een beetje warm water bij en ze draait de kraan verder open. Ze herinnert zich ineens het heerlijke badschuim uit het landhuis. Goed dat ze het hebben meegenomen. Ze gaat terug naar de kamer en doet haar reistas open om haar toilettas te pakken. Maar ze vindt alleen Leons toilettas, niet die van haar. Leon heeft de spullen uit de badkamer ingepakt. Dan zit haar toilettas waarschijnlijk in zijn koffer. Lekker

handig van hem. Ze doet zijn koffer open. Aha, zie je wel, daar zit ie, helemaal onderin. Ze schuift zijn kleren opzij en tilt de toilettas eruit. En dan valt haar oog op een envelop. Ze herkent de envelop van de bank. Raar, die had hij toch meegegeven? Ze pakt hem. Hij is nog net zo dik als toen ze hem aan Leon gaf. Amber verschiet van kleur. Het geld zit er nog in. Tussen het geld zit ook een ticket. Ze bekijkt wat erop staat. Een enkele reis Amsterdam-Rio de Janeiro! Hij wil ervandoor met haar geld! Ze raakt in paniek. Ineens hoort ze Leon op de gang. Ze stopt de envelop snel terug, doet zijn koffer dicht en schiet de wc in.

'Ik weet al hoe hij werkt, schatje. Zit je al lekker in bad? Ik kom er zo aan.'

'Nee, ik zit op de wc.' Amber heeft het gevoel alsof ze flauwvalt. Hij heeft me bedrogen, denkt ze. De man op wie ze verliefd is, is een bedrieger. Wat moet ze doen? Als ze tegen hem zegt dat ze het geld heeft gevonden, wordt hij misschien wel kwaad. Hij heeft vanaf het begin achter haar geld aan gezeten. Ze denkt terug aan hun eerste ontmoeting.

Ze vierde feest omdat ze net de erfenis had gekregen. Wat een engerd! Er is helemaal niemand geweest voor wie hij naar Parijs moest. Het is allemaal gelogen. Hij heeft haar het geld afhandig gemaakt. Maar wat wil hij nu met haar? Waarom is hij er vanmiddag niet vandoor gegaan met het geld? Waarom

is hij teruggekomen? Hij wou met haar in bad! Misschien wil hij haar wel verdrinken. Ik moet rustig blijven, zegt ze tegen zichzelf. Ik moet hem rustig houden. Als hij maar niet merkt dat ik in zijn tas heb gezeten.

'Het zit erin!' roept hij. 'Ik ga vast in bad. O, wat lekker. Kom maar gauw, schatje.'

Ik ga niet in bad, denkt ze. Zal ze het hotel uit rennen en hulp halen? Ze sluipt de wc uit naar de deur van de hotelkamer. Die zit op slot. Nergens ziet ze de sleutel. Wat nu?

'Gaat het?' vraagt Leon vanuit de badkamer.

'Ja, ik zie net dat ik een oproep heb gemist,' verzint ze gauw. 'Even mijn moeder terugbellen. Aan het nummer te zien zijn ze terug in Nederland.' Ze doet alsof ze iets intoetst. 'Hoi mam,' zegt ze luid, zodat Leon het wel moet horen. 'Hoe kan het nou dat jullie al thuis zijn? ... O, wat verschrikkelijk. Ik kom zo snel mogelijk naar je toe.' Ze rent de badkamer in. 'Mijn vader heeft een hartinfarct gehad. Hij ligt op de intensive care.'

'En nu?'

'We moeten terug,' zegt Amber.

Leon stapte meteen uit bad. 'Wat erg voor je, schatje. Wil je nu gaan?'

Ja,' zegt Amber. 'Ik wil naar mijn ouders.'

'Dan vertrekken we nu meteen. Jammer van onze vakantie, maar voor jou is het het ergst.'

Trillend zit Amber naast Leon in de auto. Hij legt een hand op haar been. Haal weg, engerd, denkt ze. Maar ze moet doen alsof ze van niks weet. Ze moet niet hebben dat hij er met haar geld vandoor gaat. Ze moet slim zijn, superslim. Ze probeert er maar niet al te veel aan te denken dat haar geliefde een bedrieger is. Dan wordt ze gek, terwijl ze juist helder moet zijn. Anders loopt ze misschien gevaar. Ze neemt zich voor om Liz te bellen zodra Leon gaat tanken. Liz moet zorgen dat de politie er is als ze bij haar ouders aankomen. Liz zal het wel maf vinden, want haar ouders zijn in Azië. Ze kijkt naar het dashboard. Ze moeten bijna tanken. Ze moet rustig blijven, dan komt het goed.

Eindelijk, Leon slaat af bij een tankstation. Ze haalt haar mobieltje al uit haar zak. Maar het is geen selfservice. Bij de pomp staat een jongen.

'Plein, s'il vous plait.' Leon laat de auto volgooien. En dan geeft hij de jongen geld. Wat nu? Ze zijn nog maar

tweehonderd kilometer van Rotterdam vandaan.

'Zo, nu duurt het niet lang meer.' Leon geeft haar een kus.

Amber raakt in paniek. Ze moet Liz bellen, maar hoe kan ze haar nu een hint geven zonder dat Leon het merkt? Dat lukt dus nooit. Als ze bij het huis van haar ouders aankomen rijdt hij er gewoon vandoor met haar geld. Dan vliegt hij naar Rio de Janeiro. Ze is haar erfenis kwijt. Ze is er ingetrapt, met open ogen. Hoe kan ze zo stom zijn geweest? Hoe kan ze een bedrieger als Leon hebben geloofd? Toen met Sjoerd Schier zat ze er ook al helemaal naast. Hij was juist een schat en ze verdacht hem van drugssmokkel. Sjoerd Schier... Niemand kent het verhaal, alleen Liz.

'Ik bel Liz even. Ze zal ook wel schrikken, ze kent mijn vader goed.'

Ze toetst Liz' nummer in en krijgt haar voicemail. Ze spreekt een boodschap in.

'Hoi Liz. Ik ben onderweg naar het huis van mijn ouders. Mijn vader heeft een hartinfarct gehad, ze waren net een dag thuis. Erg, hè? Leon zorgt heel goed voor me, heel anders dan die Sjoerd Schier. Over twee uur zijn we bij het huis van mijn ouders. Het zou fijn zijn als je ernaartoe kunt komen. Ik bel je nog wel.'

'Mijn mobieltje!' roept Liz als ze op de steiger staan. Ze rent naar binnen. De rechercheur stormt ook de kamer in.

'Je zou je mobieltje bij je houden.' Hij kijkt Liz bestraffend aan.

'Te laat!' Liz kijkt op het scherm. 'Shit! Het was Amber. Sorry, ik dacht dat ik mijn mobieltje in mijn jaszak had gedaan. Terugbellen dan maar?' Dan hoort ze een piepje. Ze heeft een ingesproken bericht. Liz zet haar mobieltje op de luidspreker. Ze luisteren gespannen naar de stem van Amber.

'Wat erg!' roept Liz. 'Horen jullie dat? Haar vader ligt op de intensive care! En ze waren in de Himalaya.'

'Dat is inderdaad heel akelig,' zegt de rechercheur. 'Maar het is wel een geluk dat ze daardoor deze kant op komen.'

'Wacht, zei ze nou Sjoerd Schier?' Liz luistert het bericht weer af. 'Ze noemt de naam Sjoerd Schier. Ik snap niet zo goed waarom. Hij heeft hier niks mee te maken.'

'Ook niet met haar ouders?' vraagt de rechercheur.

'Nee,' zegt Liz.

De psychiater kijkt haar aan. 'Denk je dat het een hint is?'

'Dat moet haast wel,' zegt Liz. 'Sjoerd Schier is juist een heel aardig persoon.' Ze heeft geen zin om te vertellen hoe Amber en zij zich als idioten hebben gedragen in het vliegtuig.

'En ze zegt dat hij niet deugt. Dan heeft ze Leon dus door,' zegt de rechercheur langzaam.

'Heeft ze misschien een smoes verzonnen om naar huis te kunnen?' vraagt de psychiater.

'Het zou kunnen dat ze het verhaal van haar vader heeft verzonnen,' zegt de rechercheur. 'Daar komen we gauw genoeg achter.' Hij geeft het hoofdbureau opdracht om het uit te zoeken. En ook om na te gaan waar Amber nu ergens zit.

Liz kan de spanning bijna niet aan. Wat zal Amber bang zijn. En terecht. Zo meteen doet Leon haar iets aan.

Djawad slaat een arm om haar heen. 'Moet je niet even rusten?'

Liz schudt zich los en loopt naar de hal. Ze heeft geen zin om aardig tegen hem te doen. Ze kan niet zomaar vergeten wat hij haar heeft aangedaan. En nu zeker kusje erop en over. Nee, zo werkt het bij haar niet.

Amber kijkt vol spanning naar de weg. Als ze maar eerst veilig

thuis is. Zolang ze op de snelweg blijven, is er niks aan de hand. Maar ze is doodsbang dat hij ineens een weggetje inslaat en naar een verlaten terrein rijdt om haar iets aan te doen. Stilletjes zit ze naast hem. Ze kan geen woord uitbrengen. Waar moet ze het over hebben? Leon denkt gelukkig dat ze in de war is vanwege het bericht over haar vader. Ze zou Liz nog wel een keer willen bellen, maar misschien is het toch beter van niet. Stel je voor dat Liz vraagt waarom ze het over Sjoerd Schier heeft. Leon is niet gek natuurlijk, dan weet hij meteen dat ze hem doorheeft.

Leon zet de muziek uit en kijkt de hele tijd in zijn achteruitkijkspiegel. Wat is er met hem? Worden ze soms gevolgd? Straks raakt ze nog betrokken bij een of andere criminele afrekening. Leon wordt steeds opgefokter, ze hoort het aan zijn onrustige ademhaling. Ze probeert in haar zijspiegel te zien wat er aan de hand is. Leon mindert vaart. Een blauwe Renault mindert ook vaart. Er zitten twee mannen in. Ze schrikt als Leon haar kant op kijkt en kijkt snel voor zich.

'We schieten lekker op, hè?' zegt ze alsof er niks aan de hand is, maar vanbinnen trilt ze.

Leon reageert niet. Hij kijkt in zijn spiegel en ineens duikt hij de weg af, en rijdt de afrit naar een tankstation op. Amber kijkt naar de tank. Die zit natuurlijk nog bijna vol. Ze hebben

immers net nog getankt. Ze heeft het dus goed gezien, hij moet van die kerels af. De blauwe auto rijdt door. Zie je wel, Leon tankt helemaal niet. Langzaam rijdt hij langs de pomp en dan schiet hij weer de snelweg op.

'Moest je niet tanken?'

'Mij te druk.' Leon blijft de auto's achter hem in de gaten houden.

Ze vindt hem wel erg paranoia. Waar is ze in terechtgekomen? Bij de volgende oprit rijdt de blauwe Renault de weg op.

Leon vloekt binnensmonds. Hij steekt zijn hand naar haar uit. Je mobiel.' 'Waarvoor?'

Je mobiel, snel!' schreeuwt hij.

Ze geeft haar mobieltje. Hij zoekt in de gemiste oproepen. Shit! Ze had het nummer van haar ouders moeten bellen.

'Vuile teef! Je hebt je moeder helemaal niet gebeld. Je hebt me verdomme voorgelogen.'

Amber schrikt van zijn woedeuitbarsting. Wat moet ze nu zeggen? Snel, snel. 'Tk eh... ik had heimwee,' is het eerste wat

haar te binnen schiet.

Ze ziet zijn woeste blik. Ze wordt doodsbang. Zo meteen duwt hij haar de auto uit met honderddertig kilometer per uur.

'Ik wilde naar huis,' zegt ze gauw. 'Ik heb altijd last van heimwee.'

Je liegt! Je hebt in mijn tas gekeken. Nou?' roept hij terwijl hij vloekend in zijn spiegel kijkt. 'En toen zag je die poen.'

'Helemaal niet.'

'Lieg niet.' Hij geeft haar een klap in haar gezicht. Haar neus bloedt.

'Wat doe je?' vraagt ze bang als hij de weg af gaat. 'Breng me alsjeblieft thuis.'

'Zo, die ben ik kwijt,' zegt hij.

'Waar gaan we heen?' vraagt Amber met trillende stem.

Leon begint vals te lachen. 'Dat maakt voor jou niks meer uit.' Hij geeft nog extra gas en volgt de borden Brussel.

De rechercheur komt vloekend de kamer in. 'Ze zijn hem kwijt. Volgens de Belgische politie had hij door dat ze achter

hem aan zaten.' 'Nee! En nu?' roept Liz verschrikt. 'Amber zit in die auto. Wat gaat hij met haar doen?'

'Ze doen er alles aan om ze op te sporen,' zegt de rechercheur. 'Hij is plotseling afgeslagen. Ze weten waar, maar daarna zijn ze hem uit het oog verloren. Ik had ook gezegd dat er bij elke afslag een auto moest staan. Ik snap het niet.'

Liz staat op, loopt de kamer uit en gaat de trap op. Ze gaat de slaapkamer in en bonkt met haar vuist op het bed.

'Mag ik binnenkomen?' vraagt Djawad zachtjes.

'Het gaat mis, ik voel het.' Liz barst in huilen uit.

'Liefje, je hebt ook nogal wat meegemaakt vandaag,' zegt Djawad. 'En dan zit ik jou ook nog op je lip. Wil je dat ik wegga?'

'Ja! Eh... nee!' roept ze als hij zich wil omdraaien om te vertrekken. 'Ik weet het niet meer.'

'Ik wel,' zegt Djawad. 'Wij horen bij elkaar, Liz.'

'Je bent een mega-angsthaas.' Ze kijkt Djawad aan. 'Sukkel.' Ze geeft hem een stomp.

'Sla me maar,' zegt Djawad. 'Ik ben stom geweest. Heel stom.'

'Niks slaan, dat mocht je willen.' Liz geeft hem een trap.
'Waarom hou ik nog steeds van je, verdomme. Alles gaat mis.
Ons kind, Amber. Ik word vast gestraft omdat ik abortus heb
gepleegd. Ja, dat is het. Ik word gestraft.'

'Liz, doe niet zo eng. Je draait door. Probeer wat te rusten.'
Hij duwt haar zachtjes terug op het bed en legt de sprei over
haar heen.

23

Amber zit met een krijtwit gezicht naast Leon in de auto. Ze
kijkt gespannen voor zich. Wat is hij van plan? Misschien laat
hij haar ergens achter waar ze haar nooit meer kunnen
vinden. 'Ik wil het weten,' zegt ze ineens. 'Ik wil weten waar we
heen gaan.'

Maar Leon doet alsof hij haar niet hoort. In plaats van
antwoord te geven op haar vraag pakt hij zijn mobielje en
toetst een nummer in. 'Kunt u mij doorverbinden met
Brussel Airport?' Hij wacht tot hij wordt doorverbonden.
'Goedenavond, wanneer vertrekt de eerstvolgende
intercontinentale vlucht?'

Hij kijkt op zijn mobiel. 'Dat moet ik redden. Een enkele reis

graag. L. Hoogeveen.'

Ambers hart bonkt in haar keel als ze het hoort. Hij gaat ervandoor, met haar geld! Maar wat gaat hij dan met haar doen? Ze moet de auto uit zien te komen zodra het kan. Maar voorlopig razen ze met honderdzesig kilometer per uur over de snelweg. Bij elke afslag houdt ze haar adem in. Misschien rijdt hij naar een stille plek en vermoordt hij haar. Kon ze maar bellen. Maar hij heeft haar mobieltje. Leon zet zijn navigator aan en toetst Brussel Airport in. Het lijkt erop dat hij niet van plan is van de weg af te gaan. Maar wat is hij dan van plan? Amber zit als versteend in de auto. Aan de borden boven de weg te zien gaan ze inderdaad meteen door naar het vliegveld. Zodra we de parkeergarage ingaan, spring ik eruit, denkt ze. Ze zit al klaar. Het geld kan hij houden, als ze er zelf maar levend vanaf komt. Ze wacht tot hij voor de slagboom stopt. Hij haalt een creditcard uit zijn zak, registreert Amber verbaasd. Waarover heeft hij nog meer gelogen? Maar tijd om daarover na te denken heeft ze niet. Nu! denkt ze als hij het raampje opendraait en zijn creditcard in de automaat stopt. Amber heeft het portier al vast. Maar dan hoort ze een klik, de deur zit op slot. Leon kijkt haar aan en grinnikt.

'Ik wil eruit!' roept ze in paniek. 'Laat me gaan!'

'Even geduld, schatje. Niet zo'n haast. Je mag er zo uit.'

Langzaam rijdt hij de parkeergarage in. Amber ziet niemand, dus het heeft geen zin om om hulp te roepen. Het angstzweet loopt over haar rug. Ze komen langs een open plek, maar hij rijdt door. Er zijn nog veel meer lege plekken, maar hij rijdt door naar het dak. Daar zet hij de auto stil.

'Nou mag je gaan.' Hij stapt uit. 'Pak je tas maar en wegwezen.' Hij houdt de kofferbak open.

Amber weet niet wat ze hoort. Laat hij haar inderdaad zomaar gaan? Of is het een truc? Ze vertrouwt hem voor geen meter. Aarzelend stapt ze uit en kijkt om zich heen of ze iemand ziet. Maar het is doodstil op het dak.

'Schiet op, haal je rommel uit de achterbak!' schreeuwt hij. 'Ik heb geen uren de tijd.'

Amber buigt voorover om haar tas te pakken. Ze heeft het handvat vast als een zwaar voorwerp met een keiharde klap op haar hoofd neerkomt. En dan wordt het haar zwart voor de ogen.

'Bingo!' hoort Liz de rechercheur door de telefoon roepen. Ze hangt uitgeput tegen Djawad aan op de bank, maar nu zit ze meteen rechtop. 'Zijn ze gevonden?'

'Op Brussel Airport is een ticket geboekt op zijn naam. Het

betreft een vlucht naar Nairobi.'

'Eén ticket?' roept Liz verschrikt. 'Waar is Amber dan?'

Ze probeert haar vriendin voor de zoveelste keer te bellen, maar Amber neemt niet op. Waar zit ze in 's hemelsnaam?

De telefoon gaat weer. De rechercheur neemt meteen op. Hij luistert even en zegt dan: 'O, niet zo mooi. Net te laat dus. Geef opdracht hem daar in te rekenen.' Hij hangt op.

'Wat is te laat?' Liz kijkt de rechercheur dringend aan.

'Het vliegtuig is al opgestegen,' antwoordt hij peinzend. 'Met Hoogeveen erin.'

'Wat kan mij die Leon nou schelen,' zegt Liz geïrriteerd.

'Waar is Amber? Hij zit dus al in het vliegtuig. Daar klopt niks van. Amber had me allang moeten bellen.' Liz ijsbeert door de kamer. 'Het is helemaal mis!' roept ze.

'We moeten goeie hoop houden,' zegt de rechercheur.

'Ja hoor!' schreeuwt Liz. 'Die engerd is ervandoor en van mijn vriendin is geen spoor te vinden. Ze belt niet eens. Misschien heeft hij haar vermoord.' Ze zakt neer op de bank. Het idee dat Amber dood kan zijn is ondraaglijk.

Djawad probeert Liz te troosten als de rechercheur weer wordt gebeld. 'Ja, die gegevens kloppen,' zegt hij in de telefoon. 'Dat moet zijn Porsche zijn. In de parkeergarage dus. Geen spoor van dat meisje? Hebben jullie het aan bezoekers van de luchthaven gevraagd?'

'We kunnen een foto van haar sturen,' zegt Liz prompt.

De rechercheur gebaart dat ze stil moet zijn. 'O, op het eerste gezicht niks te zien in de auto.'

'Wat doen ze?' vraagt Liz.

'Ze gaan nu de kofferbak openmaken,' zegt de rechercheur.

Liz moet bijna overgeven van de spanning. Zo meteen vinden ze Amber in de kofferbak, vermoord. Liz' hart klopt in haar keel. Ze horen gerommel aan de andere kant van de lijn. Iemand probeert de kofferbak te openen. Het schijnt nogal lastig te zijn. Ze horen gesis en dan een knal. Dat moet het slot zijn. Wat zullen ze vinden? Het is doodstil in de kamer, niemand zegt iets. Liz knijpt in Djawads hand.

Jezus! horen ze

'Ligt ze daar? Wat zien ze!' roept Liz. 'Leeft ze nog? Waarom horen we niks? Hij heeft haar vermoord, hè? Ze is dood.'

Door Liz' geschreeuw kan de rechercheur niks verstaan. Met de telefoon tegen zijn oor loopt hij een ander vertrek in.

'Djawad!' Liz staat daar, trillend van angst. 'Hou me vast.'
Djawad slaat twee armen om haar heen en houdt haar stevig tegen zich aan.

Liz huivert als de rechercheur de kamer weer binnenkomt.

'Ze leeft,' zegt hij rustig. 'Ze heeft een hoofdwond, het lijkt niet ernstig, maar ze moet toch even naar het ziekenhuis.
Waarschijnlijk heeft hij de achterklep met volle kracht op haar hoofd laten neerkomen.'

Amber leeft... Het dringt maar langzaam tot Liz door. Haar vriendin is niet dood.

'Ik moet even alleen zijn.' Ze loopt naar buiten en gaat de steiger op. Op het uiterste puntje gaat ze zitten en staart over het water.

Amber leeft... Alleen een hoofdwond, dat is alles. Hoe kan het dat Amber dit heeft laten gebeuren? Dat ze nooit in de gaten heeft gehad dat het een bedrieger was? Zoiets merk je toch? Maar zij heeft ook niks gemerkt. Ze heeft hem vaak genoeg gezien, en toen Djawad hem niet vertrouwd werd ze nog kwaad ook. Wat een troela's zijn ze, allebei. Twee naïeve

konijnen. Ze zijn er met open ogen in getuind. Ze hebben die valse bedrieger blindelings vertrouwd. Toen ze hem in Utrecht dacht te hebben gezien, heeft ze dat nooit gecheckt.

Djawad komt de steiger op gerend. 'Hij heeft haar erfenis losgepeuterd,' zegt hij hijgend.

'Wat?'

'Ja, ze heeft hem vijftientigduizend euro geleend. En toen is hij ervandoor gegaan.'

Liz kijkt Djawad vol ongeloof aan. 'Al het geld van ons bedrijfje. Hoe kon ze zo stom zijn?'

Djawad gaat naast haar zitten. 'Dat soort is daar heel bedreven in. Ze hebben iets waardoor ze zo het geld uit je zak troggelen.'

'Joe!' verzucht Liz als haar mobieltje gaat. 'Die mafkees weet nog van niks.' Ze neemt op. 'Hoi Joe.'

'Liz, schat, ik sta op straat met al mijn spullen. Mijn nicht heeft me eruit gezet. Om niks, ik zweer het. Ik heb jullie sleutel nog, kan ik...'

'Nee!' roept Liz. 'Dat kan ik nu niet aan, hoor. Ik geef je

Djawad.' Ze geeft haar mobieltje aan Djawad. 'Vertel jij het maar. Het is jouw vriend!'

'Hoi gozer,' hoort ze hem zeggen als hij een stukje verderop gaat staan. 'Ik heb heel wat goed te maken.' Ze hoort Djawad honderduit praten, maar ze luistert niet echt. Eén ding weet ze zeker: Joe hoeft er niet meer op te rekenen dat hij bij Amber en haar kan wonen. Straks worden ze ook nog hun flat uit gezet.

Na tien minuten loopt Djawad weer naar de steiger en geeft Liz haar mobiel terug. 'Joe komt weer op de boot wonen,' zegt hij. Hij gaat weer naast haar zitten. 'Weet je, Liz, als ik niet opnieuw ziek was geworden, had ik altijd gedacht dat jij iets met Joe had gehad.'

'Tot je weer een vrouw zwanger had gemaakt,' zegt Liz. 'Of had je dan gedacht...'

'Hou op, Liz, ik wil helemaal niemand anders zwanger maken. Liz, ik...' Djawad kijkt haar aan. Ze ziet de liefde voor haar in zijn ogen. De liefde waardoor ze zo lang gelukkig is geweest. Het maakt haar blij, en toch...

Liz denkt aan het baby'tje. Hun baby'tje. Wat zou het zijn geweest? Een jongetje of een meisje? Het is er niet meer. Het is alsof het nu pas tot haar doordringt. Ze wrijft over haar buik.

Het voelt zo leeg. En dan moet ze huilen.

Djawad trekt haar naar zich toe, maar Liz staat op. 'Ik kan het nog niet, Djawad. Het is te vroeg.' Ze draait zich om en loopt naar binnen.

De rechercheur is net klaar met bellen. 'Amber hoeft zich geen zorgen om haar geld te maken. Er staan twee agenten op de luchthaven in Nairobi. Zodra het vliegtuig landt, wordt hij ingerekend.'

Hoog boven de wolken vliegt hij in de richting van Nairobi. Hij wenkt de steward. 'One more whisky, please.'

Hij kijkt de donkere vrouw die naast hem zit aan.

'Voor mij ook nog maar een whisky,' zegt ze lachend. Als Je steward de whisky's heeft gebracht, klinken ze.

'Op onze kennismaking,' zegt hij. 'Dit kan geen toeval zijn. Ik ga naar Nairobi om een bedrijf in toerisme op te starten. En wie zit er naast me?'

'Een dame die haar bedrijf net heeft verkocht,' zegt ze tevreden.

'En wil investeren.' Hij neemt een slok.

'Misschien in jouw bedrijf,' zegt ze. 'Als je plannen me a_aanstaan.'

'Ik zal je verrassen,' zegt hij. 'Het lijkt me heerlijk om een tijdje in Nairobi te wonen. Vooral als ik in goed gezelschap ben.'

'Heb ik je nou mijn kaartje gegeven?'

Hij knikt.

'Zie je wel, ik ben helemaal in de war,' zegt ze.

Hij geeft haar een knipoog. 'Het komt allemaal goed. Geloof jij in toeval? Ik niet.'

'Ik ook niet,' zegt ze lachend.

Hij raakt even haar hand aan. 'Als we afspreken, laat ik je al mijn plannen zien.'

'Hoe dan ook, of ik nou wel of niet in je bedrijf investeer, het zal je in Nairobi goed bevallen. Maar je zult hier wel met corruptie te maken krijgen. Met steekpenningen,' zegt ze zachtjes. 'Met geld krijg je hier alles voor elkaar.'

Nadat de steward de glazen heeft opgehaald, moet iedereen zijn tafeltje inklappen en zijn gordel omdoen. De landing wordt ingezet.

Tevreden kijkt hij uit het raampje. Nog geen tien minuten later taxiet het vliegtuig over de landingsbaan. Mensen staan op en halen hun handbagage uit de bagageruimte.

'We ontmoeten elkaar snel,' zegt de vrouw als ze opstaat. Hij pakt haar hand en kijkt haar diep in de ogen. 'Geloof me, dit gaat een fantastisch avontuur worden.'

Terwijl hij zijn spullen pakt, loopt ze naar de uitgang. Nog één

keer draait ze zich om en zwaait. Met een tevreden lach op zijn gezicht loopt hij een paar minuten later naar de uitgang. Naast de steward en de purser staan twee agenten. De purser knikt naar ze als hij eraan komt lopen.

'Mister Hoogeveen?'

Voordat hij er erg in heeft, hebben ze hem handboeien om gedaan. Hij vloekt binnensmonds als ze hem langs de douane voeren.

'Wat heeft dit te betekenen?' vraagt hij in het Engels zodra ze buiten staan.

'We gaan u op het bureau een paar vragen stellen.' Ze duwen hem een busje in.

Tijdens de rit kijkt hij gespannen naar buiten. 'Stop!' roept hij als ze een verlaten zandweg op rijden. 'Ik heb... eh een cadeautje voor jullie...' De mannen zetten de bus stil.

Hij houdt zijn handen omhoog en gebaart naar zijn tas.

De agenten kijken elkaar aan. Dan buigt een van hen zich naar hem toe en maakt de handboeien los. Ze kijken hem afwachting aan.

Hij doet zijn tas open, haalt de envelop eruit en pakt er twee briefjes van duizend euro uit.

Als hij ze omhooghoudt, blijven de agenten demonstratief voor zich uit kijken.

'Oké dan.' Hij pakt nog twee briefjes van duizend. Van de spanning laat hij de envelop vallen, en alle bankbiljetten glijden eruit. Hij stopt de biljetten snel terug, maar de agenten hebben ze al gezien.

Hij houdt nu vier duizendjes omhoog. De agenten kijken elkaar aan. Ze wenken dat hij kan gaan.

Hij doet het portier open en loopt weg. Eerst rustig, maar dan steeds sneller, en ineens begint hij te rennen.

Nu springt een van de agenten uit de bus. 'Staan blijven!' Hij trekt zijn revolver en schiet. De andere agent springt nu ook het busje uit.

Kreunend zakt Leon in elkaar.

De agenten rennen naar hem toe. Als ze zien dat hij dood is, grissen ze de envelop uit de tas en stoppen de buit in hun zak.

Het is alweer een week geleden sinds ze hoorden dat Leon werd doodgeschoten. Amber is sindsdien niet meer zichzelf. Ze heeft helemaal nergens meer zin in, nu haar geld weg is. Ze zit hele dagen voor zich uit te staren. Wat Liz ook voorstelt, niets helpt.

Toen Liz vanochtend naar school ging, zat Amber naar buiten te staren. En nu ze thuiskomt, zit Amber er nog steeds. Liz gaat op de leuning van Ambers stoel zitten en slaat een arm om haar vriendin heen. 'Dit kan zo niet langer, schat. Je maakt jezelf helemaal gek. Het is waardeloos wat er is gebeurd, maar je moet verder.'

'Hoe dan? Ik heb alles voor ons verpest,' zegt Amber in tranen.

'Hoe kom je daar nou bij? Omdat het geld weg is? Het plan voor ons bedrijfje hadden we al zo lang. Lang voordat jij die erfenis kreeg. Leon heeft veel kapotgemaakt. Maar niet alles. Niemand kan ons onze dromen en creativiteit afnemen.'

Amber zucht.

'We gaan ervoor, hoor je, Amber. We wilden een eigen bedrijf en dat komt er. We laten ons toch niet op onze kop

zitten? We gaan ons bedrijfje opstarten. Nu meteen. Dat is voor jou ook het beste. Je hebt genoeg gepiekerd. We gaan nu aan de bak. We beginnen morgen meteen aan onze collectie en dan zoeken we een pandje. Desnoods is het piepklein. Maar het komt er. We maken een plan, daarmee gaan we naar de bank en dan vragen we een lening.'

'Denk je dat het ons lukt?' vraagt Amber. Haar ogen glinsteren van de tranen.

'Natuurlijk lukt het ons. We barsten van de ideeën. Daar gaat het om, we moeten origineel zijn.'

Liz ziet voor het eerst dat er weer leven in Ambers ogen komt. 'Nou, wat denk je ervan?' vraagt ze.

Amber kijkt haar aan. 'Ik wil het wel proberen.'

'Hè hè, zo ken ik je weer,' zegt Liz opgelucht.

'Jeetje,' zegt Amber. 'Dus het gaat toch gewoon door.'

'Echt wel,' zegt Liz.

'Tante Fien komt er. Misschien kunnen we al na de zomer beginnen. Als we hard werken, redden we het wel. Ik vraag voor mijn diploma een lokmachine van mijn ouders, dan gaat

alles tien keer sneller.'

'Ik heb nog vijfduizend euro,' zegt Amber. 'Het eerste halfjaar kunnen we dus de huur betalen.' Ze raakt langzaamaan enthousiast.

Liz pakt de laptop.

'Ga je pandjes kijken?'

'Nee,' zegt Liz. 'Ik ga een afspraak maken met een makelaar voor een zoekopdracht. Als we het doen, moeten we het goed doen.'

Liz loopt door de boot van Djawad. 'Wat is het hier veranderd.' Ze heeft niet de rust om te gaan zitten. Raar is dat, ze is hier zo vaak geweest. Minstens een keer per week, twee jaar lang. En nu voelt het opeens alsof ze hier voor het eerst is. Alsof ze op visite is. Het is niet meer van haar. En dat komt niet alleen doordat Djawad de boot heeft verbouwd. Ze blijft voor het raam staan en kijkt over het water.

Djawad komt bij haar staan en geeft haar een kus in haar nek. 'Ik hou zoveel van je, Liz. Ik hoop dat er een dag komt dat je me weer kunt vertrouwen.'

Liz maakt zich los. 'Het gaat nog niet, Djawad. Het is net alsof

er iets tussen ons in staat.'

'Het kind?'

Liz knikt. 'Juist als ik met jou ben, komen die herinneringen weer boven. Ik voel me dan zo verschrikkelijk eenzaam.'

'Je bent er ook alleen mee geweest.'

'Ik had Amber.'

'Het is ons verdriet. We moeten het van ons maken, dan zijn we weer samen. Ik wil het met je delen, Liz. Het is onze pijn, maar jij houdt het zo krampachtig voor jezelf. Het was verdomme ook mijn kind. Ik wist niet dat ik je zwanger kon maken.' Hij gaat achter haar staan en legt zijn handen op haar buik. Zijn mond is vlak bij Liz' oor. Hij denkt aan het kindje en dan begint hij zomaar te zingen. Liz herkent het Perzische kinderliedje dat zijn vader altijd voor Djawad zong, en ze neuriet mee.

Zonder iets te zeggen staan ze daar, dicht tegen elkaar aan, tot ze buiten gestommel horen en de deur wordt opengegooid. Joe komt binnen met twee jongens en een meisje.

'Ze blijven een paar nachtjes logeren. Echt superhandig dat je de boot hebt verbouwd. Nu hebben we veel meer ruimte.'

Djawad zucht. Hij wil zeggen dat het echt niet kan. Zijn boot is geen opvanghuis. Ze moeten maar een andere plek zoeken. Maar Liz pakt zijn hand en kijkt hem aan. En hij glimlacht naar haar.